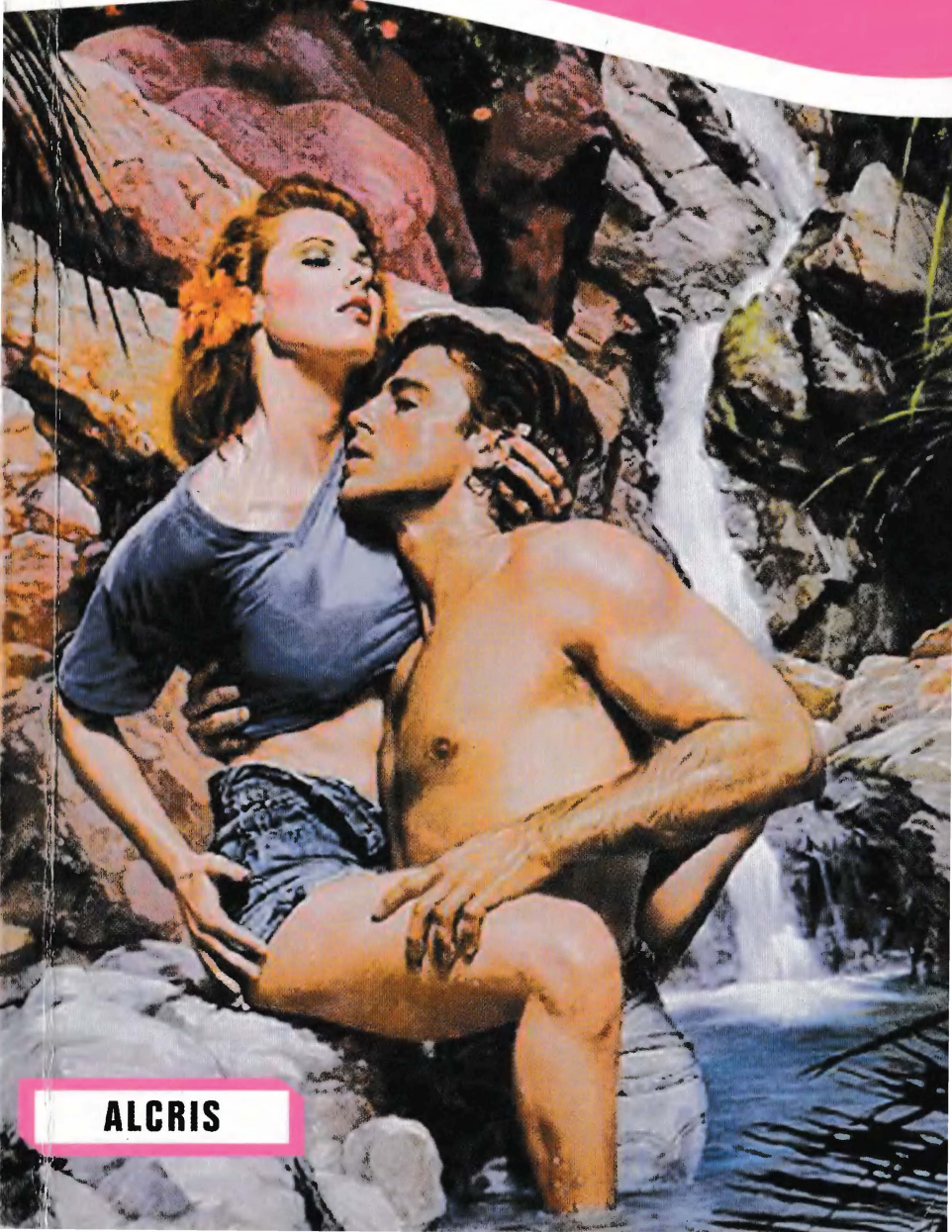

R COLECȚIA
ROMANTIC

Jane Woods

907

ATRAȚIA NECUNOScutULUI

ALCRIS

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.

Persoanele juridice pot achiziționa cărți și **direct** de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.

Cei interesați pot telefona la numerele: **021.223.63.07;**
021.224.16.98.

THE BEST

Terry Morgan amână nunta cu logodnica sa, Kay Sheridan, până la rezolvarea misterului privind identitatea mamei lui. În căutarea răspunsurilor, cei doi ajung în inima Saharei. În lumea tuaregilor, cunosc o altă viață, iar Kay îl întâlnește pe misteriosul și seducătorul Enian ibn Ifouran, marea ei iubire.

PRET: 10 LEI

ISBN: 978-973-580-826-6

5 948488 705008

JANE WOODS

*Atracția
necunoscutului*

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

Kay stătea în camera ei și citea. Sau cel puțin încerca să citească, pentru că tresărea la orice zgomot și ridica ochii din paginile cărții. În cele din urmă renunță să se mai prefacă și se duse la fereastră, cu mâinile în buzunarele halatului negru. Afară ploua mărunț; acoperișurile Londrei luceau ude sub cerul cenușiu. Începea să se lase seara.

Vremea în sine ar fi fost un motiv suficient care să-i stârnească nemulțumirea, însă frustrarea lui Kay avea alte rădăcini. Și de-ar fi fost frumos afară, moralul ei ar fi fost tot la pământ, din cauza lui Terry, cel pe care-l iubea și cu care spera să-și întemeieze o familie. Din cauza încăpățânării lui.

Se cunoscuseră prin sora sa, Leigh Morgan. Deși n-ar fi avut nevoie să lucreze, Leigh insistase să facă un curs de secretariat. Nu trecuse de examinarea preliminară, dar o cunoscuse pe Kay

Sheridan, care era mult mai motivată să-și ia examenele pentru că trebuia să muncească. Iar mai târziu, prin Leigh, Kay îl cunoscuse și pe Terry.

Kay accepta dragostea pentru Terry ca pe ceva inevitabil. Ea abia își pierduse părinții într-un accident de mașină, când îl cunoscuse. Totul se întâmplase la câteva zile după ce împlinise douăzeci și doi de ani. Deși tânără, Kay trecea printr-o perioadă tulbură. Terry, și el într-o dispoziție destul de proastă, încercase totuși a-i mai lumina zilele. După nicio lună de zile, erau îndrăgostiți unul de celălalt. Abia atunci aflate de bariera ce-i despărtea.

Nici acum nu înțelegea de ce identitatea mamei lui conta atât de mult, și de unde atâta mister în ce o privea? La urma urmei, pe Kay o interesa Terry, nu mama lui, nu trecutul sau numele ei adevărat.

Odată cu venirea nopții, Kay se pregăti de culcare, deși era convinsă că nu va putea dormi. Lumina de pe stradă se răsfrângea în camera ei, lăsând pe pereți umbre care-i aminteau de profilul lui Terry. Desigur, tânăra știa prea bine că totul este doar rodul imaginației, fiindcă o umbră nu putea căpăta trăsăturile acviline, atât de frumos conturate pe fața lui, nici culoarea intensă a ochilor săi albaștri, nici forma senzuală a buzelor lui frumoase, care în ultima vreme nu mai zâmbeau ca altădată.

Atât Terry cât și sora lui moșteniseră culoarea ochilor și a

părului de la mama lor, Gwynneth Morgan. Kay văzuse odată o poză cu cei doi frați și o uimise asemănarea dintre ei, cu atât mai mult cu cât de la tatăl lor nu moșteniseră aproape nimic.

Când în cele din urmă, Kay adormi, visă că se afla în fața altarului, cu Terry. Însă preotul care stătea înaintea lor, cu o agendă neagră în mână, refuza să citească slujba, cerându-le să-i spună ce scrie în acele pagini.

Probabil că între paginile agendei se afla istoria secretă a trecutului doamnei Morgan, realizează Kay a doua zi. Doar că nimeni nu putea citi conținutul agendei, iar Terry insista că n-o poate lua de soție pe Kay până când nu găseau pe cineva care să traducă acele rânduri.

Ziua era una însoțită, după câteva săptămâni de ploi, și promitea mult. Mai ales că Terry o sună la prima oră și părea foarte bine dispus.

– N-am știut că te-ai întors! Am crezut că ești încă în Țara Galilor.

– Am primit o telegramă de la Leigh, spuse el. Trebuie să mergem la apartament chiar acum. Cred că a aflat ceva.

– Despre agendă?

– Da, răspunse foarte serios. Vin după tine, am mașina aici.

Bine că era duminică. Altfel n-ar fi știut ce explicație să dea șefului ei ca să plece de la birou. Deși, după glasul agitat al lui Terry, nu i-ar mai fi păsat.

Schimbarea notei din glasul lui îi demonstra, mai bine ca

orice altceva, cât de important era să afle adevărul despre acea agendă. Și totuși, ce urma după ce rezolvau misterul? O străbătu un fior, căci aparent relația ei cu Terry era inevitabil legată de trecut și visul oribil de mai devreme încă o bântuia. Poate o avertiza că și dacă s-ar fi descifrat misterul acelei agende, nunta ei cu Terry rămânea irealizabilă. Poate că adevărul va constitui încă o piedică în calea relației lor.

La început nu luase în seamă aceste amănunte, pentru că nu realizase ce impact au asupra lui. Apoi Terry îi dezvăluise misterul legat de mama lui.

Tatăl său fusese un fermier cu oarecare stare în Țara Galilor. Lumea îl știa ca un om liniștit, muncitor, mândru de familia lui. Ferma Morgan se întindea, până la stâncile abrupte care coborau vertiginos spre mare. Furtunile erau o obișnuință în zonă, iar într-o dimineață John Morgan a observat resturile unui vas eșuat la mal. A crezut că este barca unor pescari, dar după ce a coborât, și-a dat seama că acestea provin de la un avion de mici dimensiuni, probabil forțat să aterizeze din cauza furtunii. Căutând supraviețuitori, deși erau puține șanse să mai existe, a văzut trupul unei femei pe stâncile din apropiere.

Cu mare greutate a reușit să-l urce pe mal. Și mai greu i-a fost să-i afle identitatea. După ochii albaștri și părul negru, John Morgan a crezut inițial că e de origine irlandeză, însă femeia nu înțelegea și nici nu vorbea engleza. Aparent își pierduse memoria, iar printre puținele lucruri pe care le avea, John nu

găsi nimic concludent.

La scurt timp după ce a salvat-o, marea a spălat resturile fuzelajului, împreună, probabil, și cu trupul pilotului. Poliția n-a reușit să afle nimic despre proprietarul avionului pentru că, din informațiile lor, niciun avion nu fusese declarat dispărut.

Fermecat din primele clipe de frumusețea tinerei, John Morgan a ținut-o la ferma lui până când aceasta s-a însănătoșit. I-a pus numele Gwynneth, iar tânăra l-a acceptat, la fel cum a acceptat și ajutorul oferit, până când îi va reveni memoria.

Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată. Avea uneori momente când își amintea unele scene, dar n-o ajutau să-și afle adevăratul nume. Știa că fusese căsătorită, dar îl credea mort pe soțul. Astfel că, în cele din urmă, a acceptat să-l ia de soț pe John Morgan. A învățat engleza și s-a adaptat noului stil de viață. A avut doi copii – pe Terry și pe Leigh. Deși s-a mulțumit să dea uitării jumătate din viața ei, fiul ei nu s-a împăcat niciodată cu acest lucru. Iar după douăzeci și cinci de ani, Terry a început să dezgroape trecutul, să pună cap la cap puținele lucruri care se știau, care erau acum mult mai neclare din cauza anilor scurși de la momentul prăbușirii avionului.

A fost cu atât mai greu cu cât singurul lucru care le-ar fi putut da câteva indicii era o agendă cu coperti negre al cărei conținut nu-l înțelegea nimeni. În acea agendă, Gwynneth își scrisese testamentul într-o limbă necunoscută nimănui, adâncind astfel misterul care-i dominase toată viața.

Avea întotdeauna acea agendă cu ea și scria tot timpul, ca un copil care dorea să immortalizeze prin scris fiecare experiență nouă din viața sa. După moartea ei, agenda a ajuns în proprietatea lui John Morgan.

Însă el n-a insistat să-i afle conținutul. N-a vrut să afle nici ce-au primit copiii săi de la mama lor. Incapabil să-și mai revină după moartea soției, a urmat-o în mormânt după șase luni, iar copiii au rămas în grija unei mătuși.

Atât Terry cât și Leigh încercaseră ani de zile să descifreze conținutul agendei. Dacă pentru el devenise o dorință aprigă, care ascundea uneori o emoție puternică, ca și cum s-ar fi temut de moștenirea încă neafată, pentru Leigh era vorba doar de curiozitate pentru trecutul mamei lor.

— Înțelegi situația, nu? o întrebase Terry pe Kay, după ce-i povestise totul. Trebuie să aflui cine a fost mama, de unde a venit. Nu-ți pot cere să te căsătorești cu un om care nu-și cunoaște trecutul.

În zadar încercase Kay să-i explice că n-o interesează mama lui, ci doar persoana lui. Cu timpul, Kay începuse să deteste acea agendă care devenise un fel de barieră insurmontabilă între ea și Terry, cel puțin deocamdată.

Tocmai terminase machiajul discret când auzi clopoțelul de jos, apoi pași pe scări și un ciocănit la ușă. Deschise. Era doamna Johnson, proprietara.

— Vă caută un domn, o anunță ea cu un surâs. Cel care vine

de obicei. L-am poftit în sufragerie.

– Mulțumesc, doamnă Johnson. Cobor imediat.

Își luă haina subțire și geanta și ieși. Inima îi bătea mai repede cum se întâmpla de fiecare dată când știa că urmează să-l revadă pe Terry.

Îl găsi în sufrageria mică, încăcată de mobilă. Când intră, el întinse mâinile și o cuprinse în brațe. Kay uită câteva clipe de toate gândurile de mai devreme și se lăsa îmbrățișată și sărutată. Ar fi vrut ca momentul să nu se mai sfârșească, însă Terry se desprinsese. Kay rămase în brațele lui, cercetând chipul pe care-l adora atât de mult.

– Azi ești în toane bune? îl întreabă.

– Întotdeauna sunt în toane bune, surâse el încurajator.

– Fii serios!

– Nu știu ce mai vrea Leigh acum, adăugă el, dar am impresia că veștile sunt bune. Hai să vedem!

O conduse la mașina elegantă și scumpă pe care o avea. Era neagră, puternică și se potrivea perfect bărbatului înalt și brunet care o conducea.

– Contează foarte mult să afli cine a fost mama ta, nu? îl întreabă după ce porniră.

– Da.

– Bine, dragule, îl mângâie ea pe braț. O să aflăm. Cine știe, poate că e ceva de care să fii mândru, nu să te temi.

El râse scurt, dar Kay rămase serioasă. Poate că masca

mândriei de sine pe care o purta întotdeauna devenise prea fragilă, dar în spatele acesteia Kay intuia un om bun. Știa că Terry este înzestrat cu un simț al onoarei și al integrității foarte bine întipărite în personalitatea lui și tocmai de aceea simțea că n-are de ce să se teamă în privința trecutului mamei lui.

Leigh locuia într-o zonă foarte liniștită a orașului, într-un bloc de apartamente. Îi aștepta în ușă. Ochii mici, albaștri, îi luceau aprins, iar părul negru și cârlionțat părea nepieptănat, de parcă abia își trecuse degetele prin el. Dincolo de aspectul fizic se ascundea o personalitate puternică, dominată de același simț al onoarei, ca la fratele ei. Leigh era mai scundă decât Terry și chiar decât Kay, dar avea o constituție subțire și aceleași gesturi rafinate din mâini ca Terry. Cei doi semănau foarte mult între ei, dar și cu mama lor, a cărei poză se găsea pe un scrin. Femeia din fotografie avea trăsături frumoase și delicate, care ascundeau tragedia ce-i marcase viața. Părul negru și lung îi era împletit și prins într-un coc. Cea din poză putea foarte bine să fie doar o versiune din alte timpuri ale celei care-i primise în apartament, gândi Kay. Probabil fusese înzestrată cu aceeași frumusețe și spirit viu ca al fiicei sale, însă poate că tragedia îi ștersese

personalitatea. Primise cu bucurie noua viață, însă cu o bucurie tăcută, serioasă. Deși ținuse mult la John Morgan, în mod evident inima ei fusese deja dăruită primului soț. Iar John Morgan acceptase puținul pe care ea i-l putea dăruia în schimbul protecției și sentimentului de siguranță după care tânjea tânăra femeie. Recompensa lui fusese, într-un fel, să știe că dragostea și căldura reuseră să îmblânzească toate cosmarurile care o bântuiau noaptea pe soția sa, când ea re trăia uneori viața de dinaintea accidentului.

Leigh luă de pe o mäsută agenda cu coperti negre.

– E ceva legat de agendă? întrebă Kay cu speranța ca misterul să-și afle în cele din urmă răspunsul. Deși ceva îi dicta că acesta era doar începutul și că mult timp de acum înainte se vor confrunta cu aceeași situație ciudată.

Leigh confirmă din cap.

– Am aflat în ce limbă a scris mama, răspunse ea foarte satisfăcută. Îl urmări pe fratele ei care înlemnise, iar privirea i se întunecase. Este limba tîfinagh.

– Ce naiba de limbă e asta? întrebă Kay.

Terry tăcea. Nimeni nu știa la ce se gîndește, dar stătea încruntat.

– Este limba în care scrie poporul tuareg, explică Leigh. Ei vorbesc o limbă numită tamejagh sau tamarșekă. Tuaregii se găsesc în special în centrul Saharei, în zona numită Ahaggar, sau în Munții Hoggar. Sunt doar două regiuni muntoase în Sahara și

am aflat că aceasta este Hoggar Tifinagh.

Terry continua să tacă, dar Kay îl simțea încordat. Leigh ținea în mână agenda.

– Am dus agenda la Colegiul Meredith, în speranța că profesorul Davies mă poate ajuta. El mi-a spus că probabil este limba tifinagh și tot el mi-a spus de unde vine. Mi-a povestit și câte ceva despre tuaregi. Sunt albi, deși nu se știe exact care este originea lor. Trăiesc ca popoarele din Orient, dar au ajuns în Africa din altă parte. E foarte greu să obții informații despre ei; se găsesc mai mult prin cronici. Se pare că sunt mai rezervați cu străinii și în trecut erau considerați un popor periculos. Dar acum, poate sunt mai civilizați.

– M-am liniștit, comentă Terry.

– Stai să vă mai spun, surâse Leigh. Dacă afli mai multe, nu ți se mai par atât de răi. Există două teorii în ce privește originea lor; una este că sunt descendenți ai romanilor, mai exact dintr-o legiune romană care a ajuns în deșert. O teorie nu foarte acceptată, pentru că astfel ar fi însemnat să se amestece cu femeile băștinașe. Cealaltă teorie, mai plauzibilă, este că sunt descendenți ai cruciaților care au naufragiat pe coasta Africii. Se pare că în perioada aceea și familiile bărbaților călătoreau pe mare. În orice caz, nu e nimic sigur.

– Interesant, spuse Kay, mai degrabă din dorința de a-i mai descreți fruntea lui Terry, însă el mormăi ceva. Kay îi făcu semn lui Leigh să continue.

– Numele de tuaregi le-a fost pus de arabi și înseamnă "călăreți", deci înțelegeți ce fel de popor sunt.

Leigh surâse larg, ceea ce o făcu pe Kay se întrebe dacă nu cumva tânăra îi admira în secret pe acești bărbați aventuroși.

– Din câte am înțeles, sunt considerați un popor foarte crud. Înainte ca puterea lor să fie subminată de francezi, prin anii '20, se spune că băgau spaima în arabi, deși erau mult mai puțini ca ei. Doi sau trei călăreți tuaregi erau de-ajuns să prade un sat întreg.

– Foarte frumos, mormăi Terry tot mai morocănos.

– Se spune că femeile lor sunt subțirele și foarte îngrijite, adăugă sora lui.

Dacă Leigh era într-adevăr o descendentă din neamul lor, atunci confirma teoria, își zise Kay.

Le mai povesti că se considerau superiori și mândri fiind, se enervau foarte ușor. Fără voia ei, Kay se uită spre Terry și-și reținu un oftat. Dacă ceva o determina să creadă povestea, era tocmai această sensibilitate atunci când Terry își vedea orgoliul rănit și care se manifesta brutal când te așteptai mai puțin. Însă refuza cu desăvârșire să vadă în el un om violent.

– Bine că voi v-ați născut în Anglia, zise ea către Leigh. Pe tine te-ar fi pus să porți voal și ai fi devenit parte din haremul unui bărbat.

– Vai de mine! exclamă Leigh, pufnind în râs. Femeile lor nu poartă voal și se bucură de toate libertățile. Se pot căsători cu

cine vor, iar bărbații trebuie să le răsfete. Cred că-mi surâde ideea să mă mărit cu unul din ei, adăugă ea cu un rânjet spre fratele ei, care se mulțumi să mormăie din nou.

– Nu prea cred, dacă i-ai vedea. De ce se mai spune atunci că africanii poartă voaluri, când nu e așa?

Leigh se luminează toată, semn că probabil păstrase informația cea mai de preț pentru final.

– Terry, dragule, bărbații poartă voaluri, nu femeile!

– Poftim?

– Să nu crezi că sunt...efeminați, râse Leigh. Așa se face la ei. Probabil se consideră că voalul – de fapt un turban – înlocuiește coiful pe care-l purtau odată cu armura.

– Incredibil! protestă Terry, aparent enervat de toată povestea.

– Arată ciudat. Stați să vă arăt.

Scoase o carte din bibliotecă, o deschise și căută o anumită pagină. Apoi o întoarse spre ei. Era poza unui bărbat foarte înalt, cu un corp subțire, dar puternic și aparent foarte agil.

Kay se uită mai cu atenție. Bărbatul purta pantaloni strânsi pe glezne și sandale de piele cu franjuri. Sus, trupul îi era acoperit cu un fel de chimonou cu mâneci care-i ajungeau puțin mai jos de coate, lăsând la vedere brațele subțiri, ferme, și palmele osoase, la fel ca ale lui Terry. La brâu, avea prinsă o sabie cu teacă. Capul îi era acoperit cu un voal; doar fața i se vedea. Fotografia îl înfățișa călare pe o cămilă albă, frumoasă și la fel de

dreaptă ca cel din șa. Într-o mână avea o lance, iar pe spate îi atârna o pușcă. Abia acum înțelese că doi bărbați înarmați astfel puteau foarte ușor speria un sat întreg.

– Sunt de-a dreptul... impresionanți, zise Kay.

– Te cred! întări Leigh.

Terry continua să studieze fotografia. Cele două tinere încercară să-i citească expresia de chip, însă atunci când se străduia, era imposibil de pătruns în universul lui Terrance Morgan.

Împinse la o parte cartea, lovind cu degetul poza.

– Războinici și sălbatici!

Leigh îl privi îndelung, apoi puse cartea la loc. Reveni pe canapea și scoase din agendă o foaie de hârtie.

– Profesorul Davies n-a putut descifra chiar totul, dar a reușit să traducă puțin. "Poporul meu, ajută-mă... Safraya împușcat... pasărea cerului. Naresht... răzbunare. Falasil din tribul Azawa a murit..."

Leigh se opri din citit și ceilalți doi ridicară ochii spre ea.

– Atât, zise ea, lăsând agenda jos. N-a putut traduce mai mult. Mi-a spus să luăm legătura cu cineva din Algeria. Mi-a dat numele unui om care ne-ar putea ajuta, care are legături cu tribul Azawa.

– Îmi dai voie? întrebă Kay, arătând foaia din mâna lui Leigh.

– Sigur. Probabil ai să înțelegi același lucru pe care l-am înțeles și eu.

– Safraya... murmură Kay.

– Profesorul spune că e un nume de bărbat, iar Falasil e nume de femeie. Probabil era numele ei adevărat.

– Și Naresht? E tot un nume?

– Probabil era fiul ei din cealaltă căsătorie. Mi se pare atât de ciudat să avem un frate despre care nu știm nimic. Mă rog, un frate vitreg.

– Deci, ce facem? se ridică dintr-odată Terry.

– Am putea să trimitem o copie tipului din Algeria, dar tot n-ar fi de-ajuns, pentru că n-a scris prea mult. Sau am putea merge acolo, adăugă cu un surâs șiret. Să aflăm direct de la sursă despre ce este vorba și cum sunt oamenii.

Urmă o lungă tăcere. Kay era conștientă că se holba total nepotrivit la Leigh.

– Să mergeți acolo? întrebă pe un ton dezamăgit.

– Normal! exclamă Leigh, făcând un gest de lehamite din mână. Se duse la fratele ei și-l prinse de umeri. Ne tragem din oamenii aceia, Terry. Trebuie să aflăm mai multe despre ei. Întotdeauna am vrut să știm cine a fost ea de fapt și de unde venea.

– Dar nu să mergem acolo...

Propunerea îl luase și pe el prin surprindere, dar măcar îi descrețise fruntea.

– De ce nu? întrebă sora sa, întorcându-se spre Kay. Ar trebui să vii și tu cu noi!

– Cu voi? se miră Kay. Știa că prin astfel de întrebări stupide

nu dădea dovadă de prea multă inteligență, însă propunerea era cu adevărat surprinzătoare.

– Da, răspunse Terry, cu o privire ciudată. Vii cu noi. Trebuie să afli și tu... despre oamenii aceștia sălbatici, din care se pare că ne tragem. Dacă mă duc doar eu, poate nu ți-aș spune adevărul la întoarcere. Și poate dacă vezi cu ochii tăi cum sunt, nu vei mai dori să fii soția mea.

– Niciodată nu m-aș răzgândi, scutură ea din cap.

Terry tăcu, iar Kay se apropie de el și-i luă mâinile într-ale ei, pentru a-i demonstra printr-un simplu gest, că toate astea contau prea puțin pentru ea.

– Nu-mi pasă cine a fost mama ta sau din ce popor te tragi. Pe tine te iubesc, nu... poporul tuareg.

Însă mâinile lui rămaseră încordate. Apoi, Terry se desprinsese și-i surâse enigmatic.

– Am sângele lor, Kay. Al călăreților sălbatici. Cine știe ce moștenesc copiii mei!

– Terry, de ce vorbești cu atâta dispreț? îl apostrofă sora lui. Nu mi-e rușine cu sângele lor, dacă într-adevăr ne tragem din ei. Dacă îmi dau seama că am un loc între ei, și mă acceptă, poate rămân acolo.

– Ai înnebunit?

– Nu, râse ea. Cred că sunt ca tine, am sentimentul că nu aparțin acestui teritoriu. Poate acolo mă voi simți ca acasă.

Terry le întoarse brusc spatele și ieși. Kay îl urmări întristată,

dar Leigh o încurajă:

– Lasă-l, îi trece.

– Sper... Cred că șocul a fost prea mare pentru el.

– Și pentru mine a fost la fel de mare când am aflat. Apoi... am văzut poza, spuse visătoare. Am văzut chipul acelui bărbat, cu voalul înfășurat în jurul capului, am văzut cerul atât de albastru, dunele de nisip în spate, și mi s-a părut perfect. Exact mediul în care aș vrea să fiu. În acel moment, s-a trezit în mine sentimentul apartenenței la un popor... și mândria că ei sunt poporul meu.

Kay admiră această schimbare la Leigh. Întotdeauna tânăra i se păruse o ființă veselă, superficială, care zbura din floare în floare, cu preocupări trecătoare. Era ciudat să o vadă în sfârșit interesată cu adevărat de ceva, mai ales de un popor pe care nu-l cunoștea.

– Deci, ai vorbit serios că poate rămâi acolo.

– Da.

Leigh se așează, își lăsă capul în palme și se încruntă.

– Mi-e greu să-ți explic, Kay. Toată viața am simțit că-mi lipsește ceva. Acum, am senzația că aventura mea de căutare e pe sfârșite și că voi ajunge "acasă".

– Dar nici n-ai început aventura, observă Kay.

Leigh făcu un gest din mână.

– Țsta e pasul spre sfârșitul aventurii. Au fost momente în care n-am știut încotro mă îndrept. Eram ca Terry, încercam ceva, apoi altceva. Îmi pierdeam repede interesul. Dar acum e

altceva. Aparțin acelei lumi, Kay, o știu. Dacă nu mă acceptă, cred că am să rămân dezrădăcinată și voi rătăci veșnic. Nu mă interesează ce se spune despre ei, că sunt sălbatici, violenți... Vreau doar să ajung acolo.

– Dacă asta crezi, te vor accepta, o încurajă. Unde trebuie să mergem? Întrebă, pentru a-și ascunde admirația profundă pentru această atitudine.

– Spre Algeria, r
 igh. Apoi... cine știe?

↑

Capitolul 2

Trenul intră în gara Touggourt, iar Kay se abține să nu țipe de fericire. Totul părea desprins dintr-un vis. Niciodată nu crezuse că ea, Kay Sheridan, va ajunge vreodată în Sahara, în regiunea muntoasă Hoggar, în căutarea unui... trib!

Ultimele zile fuseseră un du-te-vino continuu, încât nici nu apucase a se gândi mai bine la aventura ce urma. Își dăduse demisia de la firma de avocatură pentru care lucra, își cumpărase haine potrivite pentru climatul în care urma să trăiască un timp, împachetase restul hainelor și le depozitase în apartamentul fraților Morgan. Renunțase la chirie nu fără regrete. Lui Leigh îi era ușor să spună că renunță la Anglia și că rămâne în Africa, dar Kay nu se vedea făcând așa ceva.

Terry se lăsase și el antrenat de spiritul aventurier al surorii sale, deși nu se gândea încă să se stabilească acolo.

– Dacă tot mergem, mai bine profităm de aventură, îi spusese lui Kay.

Tocmai de aceea hotărâseră să meargă pe mare, deși Leigh, nerăbdătoare cum era, ar fi preferat calea aerului, mai rapidă.

Terry și cu Leigh se oferiseră să plătească biletul pentru Kay, dar ea refuzase ferm. Le era recunoscătoare, dar prefera să rămână independentă. Avea ceva bani lăsați după moartea părinților ei, pe care-i putea folosi acum. La urma urmei, o călătorie în Sahara putea fi aventura vieții, iar dacă Terry se liniștea după această aventură, cu atât mai bine.

De pe puntea vasului, Kay admiră coasta Angliei învăluită în pâclă, semn că ploua ca de obicei și se gândi cu mult interes la Africa și la Sahara, tărâmul soarelui și al deșertului.

Pe măsură ce înaintau, Kay trecea de la o stare la alta. Terry și cu Leigh, obișnuiți să călătorească, se amuzară pe seama entuziasmului de începător al tinerei și pe seama comentariilor ei naive.

Marea avea o culoare fascinantă, iar cerul asemenea. Seara, Kay stătea cu Terry pe punte, sub un cer înstelat și senin și se lăsa vrăjită de vorbele lui dulci. O încânta faptul că Terry revenise la buna lui dispoziție, cel puțin pentru moment.

Când se întorcea noaptea în cabina ei, se uita în oglindă și se întreba dacă merita atâta fericire. Se admira adesea încercând să descopere ce admira Terry la ea, pentru că de fiecare dată ignora formele ei atrăgătoare, părul blond cârlionțat, ochii căprui și

blânzi sau buzele roșii care reprezentau o ispită pentru orice bărbat. Apoi, își amintea că în ciuda relației fericite cu Terry, exista această barieră inutilă între ei și de fiecare dată era tot mai pornită să-l convingă de faptul că pe ea n-o interesa poporul lui, nici moștenirea pe care o lăsa copiilor lui.

În Alger nu găsiră timp suficient să viziteze orașul. Profesorul Davies le aranjase cazarea la o familie de prieteni. Seara se lăsa răcoarea în oraș, dar familia gazdă îi avertiză că îi așteptau călduri insuportabile. Într-adevăr, spre orele amiezii, aerul devenea irespirabil, însă în suburbia Algerului, unde stăteau ei, adia o briză binevenită. Orașul mare se întindea dincolo de suburbie, iar Kay admiră fascinată clădirile în stil oriental, turnurile dese ale minaretelor sau șirurile de palmieri. Seara, răzbătea până la ei chemarea la rugăciune a preoților musulmani, iar noaptea, de undeva din apropiere, se auzea întotdeauna o melodie lentă. Kay nu înțelegea cuvintele, însă ritmul avea ceva nostalgic și impresionant, încât adormea de fiecare dată cu un surâs pe buze.

Urma călătoria cu trenul până la Touggourt, apoi un drum pe cămile de care Kay se cam temea.

Trenul spre Constantine se puse în mișcare cu un uruit care nu prevestea o călătorie prea plăcută. De ceva vreme aveau Munții Atlas la orizont, cu înălțimile lor ametoitoare și cu piscurile negre. Peisajul înconjurător era sălbatic, dar frumos, dominat în special de păduri de chiparoși sau cireși și terenuri cu viță-de-vie.

Iar migdalii aduceau o pată de alb și roz culorilor tomnatice, iar în zare sclieau apele curate ale unei cascade.

Cu toții își schimbă pârerea despre Africa în această parte a călătoriei. Drumurile erau bune, iar tunelurile de trecere și căile ferate erau foarte bine proiectate. Leigh, sociabilă ca de obicei, intră repede în vorbă cu ceilalți călători și află astfel mai multe amănunte despre țara pe care o străbăteau.

O altă cale ferată care ducea spre sud se desprindea din cea principală la Alger, dar nu ajungea până în zona deșertică. Aflară de asemenea că drumul era bun în mare parte și exista și un autobuz, care însă circula o dată pe săptămână. Existau planuri pentru extinderea căii ferate până la Tamanrasset, în inima Munților Hoggar, însă mai era de așteptat până atunci.

Ajunseră la El Guerra, unde trebuia să schimbe trenurile. Vremea era rece și ploioasă. Arabii, îmbrăcați mai degrabă pentru un climat deșertic, dar mai ales copiii goi, tremurau de frig. Kay, care până atunci trăise cu impresia că nordul Africii este foarte călduros, rămase cu o mare dezamăgire.

Al doilea tren se dovedi ceva mai confortabil și spre surprinderea lor, până și peisajul se schimbă după un timp. Trecură din ținutul ploios într-unul cu adevărat deșertic, cu palmieri deși și bogați și un cer mai albastru ca niciodată.

Unul din pasagerii care călătorea cu ei le arătă cu mâna într-o direcție și spuse:

— El Kantara — poarta către deșert.

Trenul trecu de El Kantara și opri câteva minute la Biskra, după care porni mai departe către câmpiile din Touggourt. Începu să bată un vânt puternic, care aducea nisip în compartiment. Peisajul deveni alburii, însă nu din cauza zăpezii, ci a sării. Același pasager de mai devreme îi informă că zona avea lacuri sărate care erau foarte bine cunoscute în afară. Cei trei admiseră cu jumătate de gură că nu auziseră nimic de ele.

Și în sfârșit, Touggourt!

Leigh se ridicase deja în picioare, ca un copil nerăbdător, cu mult înainte ca trenul să oprească. Aranjaseră să stea la un anume domn Bertrand, prieten cu profesorul Davies, până când se pregăteau pentru ultima etapă a călătoriei, cea care-i ducea spre tribul Azawa.

Domnul Bertrand, un bătrân cu un aer distins, fost angajat al Oficiului diplomatic englez, le ieși în întâmpinare pe peron.

– Am venit cu mașina să vă duc acasă, îi informă el după ce se făcură prezentările.

– Și bagajele? întrebă Terry. Astea nu sunt toate.

– Am rezolvat. I-am spus deja șoferului să le ducă pe toate în mașină.

După ce se instalară în automobil, domnul Bertrand îi informă că ghidul lor sosise deja, și era nerăbdător să plece cât mai repede.

– Și noi abia așteptăm să mergem, zise Leigh cu entuziasm.

Gazda locuia într-o căsuță cochetă cu o grădină bogată, cu cei

mai frumoși trandafiri pe care Kay îi văzuse vreodată. Mai mult, deși diferită puțin ca arhitectură și culoare, semăna foarte mult cu o casă englezească.

Intrară în holul răcoros din care se deschideau patru uși. Doamna Bertrand, o femeie plinuță, aparent foarte mulțumită cu acest stil de viață, îi aștepta.

– V-am pregătit ceai, zise ea după ce se prezentă.

– Am crezut că aici toată lumea bea cafea, comentă Leigh, simțindu-se deja ca acasă.

– În deșert se bea de regulă ceai, care oricum e puțin diferit față de ceea ce știți voi. Poate nu vă place. Pot să fac și cafea...

– Eu vreau să văd cum e ceaiul, zise Leigh.

– Mi-ar plăcea să am ceai englezesc, dar...

Toată lumea o asigură că ceaiul de acolo era perfect. Mai întâi, musafirii se instalează în camerele lor și se schimbă după drum. Apoi coborâra înapoi în sufragerie, unde doamna Bertrand le turnă în pahare un lichid de culoarea coniacului. Se servea fără lapte, drept urmare era foarte tare și aromat din cauza mentei.

– Vă place? întrebă gazda.

– Are un gust ciudat, dar plăcut, zise Leigh.

– Trebuie să vă placă, pentru că asta o să beți de acum înainte, zise domnul Bertrand. Asta beau și tuaregii. Sorbi din paharul lui apoi continuă: veți vedea că există și un ritual legat de băutura asta. Vi se oferă de regulă trei pahare de ceai. Să le

beți. Dacă refuzați, e ca și cum ați arunca un blestem asupra celui care a făcut ceaiul. Dacă nu vi se oferă și un al patrulea pahar, înseamnă că e timpul să plecați. Trebuie să vă ridicați de la masă și să ieșiți.

– Când o să ajungem la acest trib despre care tot vorbim? întreabă Leigh. Am auzit atâtea despre ei, încât am devenit foarte curioasă.

– Cât de curând, se amuză doamna Bertrand. Ghidul pe care l-am contactat pentru voi sosește mâine.

– Cum se numește?

– Enian ibn Ifouran.

Leigh repetă numele rostindu-l cu accent englezesc, făcându-i pe cei doi bătrâni să râdă.

– Probabil că la început vi se vor părea enervanți, explică femeia, pentru că se consideră foarte importanți. Și în mod ciudat, reușesc să te convingă. Sunt un popor extraordinar. Cred că n-am văzut la ei bărbați care să aibă mai puțin de un metru nouăzeci înălțime.

– Veți vedea că bărbații nu se tem de nimic, completă domnul Bertrand. Femeile sunt libere și foarte răsfățate. Au propriile obiceiuri, diferite chiar și de ale orientalilor, și nu fac un secret din faptul că disprețuiesc influențele externe. Dar în general, sunt oameni agreabili, dacă reușiți să vă faceți plăcuți.

– Cum ați dat de acest ghid pentru noi?

– Enian este un mai vechi prieten de-al nostru. Întâmplător,

în perioada asta călătorește spre nord pentru probleme personale și s-a oferit să vă ajute. S-a gândit că v-ar prinde bine să vă obișnuiți cu deșertul și cu oamenii de aici, înainte să ajungeți la tribul Azawa.

În aceeași după-amiază, soții Bertrand arătară celor trei musafiri orașul. Terry revenise la proasta dispoziție de dinaintea plecării, constată Kay, nemulțumită. Cu toate astea, tânăra reuși să se bucure de noutatea a tot ceea ce vedea. Orașul era mai degrabă mic, însă complet diferit de metropolele europene. Regăsi multe detalii despre care doar citise în cărți: palmieri, minarete, bărbați îmbrăcați în haine lungi, bogate, oameni săraci, zdrențăroși, cerșind. La rândul ei, Leigh sorbea din priviri tot ce întâlnea în cale, iar la un moment dat spuse că până și aerul i se pare diferit, încărcat cu o aromă puternică. Pe de altă parte, Terry observă fără prea mult entuziasm că într-adevăr mirosea pestilențial în unele locuri, făcând aluzie la igiena precară. Leigh se mulțumi să strâmba din nas la această remarcă, iar Terry mormăi ceva în barbă.

La ieșirea din piață avură parte de un incident neplăcut. De pe o alee începu o procesiune zgomotoasă. Cei cinci vizitatori se pomeniră prinși într-o mulțime de localnici care urlau și strigau din toate puterile. Totul se întâmplă atât de repede, încât nu avură timp să reacționeze, iar Kay, luată prin surprindere, se văzu dusă de valul de oameni. Panicată, încercă să dea din coate să iasă din mulțime, însă valul o purtă mai departe cu atâta

repeziciune, încât tânăra, prinsă între câteva trupuri transpirate și dezagreabile, aproape leșină. În mod surprinzător, nimeni nu caută să-i facă vreun rău. Aparent, toată lumea o credea participantă la aceeași procesiune, deci mișcarea nu era direcționată spre europeni, de data aceasta. Însă sentimentul de a fi prins între acele corpuri străine deveni unul apăsător, cu atât mai mult cu cât îi amintea de remarca de mai devreme a lui Terry, referitoare la mirosurile pestilențiale. Cu ultimele puteri, Kay reuși în cele din urmă să iasă din mijlocul mulțimii și să ajungă la o intersecție. Aici, se sprijini de zidul unei case, trase de câteva ori aer în piept și așteptă ca totul să se liniștească.

Când trecură și ultimii manifestanți se uită în jurul ei. Realiză cu groază că se depărtase foarte mult de piață. Din ce își amintea, se învârtiseră pe mai multe străduțe până să ajungă acolo. Încercă să se calmeze pentru a putea gândi limpede, însă se simțea copleșită de situație. Își mușcă buzele și abia se stăpâni să nu tremure.

Se uită înapoi pe unde venise cu mulțimea, și la oarecare distanță i se păru că vede o clădire oarecum familiară. Nu era deloc sigură pe sine, însă era conștientă că este singura străină din zonă. Simțindu-se privită din toate părțile, înțelese că nu trebuie să rămână prea mult în același loc.

Se îndreaptă spre clădirea respectivă, rugându-se să nu se fi înșelat. Ajunsă acolo, o luă la stânga pe o stradă mai mare, și aceasta oarecum cunoscută. Însă după câțiva metri, realizează că de

fapt nu mai fusese niciodată pe acolo.

Auzi pe cineva apropiindu-se din spate. Mări pasul, pentru că nu îndrăzne să se uite înapoi. Ajunse la o altă intersecție, dar nu se opri, de teamă să nu pară nesigură. Pașii din spate se auzeau tot mai aproape. Kay își simțea inima gata să-i sară din piept de frică, în ciuda eforturilor de a se controla. Aruncă o privire înapoi ceea ce-i spori și mai mult teama, căci în urmă venea un bărbat bărbos și îmbrăcat neîngrijit, cu ochi mici care luceau amenințător.

Kay o luă pe prima străduță ce se desprindea din cea principală. Simți cum cineva o trage de mână, dar se smuci; apoi altcineva, și altcineva. Dintr-odată, se văzu înconjurată de oameni străini și în acea clipă își aminti toate poveștile auzite despre turiști care dispar fără urmă. O cuprinse groaza.

Apoi simți o lovitură puternică în cap. Se clătină pe picioare, începu să vadă ca prin ceață, dar se încăpățână să nu țipe, să nu le arate că-i este frică.

Câteva minute trecură astfel, Kay fiind într-o stare de semiinconștientă, pentru ca apoi să-și dea seama că ceva se schimbă. Cei din jurul ei păreau potoliți, dar revoltați. Dintr-odată, toți păreau dornici s-o lase în pace, să se ferească din calea a ceva ce se apropia vertiginos, în ropot de copite. Apoi, tânăra auzi sfichiuitul unui bici și văzu un bărbat gonind spre ea.

Cei din jurul ei se risipiră imediat. Kay reuși să-l vadă pe

salvatorul ei, însă nu în totalitate. O impresionă prin statura înaltă, prin suplețea corpului, dar și prin aerul de agresivitate brută nemaîntâlnit până atunci.

Se priviră câteva secunde, timp în care Kay se gândi – irelevant, de altfel – că Leigh va fi foarte dezamăgită că nu s-a aflat ea în această situație.

– Nu e bine să vă aventurați singură pe străzile astea, mademoiselle, spuse bărbatul într-o franceză stâlcită.

Glasul îi era sever și rece, la fel ca ochii de un albastru pătrunzător pe o față încadrată de un turban negru, pe care Kay îl recunoscuse drept voalul specific al tuaregilor.

– N-a fost deloc înțelept să ajungeți în această zonă rău famată fără grupul dumneavoastră.

– Mi-am dat seama, răspunse ea în puțină franceză pe care o știa. M-am îndepărtat de ei din greșală și m-am pierdut când am încercat să mă întorc.

– Unde vreți să ajungeți?

Kay se văzu din nou în dificultate, pentru că nu știa cum să descrie casa domnului Bertrand. În schimb, dacă ar fi ajuns în piață, ar fi știut să se întoarcă, așa că-l convinse pe străin s-o ducă în locul respectiv.

Bărbatul aprobă din cap, cu un gest arogant, apoi strigă ceva într-o limbă necunoscută. Suna diferit de araba auzită până atunci; era mult mai incisivă, cu fiecare cuvânt rostit apăsător, ca o lovitură de ciocan, cu o notă de duritate în fiecare silabă. În plus,

dacă mai devreme bărbatul îi vorbise pe un ton sever, acum vocea i se schimbase. Poate și din cauza limbii sale materne care nu se împăca nicidecum cu nota romantică a francezei.

De pe o străduță apăru un bărbat cu un turban alb care aducea de căpăstru doi dromaderi albi. Cei doi schimbă câteva cuvinte în aceeași limbă străină, după care omul îi dădu tuaregului căpăstrul unui dromader. Apoi el se urcă pe celălalt, și dispăru rapid.

Tuaregul se întoarse spre Kay și-i făcu semn să-l urmeze prin labirintul de străduțe. Zeci de ochi încă îi urmăreau – priviri dușmănoase – însă de data asta Kay nu se mai temea. Cu toată detașarea rece a salvatorului ei, în ciuda aroganței sale – căci nu pregeta să-și arate disprețul față de acești locuitori la fiecare pas pe care-l făcea – în ciuda sentimentului sinistru de ființă incertă pe care o inspira corpul lui acoperit din cap până-n picioare, Kay nu se temea.

El nu părea interesat de persoana ei. Mergea privind drept înainte. Așa că tânăra profită pentru a-l examina. Avea peste un metru optzeci, o statură înaltă, zveltă; purta un chimonou negru, la care mânecile îi ajungeau până sub coate, lăsând la vedere două brațe bronzate, cu mâini mici și palme ferme, puternice. Într-una ținea biciul cu care-și făcuse loc când o salvase. Pe sub haina lungă purta pantaloni albi, strânși pe glezne, iar în picioarele la fel de bronzate purta sandale negre cu franjuri. Lui Kay i se păru un costum foarte interesant, care-i dădea bărbatului

o notă de suplețe, de ferocitate de felină și eleganță rar întâlnite la un bărbat. Dintr-o singură mișcare, s-ar fi putut transforma într-o panteră agilă, silențioasă și la fel de periculoasă ca animalul din junglă.

În acel moment, Kay realizează, oarecum șocată, că la fel ar fi arătat și Terry dacă viața mamei lui n-ar fi fost marcată de acea tragedie. Se uită din nou la tuaregul din față și analizează încă o dată fizicul frumos și viril, dar își feră repede privirea amintindu-și că până la urmă e tot bărbat, nu doar un membru al unei rase exotice.

Câteva minute mai târziu, ajunseră în piață. Străinul n-o abandonează acolo, ci o însoțește până la casa familiei Bertrand. Ajunși în fața porții, ea ezită, neștiind dacă trebuie să-l răsplătească în vreun fel. Instinctul îi dictează că nu era nevoie. Așa că doar îi mulțumește, însă o cuprinsese neliniștea – nu teama – când realizează dezinteresul lui față de cuvintele ei, atitudinea sa nesociabilă; însă era o neliniște care, acum înțelegea, izvoră din conștientizarea faptului că atât el cât și Terry aparțineau aceluiași popor.

El o urmărește cu acei ochi albaștri impenetrabili – cei mai hipnotici ochi pe care Kay îi văzuse vreodată. Prin deschizătura turbanului privirea lui părea distantă și de o indiferență intangibilă.

Apoi bărbatul se înclină, duse o mână la frunte și sări cu ușurință în șaua dromaderului. Fără să vrea, Kay rămase locului

și-l urmări cum se îndepărtează până când dispăru din vedere. Se mira de propriul interes față de acest străin când el o tratase cu atâta indiferență.

Când intră în casă, atât doamna Bertrand cât și Leigh se arătară foarte surprinse. Domnul Bertrand și cu Terry o căutau încă prin oraș, iar gazda trimise numaidecât mesageri pentru a-i găsi și a le spune să se întoarcă.

Întocmai cum bănuise Kay, Leigh se arătă foarte intrereseată de povestea prietenei sale. Însă la final, doamna Bertrand observă un lucru la care Kay nu se gândise:

– Cred că te-ai întâlnit tocmai cu ghidul care vă va duce la Kel-Azawa... Cum ți s-a părut?

– Magnific... deși m-a făcut să mă simt atât de mică! Chiar credeți că era el?

– Nu știu ca vreun alt tuareg să vină în oraș, în afară de Imouchar Enian ibn Ifouran și oamenii săi.

Deci, acesta era numele său complet – Imouchar Enian ibn Ifouran. I se potrivea. Știa că imouchar era apelativul nobililor din rasa lor. Oare de ce nu se prezentase? Probabil realizase că ea face parte din grupul pe care urma să-l conducă spre Zafala.

– Probabil că nu a vrut, explică doamna Bertrand. Tuaregii sunt independenți.

La întoarcerea celor doi bărbați, Kay povesti din nou întâmplarea. Și ei se mirară când auziră că salvatorul era chiar ghidul.

Restul zilei musafirii îl petrecură făcând bagaje, pentru că trebuia să ia cu ei doar strictul necesar. Soții Bertrand îi sfătuiră să-și ia doar haine de bumbac, care se spălau ușor – atunci când aveau apă la dispoziție. Pentru că o bună bucată de drum nu vor avea apă decât pentru a-și spăla fața și mâinile. De asemenea, puteau îndepărta mirosurile neplăcute și cu nisip și, contrar zvonurilor, locuitorii deșertului nu erau chiar atât de nespălați pe cât se spunea. În timpul zilei, din cauza căldurii transpirația era repede eliminată, iar pe timpul nopții era prea frig ca să transpiri. Astfel că hainele aveau un miros poate stătut, însă departe de mirosul neplăcut al unui corp nespălat. Tinerele adăugară în bagaj și câte o rochiță care nu se șifona, iar la sfatul gazdelor își cumpărară și câte o haină lungă pentru a le ține cald în serile răcoroase. Mai aveau nevoie și de multe păături, pentru a se acoperi noaptea. Restul bagajelor rămâneau la familia Bertrand până la finalul expediției.

Leigh nu menționează nimic de gândul ei de a se stabili alături de tribul din care se trăgea mama ei, însă disprețul lui Terry față de sora sa și comentariile răutăcioase despre "acei oameni" fură aspru criticate din priviri de domnul Bertrand.

– Nu porni cu ideea că "acei oameni" sunt niște sălbatici, îl sfătui bătrânul. Nici vorbă! Atitudinea ta ar putea să te coste; ai putea avea probleme în a-i cunoaște cu adevărat pe oamenii din care se trage mama ta.

Terry ignoră comentariul, însă după ce se confruntă din

priviri cu Leigh, își ceru scuze, apoi se prefăcu atent la sfaturile pe care domnul Bertrand le oferi celor trei. În mod evident, bătrânul îi invidia pentru aventura ce-i aștepta și le povesti cu mult entuziasm din propria experiență din deșert. Trecură astfel câteva ore. Se vedea că bătrânului îi face plăcere să-și amintească de tinerețe, iar ascultătorii se lăsă repede fermecați de poveștile sale. La răstimpuri, gândurile lui Kay se îndreptau spre bărbatul înalt și arogant care o salvase. Oare era într-adevăr Enian ibn Ifouran?

Dimineață, află răspunsul. După micul dejun, domnul Bertrand îi chemă în camera dinspre șosea. Doamna Bertrand se afla acolo împreună cu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină lungă, albastră. Când străinul se întoarce, Kay întâlnește, prin deschizătura turbanului, aceeași privire aprinsă, albastră, încât știu de îndată că era salvatorul ei.

Se făcură prezentările, iar tuaregul se înclină politicos de fiecare dată, pentru ca la urmă să se oprească asupra lui Kay.

— Eu și cu mademoiselle ne-am cunoscut deja, spuse el cu aceeași intonație franțuzească pe care ea o auzise cu o zi înainte.

I se mulțumi din nou pentru ajutorul dat lui Kay, iar el dădu același răspuns indiferent.

— Pentru nimic. Îi ignoră apoi pe musafiri și se întoarce către gazde: sunt gata să pornim mâine dimineață. Presupun că și ei sunt gata.

— Da, răspunse Terry.

– Atunci e stabilit. Mă scuzați, dar trebuie să pun la punct ultimele detalii.

Se înclină și ieși repede. Leigh rămase ca trăsniță în urma lui.

– Nu pierde vremea, remarcă ea.

– Probabil pare puțin cam repezit la început, dar e mai bine decât unul care se pierde în cuvinte frumoase.

– Nu era o critică, zise Leigh. Și mie mi s-a părut magnific, adăugă ea, aruncând o privire cu subînțeles spre Kay.

Însă Kay nu prinse momeala. Poate că Enian era un bărbat cu adevărat impresionant și interesant pentru oricine – însă ea descoperise și alte amănunte la el. Era convinsă că tuaregul venise acolo doar pentru a fi prezentat și plecase de îndată ce-și îndeplinise scopul. În mod evident, nu-l interesa pe cine are de condus în deșert. Câtă aroganță din partea acestui Enian ibn Ifouran!

Capitolul 3

Kay se trezi cu senzația că urma să se întâmple ceva memorabil. Inițial, nu realizează despre ce e vorba, apoi își aminti că în acea dimineață porneau spre deșert.

Totuși, în timp ce se îmbrăca, gândul ei se îndreptă mai degrabă spre Terry decât spre aventura lor, căci în ultimele zile fusese mai indispus ca niciodată. Trecea cu foarte mare ușurință de la euforie la indispoziție și la amenințări că vrea să se întoarcă la Londra. Niciodată nu spunea care este cauza acestor gânduri, însă Kay bănuia: era senzația de dezrădăcinare care izvora din sentimentul că aparținea de două lumi atât de diferite. Nu se simțea parte din viața metropolei engleze, dar nici nu voia să renunțe la acel trai. Era intrigat de aventura ce-l aștepta, de ideea de a se trage din poporul tuareg, dar în același timp o ura. Ca și cum până atunci se văzuse singur, încât nu voia ca acum să se

lege de ceva, în timp ce o altă parte din el ar fi vrut să-și găsească un sens.

Era însă o dilemă cu care trebuia să se lupte singur, își zise Kay. Terry era un bărbat în toată firea. Trebuia să-și găsească singur calea. Totuși, tânăra avea uneori sumbra premoniție că relația lor este compromisă, că misterul agendei negre, deși parțial rezolvat, le va sta în cale.

După un mic dejun frugal, Kay ieși în grădină. Terry și Leigh cu rămaseră să discute cu gazdele. După câțiva pași pe o alee, tânăra se opri în fața unor trandafiri și surprinse cu coada ochiului fluturarea unui voal albastru.

– Bonjour, mademoiselle.

Glasul lui era politicos și formal. Kay avea ciudatul sentiment că tuaregul o privește așa cum un cercetător analizează un specimen nou descoperit sub lupa microscopului. Ochii săi de un albastru-intens o urmăreau cu vădit interes, însă expresia lui, în rest, denota un sentiment de indiferență pe care tânăra îl găsi insultător. Ar fi vrut să-l ia prin surprindere cu o replică sau cu un gest, dar în același timp nu dorea nici să se facă de rușine. Încercă să-și amintească modul cum îl prezentase doamna Bertrand, cu acel titlu nobiliar.

– Bonjour, imouchar, spuse în cele din urmă, cu un aer triumfător.

Spre satisfacția ei, bărbatul miji ochii, vădit surprins, însă era mai degrabă o mirare total nerecunoscătoare, dezarmând-o.

Disprețul lui aprinse în ea instinctul de autoapărare.

– Păreți surprins că știu titlul nobiliar cu care trebuie să mă adresez, spuse ea, încercând să-și păstreze calmul, cu toate că atitudinea lui o făcea să-și piardă răbdarea.

– Sincer, mă mir, răspunse foarte calm.

Ea încercă să găsească o replică pe măsură, dar o salvă domnul Bertrand, care ieși pe ușa terasei ce dădea în grădină. Se apropie de ei cu un surâs binevoitor. Spre surprinderea lui Kay, privirea rece a tuaregului se îmblânzi pe loc, iar ochii săi deveniră mai albaștri ca înainte. Bătrânul întinse mâna, iar tuaregul i-o atinse cu a lui, apoi și-o retrase repede, cu degetele în jos. Aparent, era salutul specific bărbătesc în acele locuri. Își adresară și câteva cuvinte în acea limbă ciudată, timp în care doamna Bertrand se apropie în tăcere de Kay.

– Este salutul tuaregilor, îi explică. Unul zice "Ce faci?", celălalt răspunde "Destul de bine."

Kay ar fi vrut să întrebe ce se întâmpla dacă răspunsul era altul, dar își aminti impresionanta schimbare din privirea intensă a tuaregului. Dar se revoltă față de aceste gânduri nedemne: ce o interesa dacă privirea străinului era distantă sau blândă? Pe ea o interesa persoana lui Terry și nimeni altcineva. În plus, Enian era din alt popor, cu siguranță nu-l interesa o europeană.

Însă aproape instantaneu realizează că de fapt Terry însuși era tuareg, iar ea îi repetase în mai multe rânduri că n-o interesează originea lui. Într-adevăr așa era, însă ideea în sine o neliniști, așa

că încercă s-o uite.

Doi tuaregi veniră să ia bagajele celor trei, pe care le încărcară pe cămile. În fața porții așteptau mai mulți tuaregi, toți călare pe niște superbe cămile albe. Arătau ca niște aristocrați pretentioși, mai ales cu privirile lor severe. În plus, aveau un miros specific, foarte puternic. Întreaga lor ființă exprima o superioritate indiscutabilă.

Încă de când aflate că dincolo de Touggourt urmau să meargă numai pe cămile, Kay visase în secret la clipa în care se va vedea călare. Nu știa să călărească un cal, darămite o cămilă, dar probabil acum era momentul să învețe. O cuprinse emoția când se văzu în fața animalelor care așteptau înșeuat în fața lor. Nu știa nici cum să urce în șa, dar probabil că Enian urma s-o facă pe profesorul cu toți, să le explice totul cu un aer zeflemitor.

– Niciunul din voi nu știe să călărească? întrebă el.

Leigh confirmă în numele tuturor, cu un zâmbet larg. Atitudinea ei părea pe placul străinului. Sau poate era din cauza rădăcinilor comune pe care le aveau cei doi? Sau... poate era altceva; căci pentru câteva clipe, Kay se lăsă străpunsă de săgeata geloziei, căci prietena ei reușea cu atâta ușurință să intre sub pielea oricărui bărbat. Însă gelozia se transformă aproape imediat în indignare față de propriile trăiri – ea îl iubea pe Terry! Totuși, din cauza acestei tulburări trecătoare, nu auzi nimic din instrucțiunile pe care Enian le dădu celorlalți doi.

O văzu pe Leigh dându-și jos sandalele. Enian bătu cămila pe

cocoașă și animalul fornăi, apoi se lăsă jos. Leigh urcă, apoi Enian îi arătă că unul din picioare trebuie ținut sus, aproape de cocoașă. Celălalt trebuia ținut în șa. Bătu animalul din nou pe cocoașă și acesta se ridică treptat în patru labe. Leigh se prinse de mânerul șeii, însă Enian scutură din cap, semn că nu așa se făcea.

– Nu mă pricep deloc, nu? se amuză Leigh.

Tuaregul spuse ceva în limba lui, pe un ton calm, probabil trecând cu vederea greșelile tinerei la prima încercare.

Terry se descurcă singur după ce văzu această primă lecție. Însă Kay constată cu groază că deși încercase să fie atentă, nu știa cum să se descurce. Se uită la cămila din fața ei, care o privea cu niște ochi mici, indiferenți, cu gene inutile de lungi.

"Ce animal urât" zise mai mult pentru sine, în engleză. "Seamănă cu stăpânul".

Leigh și Terry o priviră mirați de această ieșire.

– Mira este o cămilă excelentă pentru călărit, se auzi glasul tuaregului, care se apropie, bătu cămila pe spate, iar aceasta se lăsă jos.

Repetă instrucțiunile pentru Kay, care deja se simțea umilită. Mai mult, observă și că tânăra avea capul descoperit.

– Nu este înțelept să călătorești fără protecție, îi puse el în vedere, mijind ochii.

– Am un șal, spuse Kay repede, însă realizează imediat că-l lăsase în cameră. Cred că e pe undeva....

– Ți-l aduc eu, se grăbi să spună doamna Bertrand.

Însă femeia se întoarse cu mâna goală.

– Cred că l-ai pus în bagaj deja.

Kay simți că intră în pământ de rușine. Fără un cuvânt, Enian se duse la o desagă agățată pe spatele unei cămile, de unde scoase un șal alb de mătase, cu margini cusut cu fir de aur.

– S-ar putea să vă folosească, i-l întinse el.

Kay îl primi nu fără o oarecare jenă. Degetele lor se atinseră.

– Mulțumesc, imouchar, spuse încet.

El se înclină, apoi arătă spre sandalele ei.

– Ar fi bine să le dați jos. E mai ușor de condus cămila.

Kay începu să desfacă o sanda, însă degetele îi tremurau atât de tare, încât Enian, după ce o urmări câteva clipe, se repezi enervat și termină în locul ei. Apoi îi întinse sandalele și așteptă până când tânăra le puse în buzunarele pantalonilor. Mai trecură câteva minute până când Kay își legă șalul în jurul capului. Pentru că era foarte lung, nu reuși să-l lege decât ca pe un fel de sari indian. Enian așteptă, apoi lovi spatele cămilei, care se ridică.

Mișcarea îi păru tinerei asemănătoare cu un cutremur. Cămila se înclină mai întâi în față, iar Kay se prinse involuntar de mânerul seii. Spatele i se curbă atât de tare, încât capul i se duse mult înainte. Urmară apoi picioarele din față, mișcarea inversă, când tot corpul i se arcui mult înapoi. Enian urmări scena nemișcat, indiferent la chinurile tinerei. Drept urmare, Kay strânse din buze, hotărâtă să facă orice numai să evite să cadă.

După care tuaregul urcă în șa cu o ușurință extraordinară, fără să coboare cămila. Bărbatul care se ocupase de bagaje urcă la fel de ușor, ceea ce nu făcu decât să pună în evidență stângăcia celorlalți trei.

Situația devenise deosebit de enervantă pentru Kay, însă Terry se apropie de ea.

— Revino-ți! îi șopti ea încurajator. Doar o dată mori!

Însă calvarul abia începea, după cum își dădu Kay seama puțin mai târziu. Cocoțată pe cămilă, smucită în toate părțile, tânăra se întrebă la un moment dat dacă nu cumva i se va face rău și se rugă în sinea ei să nu se facă de rușine în fața tuturor.

În prima noapte în deșert, întâmpinată primele temperaturi extreme. Frigul se lăsă atât de tare, încât Kay se înfășură mai mult în hainele subțiri. Era rece, dar frumos. Cerul era mai înstelat ca niciodată, iar astrele mari păreau atât de aproape, încât dacă ar fi întins mâna le-ar fi putut atinge. În timpul zilei înduraseră cu greu căldura sufocantă și părea aproape imposibil de crezut că temperatura poate crește mai mult. Kay îi invidia pe Leigh și pe Terry care nu păreau atât de afectați de căldură. Mai mult, spre exasperarea lui Kay, Leigh era încântată de mersul pe cămilă.

Pentru Kay, mersul pe cămilă deja devenise un calvar. I se strângea stomacul numai când se gândea că a doua zi se urca din nou în sa. Totuși, nu regreta deloc că acceptase să participe la această aventură.

În acea primă seară, mâncară o cină făcută de tuaregi. În mod surprinzător, aveau maniere și turbanele de pe cap nu-i incomodau deloc. Tot timpul mesei, Kay abia dacă luă ochii de la Enian și de la oamenii săi. Ce o fascina atât de mult?

Urmări cu atenție mâinile tuaregului. Aveau o formă frumoasă, degetele erau subțiri și bronzate, cu un bronz uniform, de culoarea mierii. Când ridică privirea, observă că este la rândul ei urmărită, însă cu aceiași ochi distanți și reci. Privirea lui se împlânzea doar când se uita la Leigh, constată Kay cu regret însă puțin deranjată de aceste gânduri atât de intime.

După cină, Leigh și cu Kay se plimbară puțin în jurul taberei. Terry preferă să se plimbe de unul singur.

– Nu-ți face griji pentru el, o liniști Leigh pe Kay. Cred că nu știe ce vrea. Ah, de-aș putea să-ți explic cum mă simt eu! își flutură tânăra mâinile în aer. E un sentiment pe care nu l-am mai trăit până acum. E ca și cum... m-aș întoarce acasă.

Se aflau pe un mic deal. Din dreptul taberei tuaregilor se auziră acordurile unei melodii lente, îngânate. Era un fel de cântec de jale, care o emoționează pe Kay până în adâncul sufletului, deși nu avea chemarea deșertului. Probabil că Leigh trăia mai intens momentul, căci oftă profund.

– Dacă trebuie să mă întorc... dacă nu ne acceptă? Nu știu ce-aș face, șopti cealaltă.

– Ai putea rămâne aici, dar la oraș.

– Nu vreau să rămân singură. Vreau să fiu acceptată.

Umbrele nopții învăluiseră deja tabăra tuaregilor. În jurul focului se vedeau bărbații în hainele lor lungi, acum de culoarea aprinsă a focului. Palmierii dimprejur decupau forme ciudate, negre, pe materialul fin. Unul dintre bărbați începu o altfel de melodie și ceilalți îl acompaniară. Era un cântec mai alert și mai incisiv, asemănător unui cântec de luptă.

– Chiar dacă n-aș fi reușit să aflu ce scria în agenda mamei, cred că tot aș fi știut, din instinct, că aceștia sunt oamenii mei.

– Și Terry?

– Nu știu. Cred că simte la fel ca mine, dar încearcă să se împotrivească. Eu am renunțat de mult timp...

– Mi-am dat seama. Sper doar să nu devii la fel de arogantă ca ei.

– Mie mi se par impunători, nu?

– Fizic, poate, dădu Kay din umeri. Mă enervează atitudinea lui Enian. Se crede superior.

– Nu-ți place de el? se miră Leigh.

– Nu prea, admise cu jumătate de gură, căci se aștepta ca prietena să nu-i împărtășească punctul de vedere.

Schimbară subiectul, deoarece Kay nu mai voia să insiste pe Enian. Probabil că antagonismul față de el izvora dintr-un

sentiment de vinovăție, căci i se părea că dă dovadă de infidelitate față de Terry atunci când se gândește la liderul grupului lor. Iar această senzație o deranja și o determina să-l respingă pe străin.

Unul din bărbații din tabără se ridică. Kay îl recunoscuse imediat. Primul ei impuls fu să se retragă în cortul în care urma să doarmă, dar Leigh se arătă interesată să mai rămână.

– Admirați peisajul? Întrebă Enian când le ajunse.

– E foarte frumos, admise Leigh. Mă mir că sunt atâtea de văzut. Credeam că totul e doar o mare de nisip.

Enian râse cu poftă, pentru prima oară. Era un râs plăcut, care-i stârni lui Kay curiozitatea.

– E schimbător. Cred că doar o treime din deșert e doar nisip.

– Povestiți-ne despre Zafala, îl îndemnă Leigh.

– O să vedeți curând, după ultima ascensiune.

– N-am știut că tuaregii au orașe, sau că locuiesc la oraș, zise Kay.

– Așa este, în mod normal, dar Zafala a fost construit de tribul Haratin.

– Cred că a fost o schimbare fată de... alte vremuri, sugerează Leigh. Enian râse din nou cu poftă, deloc jenat de aluzia la timpurile în care strămoșii lui cutreierau ținuturile, însetați de sânge.

– Așa este, mademoiselle. A fost o schimbare foarte mare.

Deși probabil s-ar fi întors la acel stil de viață cu prima ocazie,

își zise Kay. Apoi își aminti de Terry și o trecu un fior.

Oare ea era cauza indispoziției lui? Poate că în subconștientul său intuia că lui Kay îi lipsește ceva, chiar dacă ea insista că nu o interesează originile lui. Gânduri demne de un tuareg ca Enian, nu de Terry, reflectă cu nemulțumire Kay. Dacă într-adevăr moștenise caracterul violent al tuaregilor, știa cum să și-l tempereze; în plus, primise o altfel de educație, într-o lume civilizată.

Kay reveni cu picioarele pe pământ când Enian le îndemnă să se ducă la culcare, pentru că a doua zi porneau devreme.

Condițiile erau minime, însă tinerele încercară să se descurce. Își pieptănară părul pentru a-l curăța de nisip, apoi se înfășurară în pături. Nu se mai schimbă de haine, fiindcă nu era nevoie. Tuaregii dormeau afară, pe păturile lor. Unul dintre ei rămase de pază lângă focul pe care urma să-l stingă mai târziu.

Kay adormi repede din cauza oboselii și visă din nou că stă singură în noapte, în lumina lunii, și că tuaregul vine la ea. Parcă-l aștepta cu nerăbdare. Brațele puternice ale bărbatului îi înconjură trupul, iar chipul lui acoperit cu turban se apropie de al ei. Însă când își dădu turbanul la o parte, se dovedi a fi de fapt Terry. Tânăra se trezi brusc și rămase un timp cu ochii deschiși, simțind inexplicabil o profundă dezamăgire.

Înaintea lor apăru un pâlc de copaci verzi, apoi oaza Warqla, orașul permanent din romanele de dragoste. Păduri de palmieri, grădini minunate, dune aurii de nisip și lacuri sărate, despre toate citise Kay în romane. Orașul avea chiar o fortăreață și o mică piață unde negustorii se târguiau la nesfârșit. Femeile umblau acoperite din cap până-n picioare. Peste tot, copiii erau lăsați liberi pe stradă, să se joace în nisip. Mulți locuitori stăteau în fața caselor sau pe străzi, pierzând timpul.

Grupul se îndreaptă spre cartierul francez din oraș, unde tuaregii îi abandonară pentru a-și vedea de propriile treburi. Între timp, Terry și cele două tinere își luară camere într-un hotel. Aveau o zi la dispoziție în Warqla.

După un somn binevenit și confortabil, porniră din nou a doua zi. Lăsară în urmă frumoasa oază pentru a înainta în deșert. Cerul era senin ca oglinda, fără urmă de nor. Lumina soarelui era aproape insuportabil de puternică. Seara se lăsă din nou răcoare.

După cină, Terry se ridică de lângă foc. Kay ezită un moment, neștiind dacă să-l lase singur sau să-l însoțească. În cele din urmă, se ridică și-l urmă spre o dună de nisip. Când îl ajunse, îl găsi uitându-se pierdut în zare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă.

El se întoarse brusc, aparent speriat de apariția ei. Avea o expresie ciudată pe chip, imposibil de descifrat.

— Ce să se întâmple? întrebă la rândul lui.

Kay își mușcă buzele, nemulțumită de răspuns, iar el o îmbrățișă.

– Scuză-mă, draga mea, murmură. Mă doare capul. N-ar fi trebuit să te reped așa.

– Înțeleg. Poate e din cauza căldurii.

– Nu e de la căldură, spuse el, mângâindu-i părul. Chiar m-am mirat cât de bine suport căldura. Și încep să mă pricep să-mi conduc cămila... Râse scurt, pentru sine. Să nu-mi spui că o să mă obișnuiesc în timp sau alte prostii dintr-astea. Cunoscut adevăratul motiv. E pentru că sunt...

– Ca ei? completă ea.

– Da, ca ei. Se desprinsese din îmbrățișare și făcu doi pași. Câteodată, am impresia că urăsc situația asta și pe ceilalți.

– Iar câteodată ai impresia că-ți place, observă ea.

– Totul e contradictoriu, recunosc Terry.

Kay îl privi în tăcere, încercând să-i împărtășească sentimentele, să-l facă să înțeleagă cât de mult însemna persoana lui pentru ea. Însă până la urmă, el era cel care decidea.

– Vrei să te las singur?

Terry se întoarse spre ea cu o privire rugătoare.

– Te superi?

– Sigur că nu, surâse. Indiferent care va fi decizia ta, eu te iubesc și vreau să fiu cu tine.

Îl lăsa singur sub clar de lună, cum îl găsisese, și o luă spre tabără. Zeci de gânduri contradictorii o chinuiau și încercă să și

le stăpânească.

Ajunsa pe coama dunei se opri și se uită spre corturi; nu voia să se întoarcă. Merse în altă direcție până când nu mai văzu nici focul, nici pe Terry. Putea se să întoarcă pe urmele lăsate în nisip.

Nu era obosită, cel puțin nu la fel ca la începutul călătoriei. Poate începea să se adapteze deja condițiilor. Învățase să controleze cămila, deși încă se mai ținea uneori de șa atunci când animalul se ridica brusc. De câteva ori, surprinsese un surâs ascuns pe chipul lui Enian și ar fi dat orice să-i poată da o lecție.

Se opri în cele din urmă și se uită în zare. Totul părea nemișcat, izolat. Probabil numai ei colindau deșertul, căci i se părea aproape imposibil ca în acea imensitate să existe așezări omenești. Nici măcar dinspre tabără nu se auzea nimic.

– Admirați deșertul, mademoiselle? se auzi din spate.

Se întoarse și-l găsi pe Enian aproape, asemenea unei fantome a nopții cu haina sa lungă, albastră.

– Spuneți-mi, ce termen de comparație găsiți între orașele voastre și deșert?

Lui Kay i se părea că-i vorbește cu aroganță. Antagonismul față de el renăscu, fiindcă recunoștea că nu există termen de comparație între cele două forme de civilizație. Totuși, nu voia să-i dea satisfacția de a-l aproba.

– Orașele noastre au un altfel de frumusețe. Se pune valoare pe lucruri care pentru voi nu înseamnă nimic, răspunse.

– Cum ar fi?

Kay dădu din umeri pentru că nu se așteptase la un răspuns care ar fi putut duce conversația spre opinii contradictorii. Crezuse că el va răspunde ceva neutru sau va schimba subiectul.

– Avem parcuri, clădiri frumoase... muzee, biblioteci... și multe altele...

Enian o privi nemișcat, spre disperarea ei. Își bătea joc de ea? Nu-i putea citi gândurile, ochii săi erau umbriți de turban, în timp ce ea era pentru el o carte deschisă.

– Biblioteci, muzee, asta sunt pentru minte. Uitați-vă puțin...

Întinse mâna în zare, spre tărâmul necunoscut și plin de romantism ce-i înconjura, spre dunele de nisip devenite argintii la lumina lunii, spre acel ținut atât de pașnic, acum când toate pericolele erau departe.

– Deci, doar atât?

– Normal că nu! se revoltă Kay, cu ochii spre minunatele lucruri pe care el i le arăta.

Cu doar câteva minute mai devreme, crezuse că este singură în această lume ireală, iar acum erau doi. Singurii locuitori ai acestei lumi.

În acel moment, simți o dorință ciudată, necunoscută până atunci. Era conștientă că deșertul avea farmecul lui și că întreaga ei ființă se simțea atrasă de sălbăticia acestui ținut. Alături de ea se afla un bărbat aproape necunoscut, dar care o fascina la fel de mult. Încerca din răputeri să reziste tentației pe care o

reprezentau aceste două entități. Încerca să se gândească la Terry, la dragostea pentru el.

– Oricum, imouchar, uneori, pentru unii oameni intelectul e mai important decât orice altceva, răspunse Kay în cele din urmă.

– Să vină aici și poate se răzgândesc.

– Poate, zise ea, mimând indiferența.

Brusc, simți că apropierea lor devine riscantă și că trebuie să plece de lângă el.

– Mai bine mă duc înapoi. Mâine pornim devreme, nu? Noapte bună.

Făcu doi pași, dar în graba ei se împiedică în propriile picioare. Ar fi căzut dacă brațele lui puternice n-ar fi prins-o la timp. Câteva clipe, Kay se simți în siguranță la pieptul lui. După care Enian o eliberă și ea rămase pe propriile picioare, însă ușor nesigură.

– Aveți grijă, mademoiselle. Nisipurile sunt de multe ori înșelătoare.

– Da, așa este, răspunse ea cu glas tremurat. Noapte bună.

– Noapte bună.

El n-o urmă în tabără, ci rămase singur dincolo de dună.

Kay intră repede în cort și se înfășură în pături. Tremura toată, de teamă și de rușine. De ce era atât de atrasă de acest străin când îl iubea pe Terry? Un lucru era cert – Enian ibn Ifouran reprezenta pentru ea o atracție pur fizică. Din fericire,

astfel de atracții erau doar trecătoare, își zise cu hotărâre. Dacă le controla și le respingea, le va uita repede. Mai degrabă ar fi murit, decât să afle și Enian despre aceste trăiri. În plus, el nu simțea la fel, deci n-avea nicio scuză. Doar câteva secunde o ținuse în brațe; s-ar fi putut trăda, dar gestul său fusese unul impersonal. Concluzia n-o ajută deloc și rămase mult timp cu ochii deschiși în întuneric.

Capitolul 4

Drumul părea că nu se mai sfârșește, iar zilele erau toate la fel – înăbușitoare ziua, reci noaptea.

Lăsaseră în urmă frumosul oraș El Golea cu fântânile, palmierii și chiparoșii săi. Totul li se păruse de basm acolo fiindcă veneau după multe zile în care nu mai întâlniseră niciun semn de civilizație.

În afara zidurilor cetății, nisipul se adunase în mormane mari, amenințătoare; de cealaltă parte, creșteau trandafiri, pâlcuri de portocali și șiruri de viță. Vechea cetate – El Menea – era acum o ruină, însă își păstrase misterele de odinioară. Se ridica semeată deasupra pădurilor de palmieri, iar de sus se vedea tot orașul străjuit de o parte de munți, de alta de deșertul imens.

Față de Warqla, El Golea li se păru fantastic, după atâtea zile în deșert. Avea același farmec și mister al vechilor așezări

omenești neexplorate – doar că El Golea nu era ascuns, ci vizibil de oriunde. Însă apărea ca o perlă în mijlocul deșertului.

Făcură un popas mic în acest oraș, pentru a-și recăpăta energia și a se pregăti pentru următoarea etapă a călătoriei care promitea să fie mai dură decât primele două.

Asistară la o cursă de cămile – un concurs inedit pentru cei trei străini. Pista reprezenta o fâșie de nisip pe care animalele alergau disperate, biciuite de călăreții dornici să ajungă în frunte și să obțină banii pariați pe bietul animal. Dincolo de spațiul de concurs stătea mulțimea în delir – urlând, zbierând, manifestându-se zgomotos. La tot vacarmul contribuiau și icnetele chinuite ale cămilelor și blestemele călăreților. În urma animalelor se ridica un nor de nisip, pe care vântul îl ducea mai departe în deșert. Șeile frumos împodobite, harnașamentul sclipitor, spectatorii în hainele pentru zile bune – întregul spectacol părea desprins dintr-una din poveștile din "O mie și una de nopți".

Părăsiră El Golea pentru a merge mai departe. Peisajul se schimbă, nu mai erau aceleași întinderi nisipoase, cu dealuri cu pietriș și roci. În zare se vedeau tot dealuri mici, dar amenințătoare, acoperite de umbre imense. Cămilele înaintau greu pe terenul accidentat. După un timp, ajunseră din nou la nisip, iar Enian opri grupul cu un gest din mână.

De un timp înaintau de-a lungul unui curs sec de apă. Undeva în față, în bazinul sec, văzură un automobil abandonat,

cu carcasa zdrobită, ca un morman de fier ruginit.

Enian descălecă de pe cămilă și spuse ceva oamenilor lui. Aceștia rămaseră călare, în timp ce conducătorul lor coborî spre albie. Ajuns la mașină, o cercetă, se uită în stânga și-n dreapta, apoi urcă pe celălalt mal. Și acolo se uită împrejur, apoi se întoarce.

– Se pare că în mașină au fost două persoane. Au plecat de aici. Cred că s-a întâmplat recent.

Apoi se adresează oamenilor săi în limba lor, iar unul din ei se apropie.

– Voi rămâneți aici, ordonă el celorlalți.

Cei doi trecură împreună malul pe cealaltă parte și apoi mai departe, spre deșert, urmărind urmele din nisip. Traversară repede albia și se pierdură în peisajul arid. Pentru prima oară conduceau cămilele în pas alert.

Ceilalți descălecară. Cei doi tuaregi rămași discutau în limba lor. Englezii începuseră să învețe câteva cuvinte, însă se vorbea prea repede pentru a pricepe ceva.

– Oare ce s-a întâmplat? zise Kay, neliniștită. Păcat dacă ajung prea târziu ca să ajute.

– Enian spunea că s-a întâmplat de curând, deci nu cred că s-au îndepărtat prea mult, răspunse Leigh, cu mâna streășină la ochi, privind în direcția pe care o luaseră cei doi.

Nici nu termină bine fraza și în departare se zăriră două puncte negre, care pe măsură ce se apropiau se deslușeau tot

mai clar: Enian și celălalt tuareg. În spatele fiecăruia se afla câte o persoană.

Când ajunseră la grup, descălecară cu toții. Nou-veniții erau bărbați, unul scund, brunet, de o vârstă incertă; celălalt înalt, blond, cu un aspect fizic destul de atrăgător.

– Ați avut noroc, remarcă Leigh fără nicio jenă.

– Știm, răspunse bărbatul mai mai înalt. Pe harta noastră apărea un sat în apropiere, dar se pare că e o hartă proastă. Speram să ajungem undeva, spuse el către tuaregi. Din fericire, au apărut ei.

– Sunteți englezi?

Bărbatul confirmă din cap, apoi făcu prezentările. El se numea Michael Lenox, iar prietenul său Henri Gouvrin, și era belgian. Amândoi erau jurnaliști trimiși în deșert pentru a scrie câteva articole pe tema călătoriilor neconvenționale prin Algeria. Trecuseră prin Alger, apoi continuaseră spre sud. Din nefericire, în dreptul albiei râului scăpaseră controlul asupra volanului mașinii de teren și vehiculul sărise peste mal. Firește că nu mai avea niciun rost să încerce să-l repare.

– Abandonați jeepul aici, zise Terry, iar Lenox îl aprobă.

– Sigur, răspunse, și se uită spre colegul său, care dădu din umeri resemnat și mulțumit în același timp, că acum se aflau pe mâini bune.

Enian coborî la mașină ca să salveze din provizii, iar Lenox și Gouvrin îl însoțiră.

– Nu cred că-mi place niciunul din ei, remarcă Leigh, strâmbând din nas. Par cam idioți și nici nu cred că se pricep foarte bine să conducă mașina.

– Poate. Mie una, brunetul îmi displace teribil.

– De ce? întrebă Terry, amuzat.

– Nu știu... intuiție feminină, poate. Văzu rânjetul lui și-l tachină: bine, n-ai decât să râzi. Știu ce spuneți voi, bărbații, despre intuiția feminină.

Cei trei bărbați se întoarseră cu mai multe bagaje pe care le legară de cămile. Oricum, desăgile erau acum mai ușoare pentru că nu mai aveau multă mâncare. Apoi, Enian se întoarce spre cei doi străini. Nu spuse nimic; părea că se gândește la cea mai bună metodă de a continua călătoria.

– Știți să călăriți? îi întrebă.

– Da, zise Lenox. Am mai fost pe aici, acum vreo doi ani. Am învățat atunci să mergem pe cămile; cred că n-am uitat.

Enian nu mai luă seama la explicații. Pe parcusul drumului atitudinea tuaregilor se mai îmblânzise, însă acum toți își recăpătară aerul de superioritate.

– Este un sat la care se poate ajunge călare în câteva zile. De acolo, veți putea să vă cumpărați două cămile să puteți continua călătoria, sau o altă mașină.

Enian avea un mod foarte direct de a spune lucrurilor pe nume. Practic, le spunea celor doi că deja erau prea mulți străini în grup și că nu dorea să mai primească pe altcineva. Lui Kay îi

veni să-l plesnească pe loc, cu toate că nu-i prea agrea nici ea pe străini. Enian se uită la cămile și arată două.

– Le puteți lua pe acelea.

Adică exact cămilele lui Leigh și a lui Kay. Tinerele îl priviră alarmate, însă tuaregul se duse la Terry și lovi cămila lui pe spate. Animalul se aplecă icnind. Enian îi ceru lui Terry să se urce în șa și s-o ia pe Leigh alături. Leigh, ca de obicei gata să accepte orice situație, oricât de jenantă – deși aici nu era cazul fiindcă Terry era fratele ei – surâse mulțumită și așteptă soluția pentru Kay.

Enian se urcă pe cămila lui – de data asta aplecată – întinse mâna după Kay și o săltă cu ușurință în șa. Fiindcă trebuia să stea lipită de el, Kay aproape înlemni în șa. Când animalul se ridică, din cauza încordării aproape căzu peste Enian.

– Ține-te, îi spuse bărbatul. Și relaxează-te, te vei simți mai bine.

Evident, nu putea sta încordată tot drumul, așa că înghiți în sec și se conformă. Încerca însă din răputeri să-și controleze emoțiile la fiecare atingere a corpurilor lor, adică aproape la fiecare pas legănat al animalului. Simțea în spate abdomenul tare al lui Enian, care o susținea, iar un braț bronzat și ferm o ținea de talie.

Trecură câteva minute bune până când reuși să se relaxeze. Pentru prima oară avea siguranță în șa și începea să se simtă de parcă stătea pe un tron înalt, cu toată lumea la picioare. Legănarea ritmică a cămilei îi dădea o senzație de confort și de

toropeală. La un moment dat chiar îi căzură pleoapele, dar se trezi repede și se uită în jur.

Ritmul de mers era mai alert. Nou-veniții țineau pasul fără probleme, iar tuaregii voiau aparent să profite de acest lucru. Se aflau din nou într-o regiune nisipoasă, cu dune. Peisajul era sărăcăcios și monoton, singurul element de variație fiind înălțimea dunelor. Lumina soarelui era atât de puternică, încât pe Kay începea s-o doară ochii. Asta prevestea o durere de cap, așa că strânse pleoapele. Capul îi căzu într-o parte după câteva minute, iar Enian plecă privirea.

– Scuze, spuse ea. Mi se face somn.

– Atunci, dormi, zise el.

Cu mâna liberă îi întoarse capul și o trase ușor spre el, până când se sprijini complet de corpul său. Prin materialul subțire al hainei îi simțea căldura corpului, însă nimic nu mai conta acum. Cu un ultim efort, încercă să-și reamintească faptul că poziția ei era una nu foarte onorabilă, însă în cele din urmă închise ochii, fericită și liniștită.

Se trezi puțin mai târziu cu același sentiment de relaxare interioară și se întrebă care să fi fost motivul. Apoi, înțelese.

Acest bărbat!

El îi oferea această liniște interioară, care însă dură doar o clipă, până când realizează ce însemna această descoperire.

De ce o tulbura apropierea lui? De ce simțea că ar fi putut călători alături de el zile în șir? De zeci de ori își repetase în sinea

ei că nu-i plăcea persoana lui Enian și că antagonismul era împărțit și de el, dar acum era ceva dincolo de refuzul ei de a-și recunoaște sentimentele.

"Imposibil!" își zise. "Îl iubesc pe Terry, întotdeauna îl voi iubi pe el. Cu el vreau să mă căsătoresc!"

Atunci, de ce i se tăia respirația în preajma lui Enian? De ce avea acest efect puternic asupra ei, încât într-o clipă îl ura, în cealaltă era atrasă de el?

Când află răspunsul, o trecu un fior. Rațiunea îi dicta că situația este una imposibil de admis, că între ei existau atâtea bariere și nu se putea materializa. Ceea ce simțea pentru el era mai mult decât o simplă atracție fizică. Se îndrăgostise de Enian, de un tuareg pentru care persoana ei nu conta.

Uneori, Kay avea impresia că aventura lor în deșert era una ireală. De multe ori, când se trezea dimineata, avea tendința să se ciupească pentru a se asigura că nu visează.

I se părea aproape imposibilă această schimbare din viața ei. Se gândea la rutina zilnică de la birou, apoi la cea de acasă. Avusese momentele ei de singurătate, pe care Leigh i le înveselea uneori. Apoi apăruse Terry și totul devenise mult mai romantic.

Își aminti toate momentele lor împreună. Fusese atât de sigură de dragostea ei, care acum se năruise.

Își mușcă buzele, căci știa că această nouă dragoste era imposibilă. Dacă Enian ar fi arătat un cât de mic interes, poate ar fi avut o șansă, însă el era complet indiferent. De două zile mergea împreună cu el pe cămilă; și-ar fi dat seama dacă el simte ceva. În orice caz, nu-l putea abandona pe Terry. Trecea printr-o perioadă grea, în care avea nevoie de dragoste și de înțelegere. Nu-l putea părăsi tocmai acum când se afla între două lumi – străin de vechiul lui stil de viață, însă nefamiliarizat cu cel nou. Acum, realiza că sentimentul ei pentru Terry fusese doar o idee de dragoste. Își dorise atât de mult o relație și o găsisese, doar că nu-l iubise pe Terry. Era greșeala ei și trebuia s-o repare. Iar fericirea pe care o trăia acum nu avea speranțe de viață lungă.

Prezența lui Michael Lenox era nefastă în grupul lor. Acum, Kay avea o și mai mare aversiune față de el, mai ales după un incident între ei doi. Era seară, iar Kay se pregătea să intre în cort. Leigh rămăsese lângă foc și, din fericire, nu auzise conversația. Michael apăruse de nicăieri și o oprise.

– Domnișoară Sheridan.

– Da?

Michael nu-i ascunsese faptul că se simțea atras de ea, și inițial Kay se simțise flatată că preferă compania ei și nu a lui Leigh. Însă înțelesese repede motivul, iar acum atențiile lui îi repugnavă.

– Sper să nu vă jignească ce vreau să vă spun... Mă gândeam

că poate nu vă place ideea de a sta pe cămilă lângă un băstinaș. Dacă vreți...

– Nici nu mă gândească să-l insult pe Enian și să-i propun ceea ce îmi sugerați. În orice caz, compania lui este mult mai interesantă decât a dumneavoastră.

– Să fim serioși, domnișoară! surâse el ironic. La urma urmei, este un tuareg.

– Este un om ca noi toți, răspunse ea, și mult mai educat decât mulți, domnule Lenox.

– Michael, o corectă el, deloc afectat de aluziile ei.

– Știam deja, zise Kay apoi intră în cort fără alte explicații.

După această scenă, antipatia față de Lenox se intensificase, cu atât mai mult cu cât vorbise în termeni degradanți despre cel pe care ea îl iubea. În același timp, se temea oarecum de el, deși nu înțelegea de ce. De multe ori îl surprindea urmărind-o. Avea o privire cenușie și rece care-i amintea de ghețurile înșelătoare ce se desprindeau de pe munte la cel mai mic pas greșit.

Discutase despre temerile ei și cu Leigh, care pufnise în râs și-i spusese că totul e numai în imaginația ei. În opinia prietenei sale, Lenox era mult prea stângaci ca să devină periculos.

Enian le arată primele piscuri ale munților Houggar. Încă de când părăsiseră El Salah, începuseră o ușoară ascensiune. Traversaseră prin chei, iar la un moment dat întâlniră un alt grup de tuaregi, la baza unei stânci. Erau impresionanți în hainele lor lungi, albastre, cu turbanele în jurul capului. Călăreau tot cămile albe și fiecare avea în mână câte o sulită lungă, cu vârf de metal. La vederea grupului de străini, ridicară sulitele și se repeziră urlând în galop spre ei.

Kay încremeni. O străbătu un fior la vederea acestei scene de război, deși toți ceilalți din jur păreau foarte liniștiți. Enian făcu semn grupului să se oprească și se aplecă spre Kay.

– Coboară, îi șopti.

– Să cobor? se miră, căci i se părea sinucidere curată.

Nu știa ce să facă, însă se pare că și lui Leigh i se ceru același lucru. Cele două tinere se conformară și se așezară în fața tuaregilor, care se aflau în plin asalt. Însă când mai aveau doar câțiva metri, cămilele lor albe se opriră brusc. Un bărbat imens ca statură, aparent liderul grupului, sări jos din șa. O privi pe Kay, care nu reuși să-i citească expresia feței din cauza turbanului. Apoi se duse spre Leigh și spre Terry. Enian coborî și el și se duse la Leigh.

– Domnișoara Morgan, Înălțimea Sa Prințul Naresht ibn Rasman, din tribul Kel-Azawa.

Prințul se apropie. Era foarte înalt, chiar și pentru un tuareg. Luă mâna lui Leigh într-a lui, o studie puțin pe străină, apoi își

atinse fruntea de palma ei.

– Ești binevenită printre noi, soră, spuse el lăsându-i mâna.

– Soră? exclamă Leigh. Eu și cu Terry știam că mama noastră a avut legături cu tribul Kel-Azawa, dar nu ne-am închipuit niciodată că...

– Avansăm repede, comentă Terry sarcastic, după ce descălecă de pe cămila sa. Chiar dacă vorbim doar despre un regat deșertic.

Kay vru să-i răspundă ceva, dar prințul le făcu semn să se apropie. Leigh îi prezentă pe rând, iar tuaregul se înclină respectuos de fiecare dată. Evident, Leigh ardea de nerăbdare să afle mai multe despre legătura lor de rudenie cu prințul, dar se văzu nevoită să mai aștepte căci servitorii săi începură să pregătească servirea ceaiului pentru străini. În acest timp, Kay încercă să descopere pe chipul lui Terry reacția sa față de situația nou-apărută, dar nu reuși. Chipul lui Terry era ca o carte închisă, spre deosebire de cel al surorii sale, pe care descoperirea fratelui vitreg din tribul tuaregilor o încânta nespus.

Băură un ceai tare, foarte dulce și foarte aromat. Prințul se interesă de călătoria lor și de viața pe care o duceau în Anglia. Evită cu mult tact orice aluzie la mama lor, evident nedorind să discute astfel de probleme personale față de străini. Însă după un timp, se retrase deoparte cu Leigh și cu Terry și discutară îndelung.

Aparent, nu doar Kay era curioasă să afle despre ce discutau,

ci și Lenox, care avea multe întrebări.

– De ce a numit-o pe Leigh "soră"? Au Leigh și Terry vreo legătură cu tribul?

– Se pare că mama lor era din tribul acesta. Au venit aici ca să afle mai multe, explică tânăra, sperând că această explicație este de-ajuns.

Însă Lenox deveni și mai curios, ca și cum pentru el subiectul era unul de tabloid și avea de gând să-l vândă pentru o sumă frumoasă.

– Nu cunosc mai multe, îi spuse Kay. Nici măcar Leigh sau Terry nu știu nimic despre viața de aici a mamei lor. Dacă vrei mai multe detalii, îi întrebi pe ei, îl sfătui ea nervoasă. De la mine n-ai să afli nimic!

– Bine, draga mea, am înțeles, încercă el s-o îmbuneze. Pot afla mai multe cu sau fără ajutorul tău.

Se duse apoi la Enian, care stătea cu oamenii săi la oarecare distanță. De la ei n-ar fi obținut chiar nimic, își zise Kay. Enian vorbea rar, chiar și atunci când era vorba de informații de interes general. Deși împărtășiseră aceeași cămilă câteva zile bune, conversația lui Kay cu el se rezumase doar la explicarea câtorva repere geografice. Despre el, se cunoșteau la fel de puține lucruri ca la începutul călătoriei, încât Kay aproape renunțase la ideea de a-l cunoaște mai profund.

– Kay! o strigă Terry.

Leigh încă discuta cu prințul. Terry se așeză pe nisip alături

de ea. Părea foarte bine dispus, spre bucuria tinerei.

– Îmi place Naresht, zise el. Nu mai spun de Leigh, care deja e prietenă cu el.

– Ce v-a spus? se interesă, sperând într-o explicație revelatoare după atâtea săptămâni de căutări. E fratele vostru?

– Da. De fapt, frate vitreg. E fiul mamei din prima ei căsătorie cu liderul tribului Kel-Azawa. Ne-a povestit toată tragedia.

– Deci, mama voastră s-a născut și a crescut aici?

– Da. Numele ei adevărat era Falasil ibn Rasman și a fost prințesă. Era măritată cu prințul Safraya. Împreună, l-au avut pe Naresht.

– De ce a plecat? Cum de-a ajuns pe țărmul englezesc?

– Pe atunci, Algeria era țara preferată de grupurile de nelegiuți care făceau aici afaceri imense. Liderul unui astfel de grup, un european, se pare că a insultat tribul mamei prin metodele lui de afaceri. Liderii tribului au ordonat ca omul să fie biciuit – ceea ce în termenii tuaregilor este o pedeapsă destul de ușoară! surâse Terry. După aceea, i s-a dat drumul să plece. Și-a luat avionul personal – genul de avioane proaste care se făceau pe atunci – și din cauza unei probleme a trebuit să aterizeze forțat. Cel puțin, asta este teoria prințului. La mică distanță de locul în care a aterizat a găsit un cuplu, bărbat și femeie, care se întorceau spre trib dintr-o expediție. Cei doi au venit să-l ajute. Când a aflat că femeia, întâmplător, era fiica nobilului tuareg care ordonase biciuirea lui, bărbatul a vrut să se răzbune.

Terry nu continuă, iar Kay înțelege emoțiile lui. Îi luă mâna într-a ei încercând să-l consoleze.

– Animalul l-a împușcat pe soțul mamei pe la spate și a răpit-o pe mama. Nu știu unde voia să ajungă cu răzbunarea lui, poate s-o ducă într-o țară străină, s-o omoare după ce o tortura... Tuaregii l-au descoperit pe soțul mamei chiar când acesta își dădea ultima suflare. Cu un ultim efort, le-a spus ce s-a întâmplat. Eforturile lor de-a o găsi pe prințesa Falasil au eșuat. Copilul, Naresht, rămas în trib, a fost educat de bunicul său pentru a ajunge în poziția pe care o deține azi.

– Deci, Naresht știa toată povestea? întrebă Kay, îngrozită de cele auzite, însă și fericită că în sfârșit misterul agendei negre se rezolva.

– Da. Eu și cu Leigh am venit cu propriile noastre informații, ce mai știam de la tata. I-am arătat agenda cu scrisul mamei. Naresht spuse că acum totul este clar și că s-a rezolvat și misterul dispariției prințesei Falasil. E de-ajuns să te uiți la Naresht și la Leigh ca să vezi asemănarea, surâse Terry. Iar Leigh este încântată de noul ei frate.

– Dar tu? Ce simți? îl întrebă.

Terry oftă și se uită cu tristețe spre ceilalți doi.

– Nu știu, sincer. Totul s-a petrecut dintr-odată, deznodământul a venit când mă așteptam mai puțin, după ani de căutări. Încă nu știu ce să cred.

– Acum, ce facem?

– Naresht zice să mergem împreună la Zafala să stăm acolo un timp, să ne cunoaștem. Vrea să ne arate cum trăia mama înainte să ajungă în Țara Galilor. Are dreptate. Iar noi, fiind pe jumătate tuaregi, ar trebui să învățăm câte ceva despre cei de aici. Oricum, o pauză după atâtea zile de mers e binevenită!

Puse ambele mâini pe umerii ei, ca să-i dea curaj.

– Nu-ți face griji, draga mea, totul se rezolvă de la sine, ai să vezi.

Kay zâmbi. Descoperirea acestui frate nu-l afectase atât de mult pe Terry. Poate într-adevăr lucrurile se rezolvau de la sine, iar aventura lor în deșert devenea un preludiu pentru căsătoria lor. Deși mai existau câteva dubii...

Capitolul 5

La lăsarea serii, oamenii prințului pregătiră o cină specială pentru a sărbători regăsirea fraților. Toți bărbații știau să cânte la mai multe instrumente pe care le aveau cu ei și care constau în tobe de diferite mărimi, instrumente de suflat și un obiect ciudat care era echivalentul local al xilofonului. Naresht și străinii se așezară în jurul focului, așteptând cu nerăbdare spectacolul.

Bărbații se schimbaseră în haine albe. În timp ce unii cântau la instrumente sau din voce, alții dansau în jurul focului. Totul începu cu o melodie sumbră. Dansatorii înconjurară focul, bătând din palme pe ritmul muzicii. Apoi începură să se miște mai repede, să-și fluture săbiile în aer și să scoată țipete ciudate, ca războinicii.

Ritmul devenise fascinant și orice privitor s-ar fi simțit mișcat. Spectacolul o lăsă pe Kay fără suflare, mai ales văzând agilitatea

cu care se mișcau bărbații. Aplaudă cu mult entuziasm, iar Terry chiar se ridică în picioare pentru a-i felicita. Leigh se aplecă spre prințul Naresht gesticulând, probabil cerând explicații pentru ceea ce tocmai văzuseră. Până și Michael Lenox și Henri Gouvrin se arătară impresionați. Poate speculau interesul pe care cititorii lor îl vor arăta față de exotismul tuaregilor, gândi Kay. Privirile ei și al lui Lenox se întâlneau și bărbatul îi făcu cu ochiul. Ea întoarse repede capul. De ce-i plăcea atât de mult persoana lui? Până atunci, îl respinsese într-un mod mai diplomat, însă poate ar fi fost nevoie de metode mai directe pentru a-l face să înțeleagă că nu este interesată. Leigh o critica pentru că ia lucrurile prea în serios.

— Stai liniștită. Terry nu va lăsa niciun jurnalist să te răpească în deșert, așa că relaxează-te și bucură-te că ești admirată. Când te vei mărita, n-ai să te mai bucuri de toate astea.

Obosiți, muzicienii făcură plecăciuni și se retraseră într-un colț al taberei. Străinii primiră ceai proaspăt. Kay rămase puțin deoparte, încă profund marcată de spectacolul la care asistase. Aproape nu mai vedea și nu mai auzea nimic în jur. Ce ciudat că în urmă cu doar câteva zile nu știuse nimic despre toate aceste frumuseți ascunse ale deșertului. Auzi mișcare aproape și când întoarse capul, îl descoperi pe Enian în spate.

— Mă întrebam dacă tot mai consideri că orașele voastre pot oferi toate plăcerile vieții?

Kay rămase fără cuvinte în fața acestei provocări.

– În urmă cu puțin timp, negai chemarea simțurilor și spuneai că preferi ca lucrurile să rămână așa. Atunci de ce acum, când ei dansau, aș fi putut jura că ritmul te-a stârnit și că erai gata să te ridici să dansezi cu tuaregii?

Avea dreptate. Ritmul sălbatic al melodiilor și dansul eliberator al bărbaților erau elemente complet noi pentru ea. Însă nu voia să admită în fața lui Enian, cu atât mai puțin faptul că reușise să-i citească sentimentele cu o perspicacitate de admirat.

– Mi-a plăcut, dar atât. Englezii nu-și manifestă încântarea chiar atât de ușor.

Știa că printr-un astfel de răspuns riscă mult. Nu-i putea citi expresia feței, prea puțin luminată de focul din tabără.

– Și tuaregii cred că în viață nu contează doar satisfacerea simțurilor. Avem un proverb care spune că un bărbat își alege o soție plăcută la vedere, pe care o iubește, nu doar una care-l satisface în pat.

– Este o idee misogină. Nu se ține seama de sentimentele femeii. Probabil nu considerați că femeia merită atenție.

– În deșert, femeia învață repede cine conduce.

– În Anglia, femeile și bărbații sunt egali într-o relație, îl contrazise ea.

– Poate, răspunse el arogant, dar aici nu suntem în Anglia, iar eu nu sunt bărbatul care să ofere unei femei prea multă libertate. Aici, lucrurile stau altfel.

– Mi-e milă de cea care se va mărita cu tine!

– Da? Sau poate o invidiezi pentru că are parte de dragostea celui pe care-l iubește?

– Cum îndrăznești? Vru să-l plesnească, însă Enian îi prinse la timp mâna și se amuză pe seama gesturilor ei inutile de a scăpa. Deci, englezii nu se manifestă chiar atât de ușor?

O apropie mai mult de el, strângând-o ca într-o menghină, încât i-ar fi fost imposibil să scape.

– Dă-mi drumul! ceru Kay, conștientă de inferioritatea ei.

– M-ai provocat, acum trebuie să plătești.

O sărută brusc cu atâta forță, încât Kay nu găsi nicio cale de apel. Niciun bărbat n-o mai tratase astfel. Pe măsură ce sărutul se prelungea, își simțea genunchii tot mai moi. Răspunse involutar săruturilor, cu o pasiune de care nu s-ar fi crezut capabilă. Se sprijini de pieptul lui, îl îmbrățișă și-l trase mai aproape, tot mai prinsă în vârtejul sărutului. Însă totul se termină aproape la fel de neașteptat cum începuse. Enian se depărtă, aproape împingând-o. Kay rămase nemișcată, cu o mână la buze, care parcă voia să șteargă acel sărut. Enian o privi o clipă apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă.

În cortul lor, Kay și cu Leigh povestiră până spre dimineață despre întâmplările din timpul zilei. Măcar o ajuta pe Kay să nu se mai gândească la întâlnirea ei cu Enian și la semnificația acesteia. Pe de altă parte, probabil că prințul Naresht și poporul lui erau și poporul lui Leigh și al lui Terry.

– Mi se par extraordinari, spunea Leigh cu o privire aprinsă. Abia aștept să ajungem în Zafala. Naresht mi-a spus că până în urmă cu vreo cincizeci de ani, cei din tribul Kel-Azawa duceau o viață nomadă, însă acum o parte din ei s-au stabilit în oraș. Presupun că abia aștepți și tu să ajungem, să se termine calvarul de a trebui să împarți cămila cu Enian, nu?

Kay simți cum tot sângele-i urcă în obraji. O tulbura până și auzul numelui lui Enian. Cum să mai dea ochii cu el a doua zi?

– Deci. Zafala e capitala tribului? încercă ea să revină la subiect.

– Cam așa ceva, deși cred că e mult spus. Mai degrabă cred că e un fel de așezare foarte mare. Amenokal – adică șeful tribului – stă acolo tot timpul; la fel și Naresht.

– Și restul tribului, cei care au rămas nomazi?

– S-au împărțit în două tabere, fiecare condusă de caste de nobili. Probabil Naresht ne va face cunoștință cu toată lumea. E foarte entuziasmat că ne-a întâlnit și vrea să ne prezinte tuturor.

– Care este poziția lui în trib, mai exact? Știu că este considerat prinț, dar care e poziția lui de fapt?

– Este urmașul Amenokalului și o persoană importantă în

același timp. Se pare că la tuaregi moștenirea se face pe linie maternă. Mama noastră a fost sora Amenokalului, iar Naresht fiind fiul ei, este moștenitor.

Kay reflectă puțin asupra problemei și realizează că Leigh însăși putea fi afectată de legile tribului.

– Dacă tu ai avea un fiu, acesta ar fi moștenitor după Naresht, spuse ea.

– Termină! o tachină prietena ei. Nu mă obliga să mă mărit. Sau măcar arată-mi pe cineva potrivit!

După ce Leigh adormi, Kay rămase trează, gândindu-se la povestea lui Leigh și a lui Terry. Curios cât de repede se vedea sângele tuareg al celor doi, în acceptarea atât de firească a lui Naresht și a tribului. Cât de entuziasmată era Leigh să afle mai multe despre viața în deșert și despre stilul de viață al mamei sale. Leigh îi părea acum cu totul altă persoană față de cea de acasă. Oare și Terry va trece prin aceeași transformare? Poate și el va găsi farmecul acestui stil de viață și-și va dori să se stabilească între acești străini. Și atunci cu ea, cu Kay, ce se va întâmpla?

Kay dormi până târziu și când se trezi soarele era demult sus

pe cerul fără nori. Servitorii tuaregi făceau ultimele pregătiri pentru continuarea călătoriei spre Zafala. Leigh făcea exerciții de urcat pe cămilă, sub supravegherea lui Terry și a prințului Naresht.

– Te-ai trezit? exclamă ea când Kay se apropie de ei. Eu m-am trezit odată cu soarele și de atunci îi arăt lui Naresht că am moștenit ceva din instinctele tuaregilor!

Naresht surâse binevoitor, apoi se înclină spre Kay și se duse la oamenii lui. Leigh coborî de pe cămila pe care o primise de la fratele vitreg. Aflând acest lucru, Kay începu să sperie că și ea va primi una, pentru a sta cât mai departe de prezența tulburătoare a lui Enian.

În timp ce visa la acest lucru, dintre tuaregi se desprinsă o figură impunătoare, impresionantă. Nimeni nu-l egala pe Enian. Purta aceeași haină lungă, tradițională, centura cu sabia atârnată la brâu și prinsă cu o curea aurită care-i venea și peste umăr. Teaca era din piele, frumos încrustată cu motive tradiționale. Pe celălalt umăr îi atârna o pușcă. Enian era și arăta întocmai ca un conducător înăscut, sigur pe sine, de încredere. Dar mai presus de toate, avea același aer detașat ca întotdeauna, singura lui preocupare fiind organizarea cât mai eficientă a grupului.

– Vino, îi ceru el lui Kay. Cămilele sunt pregătite. Avem mult de mers.

– Am înțeles că Leigh a primit cămila ei din partea prințului, îi spuse tânăra într-o doară.

– Prietena ta a învățat foarte repede cum se conduce cămila. Are sânge tuareg; iar fratele ei asemenea. Prințul a vrut să-ți dea și ție una, dar eu am refuzat. I-am spus că te mulțumești să mergi în continuare cu mine.

Kay aproape își ieși din fire, dar se controlă. Cum îndrăznește să vorbească în numele ei?

– Apreciez că ai vorbit în numele meu. Să știi că preferam să am cămila mea.

– Probabil preferai doar să încerci, o privi scrutător. Însă n-am vrut să pierdem timpul cu lecții de condus cămila. Primele tale eforturi n-au fost tocmai un succes.

– Probabil mă consideri proastă, imouchar.

– Nu proastă, lipsită de experiența deșertului.

Și probabil și-n alte domenii, gândi Kay, recunoscându-se înfrântă. Evident, scena din seara precedentă dintre ei nu conta deloc pentru Enian. Pentru el, era doar o tânără neexperimentată care se lăsa ademenită de farmecul deșertului, îndeajuns de naivă să creadă că o simplă îmbrățișare la un foc de tabără însemna ceva pentru un bărbat experimentat ca Enian. Foarte bine! Și ea putea să se arate indiferentă! Și ea putea să ignore cele întâmplăte între ei! Doar că atunci când Enian o luă în brațe s-o ridice pe cămilă, aproape uită hotărârea ei.

Realiză că era un comportament copilăresc. În plus, ar fi fost aproape imposibil să rămână indiferentă, căci din cauza mersului legănat al cămilei, trebuia să se sprijine de el și să accepte brațul

său protector în jurul taliei. Dar trebuia să-i demonstreze că sărutul lor nu însemna pentru ea nimic mai mult decât un preludiu plăcut. Trebuia să-l trateze cu aceeași detașare cu care o trata el. La urma urmei, ea urma să se mărite cu Terry și trebuia să rămână imună la farmecele altor bărbați, oricât de atrăgători erau aceștia.

În timpul călătoriei nu avu contact cu Terry, dar se consola cu gândul că vor fi mai mult împreună la Zafala. Profită de drumul lung pentru a afla de la Enian mai multe despre tuaregi și despre istoria tribului Kel-Azawa, atât de dragul lui Terry, cât și pentru satisfacția proprie, căci începea să admire acest popor aproape necunoscut. Enian se arătă dispus să-i ofere orice informație și chiar îi aprecie interesul. Însă acel sărut rămânea ca o barieră între ei, dincolo de care Kay nu reușea să treacă pentru a se bucura pe deplin de experiența deșertului. Cu toate acestea, constată că în compania lui Enian se simțea mai în largul ei ca niciodată, chiar mai mult decât atunci când era cu Terry.

Află de la Enian întreaga poveste tragică a mamei lui Terry. Curioasă să afle mai multe despre această familie, se interesă dacă prințul Naresht era căsătorit.

– Trebuia să se însoare cu prințesa Zaribt ibn Deralketh, dintr-un alt mare trib tuareg, Kel-Gharus. Ar fi fost o uniune importantă...

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Kay când Enian tăcu.

– Prințesa a fost omorâtă în ajunul ceremoniei de un asasin

trimis de bărbații din tribul ei, care considerau această uniune drept una nefastă.

— Îngrozitor. Asasinul a fost pedepsit de autorități?

— Tuaregii l-au prins mai întâi, zise Enian sever. A murit.

Vestea o înfioră.

— Și Naresht?

— Bineînțeles, a fost supărat. Un moștenitor din legătura lor ar fi unit cele două triburi sub conducerea lui.

După cum vorbea Enian, se vedea că pentru el moartea prințesei făcea parte din întâmplările obișnuite ale vieții. Nu-și pierdea timpul cu regrete. Nici nu menționase că între cei doi ar fi fost dragoste; ceea ce până și Kay considera puțin deplasat pentru condițiile vitrege din deșert.

— Deci, alianța între triburi nu s-a mai realizat? întrebă Kay, curioasă să afle finalul.

— Din fericire, prințul Naresht și fratele prințesei, prințul Renas, sunt buni prieteni. Însă o căsătorie între triburi asigură întotdeauna o alianță mai puternică. Dacă Naresht ar avea o soră, Renas s-ar căsători cu ea... Se opri, pentru că realizează schimbările de situație. Iar acum, Naresht are o soră!

— Doar nu crezi că Leigh se va căsători cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoaște? exclamă Kay. E englezoaică, nu tuaregă. Nici n-ar sta pe gânduri.

— Femeile acceptă orice dacă li se servește într-un mod plăcut, remarcă Enian cu cinism. Prințul Renas e tânăr, chipeș și

bogat. Prietena ta Leigh nu pierde nimic dacă îl consideră un posibil viitor sot.

– Cât de lipsiți de suflet sunteți! zise Kay. Presupun că dragostea nu contează pentru voi.

– Eu am libertatea să-mi găsesc soția pe care o doresc. Nu sunt condiționat de fericirea a două triburi.

Ceva din tonul lui o avertiză pe Kay să nu mai insiste, însă discuția îi oferi un subiect de gândire. Deși se arătase oripilată de posibilitatea unei căsătorii între Leigh și un tuareg, prietena ei devenea cu fiecare zi mai fascinată de acest popor. Seara purta haine lungi, tradiționale, spunând că voia să fie mai feminină când nu trebuia să stea în șa. Cu fiecare zi care trecea, Kay începea să vadă în Leigh tot mai mult o femeie din tribul tuareg și tot mai puțin prietena pe care o cunoscuse.

– Nu regreti nimic din ce-ai lăsat în urmă? o întrebă pe Leigh într-o seară. Chiar vrei să rămâi aici?

– Serios, Kay! se revoltă cealaltă, de parcă cineva îi insultase pe tuaregi. Ești la fel de rea ca Terry la început, când lua în râs orice despre băștinașii de aici. Tuaregii au propria cultură, foarte diferită de ce știam noi până acum, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o condamnăm. Au un cod al onoarei și legi foarte stricte, care ar trebui să dea de gândit occidentalilor.

– Dar Enian vorbea despre violențele recente... Despre pedepsele aspre aplicate celor pe care-i consideră vinovați, cum îi îngroapă cu capul în nisip și-i lasă pradă furnicilor...

– Doar nu crezi că fratele meu Naresht, cu o educație aleasă, s-ar deda la astfel de fapte? Vrea și el să se asigure că tribul Kel-Azawa beneficiază de toate avantajele pe care le are lumea civilizată, fără a introduce aici tehnologia. Lucruri de care și noi ne putem lipsi!

Leigh era acum gata să renunțe la toate aceste amănunte care-i asigurau confortul la Londra. Oftând profund, Kay abandonează discuția. Oare și Terry urma să se schimbe? Dacă-l iubea pe Terry, îl putea urma oriunde, chiar și în deșert. Dar oare îl mai iubea? De când plecaseră aveau tot mai puțin timp pentru ei doi, mai puțin chiar decât la Londra, ruptura dintre ei devenise mai pronunțată. Poate că la Zafala lucrurile vor reveni la normal. Ea și cu Terry se vor adapta condițiilor și vor lămurii lucrurile.

Capitolul 6

Această ultimă parte a călătoriei se dovede cea mai grea, ca un coșmar. Căldura, setea, nisipul, cărările înșelătoare, toate complotau să le facă viața un calvar. În In Salah, Michel și prietenul său îi părăsiră pentru a-și continua călătoria pe cont propriu. Între In Salah și Tamanrasset, principalul oraș din Houggar, nu întâlneau nicio oază, nicio așezare, nicio formă de viață.

La câteva sute de kilometri de In Salah ajunseră la Bordj Tadimout, un pâlc de palmieri cu un firicel de apă. N-avea niciun rost să rămână acolo, dar măcar își refăcură rezervele de apă. Continuă drumul până la Bordj Arak unde exista loc de înnoptat însă fără condiții. Nici nu aveau rezerve de mâncare.

Însă aici găsiseră un loc potrivit pentru a se spăla. Și oricum, după infernul de până atunci, lui Kay i se păru că Bordj Arak este

chiar paradisul. Dincolo de zidurile cetății se înălțau Cheile Arak, cu formele lor grotești și ciudate, cum le sculptaseră intemperiiile vremii. În mod surprinzător, vegetația era destul de bogată, datorită apei care curgea din chei.

Părăsiră și acest loc pentru a merge mai departe. Zilele se scurgeau monotone și sufocante. Într-una plouă puțin, însă de obicei cerul era oglindă.

Într-o dimineață, după ce strânsesă tabăra, Kay observă că Enian privește neliniștit în zare. Ceilalți tuaregi se grupară în jurul lui și începură să vorbească pe limba lor. După câteva minute, la orizont apărură nori negri care se apropiau cu o viteză uluitoare.

— Furtună de nisip! anunță Enian.

Se porni un vânt mai întâi ușor, apoi tot mai aprig și furtuna veni peste ei. În câteva secunde, nu se mai vedea nimic în jur. Glasurile tuaregilor abia se auzeau în vuietul vântului. Cămilele se lăsară repede la pământ, iar oamenii se ghemuiră în spatele lor. Trupul animalelor și bagajele foloseau drept paravan. Enian striga în engleză la europeni să se lase jos, cât mai ghemuit.

În mijlocul acestui infern, Kay văzu în fața ochilor un bărbat în haină lungă. Apoi se simți prinsă de niște mâini. Cineva îi înfășură voalul de pe cap în jurul ochilor. Inițial crezu că e Enian, dar realizează imediat că se înșela. Ar fi recunoscut atingerea lui oricând.

Fu luată pe sus de același bărbat, dar nu realizează că ceva ar fi

în neregulă. Credea că unul din tuaregi o duce la un loc sigur. Apoi înțelese pericolul și începu să se zbată. Vru să-și smulgă voalul de pe cap, să strige, chiar dacă vuietul furtunii i-ar fi acoperit glasul. Reuși și strigă cu toată puterea, însă aproape că se înecă din cauza rafalelor de vânt ce-i împrôscau fața cu nisip. În secunda următoare auzi un mormăit și ceva o lovi în moalele capului. Apoi, se făcu întuneric.

Când își recăpătă cunoștința, furtuna continua să-și facă simțită prezența. Era complet înfășurată în haina lungă. Când încercă să se miște, simți că este legată de mâini și de picioare de o cămilă, într-o poziție foarte incomodă.

Treptat, vuietul furtunii se potoli. Nu înțelegea cum cel care o răpise se descurca într-un asemenea infern, dar probabil își urma pur și simplu instinctul. La un moment dat, cămila se opri. Cineva o dezlegă și-i desfăcu haina din jurul capului. Abia atunci îl văzu pe cel care o răpise. Îi luă câteva secunde până să-și dea seama că era unul dintre tuaregii care-i ajutau întotdeauna cu bagajele. De ce o răpise tocmai pe ea?

Abia când citi groaza de pe chipul bărbatului, când acesta îi descoperi identitatea, înțelese totul. Nu ea fusese ținta! Nu pe

Kay ar fi trebuit s-o răpească! Înseamnă că ținta era Leigh, realiză Kay, îngrozită. Povestea despre alianța dintre triburi visată de prințul Naresht și prințul Renas renăscu în mintea tinerei. Viitoarea mireasă a lui Naresht fusese ucisă de oameni din tribul fetei. Să fie Leigh următoarea țintă, fiindcă apariția ei ar fi readus în discuție posibilitatea uniunii?

În timp ce Kay încerca să găsească un răspuns la aceste dileme, răpitorul o înfășură din nou în haină, o legă de cămilă și porni mai departe.

Călătoria dură un timp incert. Totul i se părea lui Kay parte a unei procesiuni de pedepsire, pentru că era obligată să stea practic în brațele unui om pe care-l detesta. Noaptea, adormea instantaneu, din cauza oboselii. Nu știa unde merge, nici care va fi soarta ei odată ce ajungeau la destinație, sau care va fi reacția când se va descoperi că răpiseră persoana greșită.

Undeva în adâncul conștiinței o consola gândul că ceilalți îi realizaseră lipsa îndată ce furtuna încetase. Probabil începuseră s-o caute deja. Însă n-o încălzea cu nimic acest gând atunci când răpitorul ei arunca o privire rece ce-i făcea sângele să înghețe în vine. În ciuda zăpușelii de afară nu-și putea controla repulsia la atingerea lui, la vedrea acelor mâini butucănoase de care depindea viața ei. De fiecare dată avea în fața ochilor mâinile subțiri și fine ale lui Enian, mâini care întotdeauna îi inspiraseră încredere, chiar dacă atingerea lor fusese doar impersonală.

Noaptea erau la fel de minunate, cerul la fel de înstelat, însă

nimic nu tulbura liniștea din jurul focului, nimeni nu cânta cântece de jale și nimeni nu dansa dansuri sălbatice. Kay se înfășura în haina lungă și adormea. N-avea șanse de scăpare. Știa cât de mulți pieriseră în deșert, pierduți, înfometati sau însetați. Chiar de-ar fi putut să înșele vigilența răpitorului, să urce pe cămilă, n-ar fi știut încotro să se îndrepte.

Crezuse că-i place în deșert, dar acum începea să urască totul. Soarele devenise mai ucigător ca niciodată. Noaptea, se temea de foșnetul nisipurilor dimprejur, care își schimbau formele la orice pală de vânt.

Într-un final, ajunseră la o mică tabără, cu un singur om. Purta aceeași haină lungă și albastră, și turbanul specific castelor înalte ale tuaregilor. Însă îi vorbi răpitorului într-o franceză stâlcită, pe care Kay abia o înțelese:

– Prostule! Ea nu e Leigh Morgan!

Celălalt începu să-i explice situația. Kay fu cercetată cu sânge-rece de privirea acoperită aproape în întregime de turban. Nu putea vedea ochii bărbatului, însă percepu un licăr sălbatic în acea privire incertă, mai rău decât orice alt indiciu asupra intențiilor sale.

În mintea ei îl asocie pe acest bărbat cu cel care ordonase și uciderea prințesei Zaribt. Și cu cel care n-ar fi avut nicio ezitare în a ordona și moartea ei.

– Imbecilule! De ce-ai venit cu ea? Trebuia s-o lași acolo, când ai văzut cine e!

Kay simți un fior pe șira spinării. Nu-i mai rămăsese decât mândria. Putea demonstra prin felul în care alegea să moară că lucrurile pe care ei voiau să le distrugă erau dincolo de moarte.

După ce se sfătuiră, cei doi ajunseră la o concluzie. Pregătiră din nou cămilele, o legară pe Kay și porniră într-o altă călătorie.

Campară într-o oază foarte mică, unde erau doar un firicel de apă și câțiva palmieri anemici. A doua zi, noaptea îi prinse într-o zonă plată, pietroasă, complet aridă pe o distanță de zeci de kilometri. Ziua, soarele era atât de ucigător, încât lui Kay i se formaseră bășici pe pielea deja arsă de soare.

Noaptea, o țineau legată de mâini și de picioare. Kay asculta tăcerea din jur care devenise pentru ea aproape tangibilă. Își amintea nopțile plăcute petrecute alături de celălalt grup, când mai obișnuia să stea trează, când liniștea nopții îi inspira liniște și pace. Acum, presimțea amenințări la orice pas, îi era frig și frică de eventualele vietăți ale nopții. Totul era amplificat de incertitudinea privind poziția ei. Își pierduse orice speranță de a mai fi găsită de ceilalți, sau că Enian va apărea din senin pentru a pune capăt acestui calvar. Rațiunea o îndemna să abandoneze orice speranță că va fi savată. Asemenea întâmplări aveau loc

doar în romanele de dragoste pe care le citea.

Campaseră în apropierea ruinelor unei templu antic închinat unei zeități locale. Zidurile îi protejau de frigul de peste noapte, pe care Kay îl resimțea înzecit în sufletul ei. Îndată ce soarele apuse, Kay desluși în lumina focului formele grotești desenate pe pereți. Culoarele cu arcade odată înalte erau străjuite de statui. Acoperișul nu mai exista, iar printre crăpăturile mari își făcea apariția cerul în toată splendoarea sa. Tuaregii o așezară pe Kay pe o pătură. Cu mâinile legate, tânăra dădu puțin la o parte marginea păturii; sub ea era piatră tare și rece.

Focul mic abia ajungea să-i lumineze pe cei trei când noaptea învăluî întreaga cetate. Spre deosebire de alte dăți, lui Kay i se părea o noapte amenințătoare, apăsătoare mai ales din cauza frigii care o copleșea.

La un moment dat, nu-și mai putu reține lacrimile și începu să plângă pe înfundate. De undeva se desprinsese o cărămidă care căzu pe jos, iar zgomotul se propagă cu un ecou înfiorător. Kay deschise ochii și observă niște umbre mișcătoare în plan îndepărtat. Un licăr de speranță se aprinse în inima ei. Umbrele deveniră din ce în ce mai mari. Realiză că una din ele se apropia încet, cu o pușcă în mână. Când ajunse aproape de răpitorul lui Kay, îndreptă vârful puștii spre inima lui.

– Îl vreau viu, auzi Kay glasul răspicat pe care nu credea că-l va mai auzi vreodată.

Ordinul o cutremură. Nu degeaba tuaregii erau considerați

"ciuma deșertului". Pedepsele pe care le aplicau dușmanilor erau dure și agonizante.

Cu o mișcare neașteptată, răpitorul țâșni din locul său și se pierdu în noapte. Știa prea bine că viața sa depinde de mila tuaregilor care nu l-ar fi cruțat. Trei focuri de armă se descărcară simultan și bărbatul se prăbuși la pământ. Ultimul lucru pe care Kay și-l mai aminti înainte să leșine era atingerea blândă a lui Enian, care veni să-i deslege mâinile și picioarele.

Când își veni în fire realizează că se află în același loc. N-ar fi vrut să se trezească, dar simțea că cineva îi masează încheieturile amorțite și o strigă pe nume.

– Stai liniștită, o îndemnă glasul lui Enian, pentru când vru să se ridice.

Se uită în ochii lui albaștri și aproape izbucni în lacrimi.

– Stai liniștită, repetă el încurajator. O ridică și o apropie de el. Acum, ești în siguranță. Nimeni nu-ți va mai face rău.

Kay își lăsă capul pe umărul său. Rămase așa câteva clipe, extenuată fizic și psihic. Era fericită doar să stea cu el copleșită de toate evenimentele. Prezentul aproape i se părea ireal. Era prea frumos: după coșmarul trăit până atunci, acum avea parte de îmbrățișarea reconfortantă a lui Enian și de vorbele lui de încurajare.

Bărbatul o luă în brațe și o scoase dintre ruinele cetății. Alți tuaregi erau strânși afară, căutând parcă ceva sau pe cineva. Kay înțelese imediat despre cine este vorba.

– Celălalt nu e aici, șopti ea. A rămas în oază.

Enian nu ceru lămuriri, dar spuse ceva oamenilor săi, care încetară imediat căutările. În afara zidurilor așteptau mai multe cămile albe și mai mulți tuaregi care pregăteau tabăra.

Enian o lăsă pe Kay peste un morman de haine clădit pentru ea de tuaregi. Unul din ei îi aduse și un pahar cu tradiționalul ceai de mentă. După care se retraseră și rămase numai cu Enian.

Kay îl privi peste marginea paharului. Inima îi bătea cu putere și se temea că într-un fel sau altul își va trăda emoțiile sau că el își va da seama cât de mult însemna pentru ea să-l aibă acolo, să-l vadă aproape, deși crezuse că nu-l va mai vedea vreodată, darămite să-l atingă.

Oare ce-ar fi făcut Enian dacă ar fi întins mâna să-l atingă? Poate s-ar fi arătat puțin mirat, dar și-ar fi păstrat detașarea caracteristică. Atunci, de unde izvorâseră acele cuvinte înduioșătoare pe care le auzise din gura lui când își recăpătase cunoștința? Sau fusese doar imaginația ei? Inima putea juca feste uneori...

Tăcerea părea că se prelungește la nesfârșit. Unul din ei trebuia totuși să rupă gheța, pentru că erau atâtea de spus!

– Unde e cel care m-a răpit?

– A murit.

Din nou tăcere. Poate ar fi vrut s-o întrebe ceva, dar nu îndrăznea. Oare și tuaregii ezitau la fel în fața acelei întrebări, ca orice bărbat?

Din impuls, Kay îi atinse brațul.

– Enian... nu știu cum să mă exprim...

– Sunt multe de zise, dar mă interesează un lucru.

– Știu, cred că-mi dau seama despre ce e vorba. Plecă ochii și-și lăsă mâinile în poală. Voiau să mă omoare într-un final, cred, dar nu mi-au făcut nimic. Cred că am avut noroc...

– Nu ți-au făcut nimic? Întrebă el sever.

Kay se uită în ochii lui, apoi plecă din nou capul și se îmbujoră.

– Nu, deși dacă nu veneai acum... E a doua oară când trebuie să-ți mulțumesc că ai apărut la timp, surâse ea. Și te rog să nu spui că nu contează!

Privirea mascată de turbanul negru îi surâse înapoi. Abia atunci Kay simți că atmosfera tensionată de până atunci se mai destinde.

– Am înțeles. Nu mai spun. Acum, povestește-mi ce s-a întâmplat.

Kay se strădui să-i povestească pe înțelesul lui, într-un amestec de franceză și tamarșekă. La final, el rămase pe gânduri, încordat.

– Crezi că l-ai putea recunoaște pe celălalt tuareg, care spui că era superiorul răpitorului? Dacă l-ai revedea, adică...

– Aș putea, dar nu știu dacă are rost. Când am început călătoria, îmi era greu să vă disting, până când am început să observ trăsături individuale. Îmi va lua mult timp până să mă

perfecționez, iar pe acel bărbat l-am văzut doar câteva secunde.

Enian încuviință din cap, înțelegător.

— Să sperăm că o să-ți dai seama. În Zafala vei cunoaște multe persoane, mai ales cele care au lipsit recent din oraș. Măcar limităm cercul de suspecti.

— Sper... Cum m-ai găsit? se întrebă ea.

— În deșert avem anumite metode, răspunse el, fără a da detalii și făcând un gest plictisit din mână, din care ea înțelese că nu trebuie să insiste.

— Presupun că au vrut-o pe Leigh?

— Da. Probabil furtuna de nisip a fost șansa pe care au așteptat-o. Din fericire, cel însărcinat să ducă la îndeplinire planul a avut la dispoziție doar câteva minute pentru a face totul. Tu și cu Leigh stăteți foarte aproape și el a luat-o pe cea care nu trebuia... Și a plătit pentru asta, adăugă cu un rânj.

— Dar cum au știut despre Leigh și prințul Naresht?

— Înseamnă că știu totul despre călătoria prințului. Înseamnă că printre noi există un trădător pe care trebuie să-l descoperim.

O străbătu un fior, căci înțelese că pedeapsa trădătorului va fi cea supremă. Enian observă reacția ei.

— Trebuie să înțelegi că omul ăsta e un trădător de trib. Dacă era nevoie, te-ar fi omorât pe loc. Nu există milă pentru astfel de oameni.

— Știu că m-ai salvat de el și asta e de-ajuns, zise Kay, care-și arătă recunoștință printr-o privire blândă.

– Mă bucur că ești în siguranță, răspunse el, dar nu mă lăuda. Era datoria mea să te găsesc și să te duc la Zafala vie și nevătămată. I-am promis logodnicului tău, Terry, să te duc la el.

O durea că misiunea lui fusese mai degrabă un gest de loialitate față de conducătorul lui și că persoana ei nu conta de fapt. Dar de ce s-ar fi așteptat la mai mult? Indiferent care erau sentimentele ei pentru Enian, trebuia să țină minte că era complet indiferent. El nu trebuia să afle niciodată despre toate nopțile în care adormise cu numele lui pe buze sau visând că va veni s-o salveze. Nu trebuia să afle ce simte pentru el.

– Leigh a ajuns la Zafala? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

– Așa am auzit, și arată din cap spre ceilalți tuaregi. Au venit din Zafala, aproape toți. Prințul i-a trimis să mă ajute, după ce a ajuns în oraș.

Cu un fior în suflet, Kay se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Enian și oamenii lui n-o găseau. Dacă ar fi abandonat-o acolo și și-ar fi aflat sfârșitul în deșert, neștiută de nimeni...

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Nu, îmi aminteam ceva.

– Amintirile neplăcute dispar. Altele mai frumoase le înlocuiesc. Chiar și în locul ăsta, de unde ai amintiri neplăcute, există frumusețe.

Cu un gest din mână îmbrățișă întreg peisajul.

Figurile grotești pe care Kay le văzuse în lumina lumânării, între ruinele fortului, se ascuseră pe loc între dărâmături și

deșertul își recăpătă farmecul de dinaintea nefericitului eveniment. Enian avea dreptate, nu putea avea amintiri neplăcute din acest loc, pentru că se trezise și-l găsisse pe el alături; iar acum stăteau împreună la foc, nestingheriți de nimeni.

– Văd frumusețea, admise ea. Vor fi amintiri frumoase, dar și neplăcute, dar cele mai frumoase vor dăinui.

– Așa trebuie, zise el, apoi se ridică. Acum, dormi. Măine, pornim devreme. Bonne nuit, mademoiselle.

– Bonne nuit, imouchar.

Îl urmări cum se depărtează spre restul oamenilor, apoi oftă și-și zise că nu trebuie să cedeze.

Porniră spre Zafala în zori. Kay se simțea întremată. Mergea din nou cu Enian pe cămila lui și siguranța pe care i-o inspira apropierea lui o determina să privească mult mai liniștită lunga călătorie ce-i aștepta.

Foarte relaxată, se lăsă moale pe el. Prezența lui o neliniștea și o bucura în același timp. Enian era un bărbat în care putea avea încredere deplină. La fiecare atingere a corpului lui călit după atâția ani în deșert, Kay tremura ușor, ca în fața unui bărbat

foarte atrăgător care pentru ea rămânea o enigmă totală.

Din punctul ei de vedere, călătoria ar fi putut dura o veșnicie, atâta timp cât îl avea pe Enian alături. Însă tuaregii nu pierdeau vremea. După câteva ore de mers, trecură de o zonă deluroasă, cu păduri, și ajunseră la cărarea abruptă care ducea spre valea în care se afla orașul Zafala. Soarele începea să apună și nu mai continuă drumul. Bărbații organizează tabăra și focul. Ultima parte a drumului urma să fie făcută a doua zi. Luară o cină foarte simplă, după care Enian se ridică.

– Vino cu mine, îi spuse el lui Kay. Vreau să-ți arăt ceva.

Ea îl urmă fără să pună întrebări. Enian o conduse sus, pe dealul de unde veniseră, și se opri pe un platou. În depărtare se vedeau formele masive ale stâncilor, focul din tabără și umbrele bărbaților rămași acolo. Deasupra lor, mii de stele împânzeau cerul, ca niște lămpi, iar înapoi deșertul se prelungea nesfârșit.

– E minunat, murmură Kay. Ca o lume de vis care așteaptă să prindă viață.

Enian o prinse de umeri și o întoarse spre el. Câteva secunde nesfârșite se uită în ochii ei, însă Kay nu reuși să citească expresia de pe chipul său acoperit de turbanul negru.

– Ca tine, poate.

Vorbise șoptit, astfel că ea făcu un pas înainte să-l audă. Însă el murmură ceva și o sărută pe neașteptate, apăsător, cu o pasiune pe care n-o mai întâlnise niciodată la un bărbat. Sărutul deveni mai profund, cerându-i un răspuns pe măsură, pe care ea nu

s-ar fi crezut capabilă să-l dea. Kay se lipi de el și se abandonă complet în brațele lui, sperând ca acest moment să nu se sfârșească niciodată.

Însă Enian se smulse brusc din îmbrățișare. Respira sacadat, semn că și el se lăsase dus de val.

– Îmi pare rău că am lăsat noaptea frumoasă și prezența unei femei asemenea alături de mine să mă facă să-mi pierd mințile.

O rănea din nou cu asemenea cuvinte. Deci, ea reprezenta doar o scăpare de moment. Avea și ea propria mândrie!

– Nu e cazul să-ți ceri scuze. Într-adevăr o astfel de noapte te poate face să-ți pierzi mințile. Consideră sărutul o răsplată pentru că mi-ai salvat viața.

– Atât de puțin valoreaza viața ta? Întrebă el, sarcastic și se aplecă din nou spre ea. Vreau să-mi iau toată răsplata.

De data asta, mângâierile lui deveniră mai potolite, sărutul mai controlat. Kay nu se împotrivi brațelor care o apropiară de el. Enian începu să murmure ceva pe limba lui, din care ea înțelese doar că-i rostea numele. Kay răspunse la rândul ei cu pasiune, cu săruturi arzătoare.

În cele din urmă, tot Enian se desprinsese din brațele ei.

– Pentru asta nu vreau să-mi cer scuze...

O luă de mână și se întoarseră împreună în tabără. Acolo, o conduse la cort, îi ură noapte bună, iar el plecă mai departe, să verifice cămilele. Kay intră în cort, însă nu reuși să adoarmă din cauza zecilor de gânduri ce i se perindau în minte.

Îl cunoștea pe acest bărbat de numai câteva zile, dar era ca și cum se știau de-o viață. Sentimentul pentru el era unul nou, ciudat, însă mult mai puternic decât dragostea pentru Terry. Poate vedea în Enian bărbatul care ar fi putut ajunge și Terry, care încă plutea între două lumi, desprins de una, dar indecis să acceadă în alta. Ce urma?

A doua zi, urmară o cărare în jos până la un platou stâncos. După o cotitură, într-o vale cu vegetație bogată, cu un râu și un lac frumos, apărură zidurile orașului Zafala.

Capitolul 7

Kay stătea la fereastră, cu bărbia sprijinită în palme, și se uita în stradă. Până acum, Zafala îi lăsase numai impresii minunate. Avea un spital mic și o școală, unde personalul era din diferite țări europene. Fie conducătorul tribului, fie Naresht, considerase că dacă tuaregii se vor reunifica vreodată, pentru a nu mai exista atâtea triburi risipite, ceva trebuia schimbat în metalitatea oamenilor, mai ales în ce privește unele obiceiuri la care se renunța foarte greu. Școala ar fi fost un punct de plecare. Exista de asemenea un plan de a construi, cu ajutorul inginerilor, un generator, însă asemenea idei erau încă privite cu scepticism de majoritatea. Orice gen de mașinărie sau de manifestare a tehnologiei erau deocamdată respinse.

Multe din familiile din oraș erau destul de înstărite. Probabil o parte din averea lor era o moștenire din vremurile bune,

obținută prin prădarea veșnicilor dușmani culturali ai tuaregilor, arabii.

În ciuda educației pe care o avea și care o învățase să condamne astfel de manifestări violente, Kay aprecia totuși genul de viață sălbatic.

Acum, tuaregii câștigau bani din munca pământului, din exportul produselor proprii sau din vânzarea cămilelor. Cămilele, în special, erau un bun de mare preț acolo, iar tribul era recunoscut pentru rasele de cămile albe pe care le creșteau. Probabil și acest renume se datora zilelor apuse, când tuaregii treceau drept cei mai iscușiți călăreți ai deșertului. De asemenea, la baza văii era și o mină de argint pe care o exploatau. Din argintul extras confecționau ornamente foarte frumoase pe care le exportau câteodată. Atât bărbații cât și femeile purtau astfel de podoabe. Rar se vedeau bijuterii de aur, mai ales că, potrivit unei superstiții, aurul aducea ghinion. Doar Naresht mai purta aur, sau tinerii și tinerele care începeau să ignore superstițiile.

Lunga călătorie prin deșert era de acum, pentru Kay, un episod apus, cu excepția experienței nefericite prin care trecuse și care încă-i dădea fiori ori de câte ori își amintea de ea. Niciodată nu va uita bucuria pe care o simțise în clipa în care trecuse cu Enian de porțile orașului. Sau sentimentul de ușurare când ajunsese în casa unde se afla Leigh. Iar prietena ei o întâmpinase cu mult entuziasm.

— Ce mult mă bucur că ești teafără! A fost îngrozitor când am

văzut că... ai dispărut. Ești bine?

– Da, sunt bine.

În spatele prietenei sale se aflau doi tuaregi. Unul dintre ei era chiar prințul Naresht.

– Îmi pare rău că prezența ta în rândul tribului Kel-Azawa a fost precedată de astfel de evenimente, spuse el, afectat.

– Nu schimbă cu nimic părerea mea despre ținutul acesta, îl asigură Kay cu un surâs pe buze.

Lângă prinț se mai afla un bărbat, necunoscut lui Kay. Când vorbi, avea glasul lui Terry.

– Să nu-mi spui că nu mă recunoști? zise el pe un ton ironic, într-un amestec de franceză și tamarșekă, deoarece așa vorbeau în prezența tuaregilor. Cred că încă nu m-a recunoscut, adăugă el.

– Poate am motive, răspunse Kay, mirată de schimbarea lui.

Era mult mai bine dispus ca de obicei, mai sigur pe sine, ceea ce-l făcea mai atrăgător. Mai târziu, se întâlniră doar ei doi și ea îi povesti totul. În timp ce-i povestea, realizează că începând din acea zi trebuia să joace un rol în fața lui, pentru a nu-i da de înțeles schimbarea sentimentelor lor.

Primiseră camere separate. Pe Kay o conduseră pe coridoare nesfârșite, de unde probabil n-ar fi ieșit fără ajutor, până în fața unei uși. Când o deschise, se pomeni într-o încăpere spațioasă, cu geamuri mari, dintre care două se deschideau și făceau trecerea spre un balconș cu cupolă și trei arcade. Sub balcon,

era terasa care ducea în grădină.

Camera avea mobilă puțină, însă suficientă. Podeaua era din lemn masiv, lăcuit cu negru și acoperită cu covoare. Într-un colț, era o măsuță de toaletă cu oglindă și un scaunel din piele. În loc de șifonier avea două cufer mari de lemn. Unul ar fi fost de-ajuns, la cât de puține lucruri adusese cu ea. Patul era așezat pe un mic pedestal, aproape în mijlocul încăperii; părea mai degrabă un divan din filmele orientale. O grămadă de perne stăteau îngrămădite pe pat, însă nicio pătură pentru noapte. Nu cumva ar fi trebuit, să-și aducă pătura? Răspunsul îl află aproape în același moment, căci pe o ușă laterală apărură o fată care puse mai multe pături în fața patului.

Deși vorbea doar pe limba ei, fata reuși să-i arate lui Kay baia alăturată. Fericită că exista și așa ceva, tânăra se dezbracă imediat și intră în cada pregătită cu apă, mulțumită că fata nu insistase s-o asiste.

Puțin mai târziu, când ieși din baie, Kay o găsi pe Leigh așteptând-o în cameră. Purta o rochie tradițională, care i se potrivea foarte bine, sau cel puțin părea o rochie, fiindcă semăna mai degrabă cu o togă romană. Peste aceasta avea o haină lungă până în pământ, iar în picioare purta sandale cu barete aurite. Pe cap avea un voal verzui, atât de lung că-i ajungea până la glezne, foarte asemănător cu șalul pe care Enian i-l dăduse lui Kay la începutul călătoriei lor.

— Kay... îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, începu Leigh. Pe

mine voiau să mă răpească.

– Știu... Dar n-au reușit.

Evident, Leigh aștepta o detaliere a întâmplărilor, iar Kay se conformă. Se așază și povesti încă o dată totul. La final, Leigh rămase cu o expresie dezgustată pe chip.

– Ce brută a fost bărbatul acela! A meritat să moară!

– Știa cine a ordonat totul, dar a murit înainte să spună, spuse Kay. Să ai grijă ce faci și ce spui, o avertiză pe prietena ei.

– Nu prea am multe de făcut. Naresht s-a asigurat de asta. N-am văzut niciun soldat să patruleze pe aici, dar apar de nicăieri când mă aștept mai puțin. Nici măcar o muscă nu se poate așeza pe mine, că imediat e sfârtecătă de un cuțit aruncat de cine știe unde.

Pufniră amândouă în râs, dar Leigh se opri brusc.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Kay.

Cealaltă aștepta parcă ceva. Avea aceeași figură ca atunci când ar fi vrut să facă ceva, dar nu era sigură de consecințe.

– Am promis că mă voi mărita cu prințul Renas din tribul Kel-Gharus, mărturisi într-un suflu. Dar nu l-am văzut încă și mă tem că ar putea fi urât.

Kay se așază repede pe pat, altfel ar fi leșinat. Se uită la Leigh cu ochi îngroziți.

– Atunci, de ce naiba ai acceptat? Nu te pot forța... sau pot? Dacă e ceva în neregulă aici, ar trebui să plecăm.

N-o interesa cum ar fi găsi drumul de întoarcere, și oricum

Leigh făcu un gest din brațe pentru a-i potoli avântul.

— E vina mea, spuse ea și începu să se plimbe prin cameră. E greu să-ți explic ce am simțit când am ajuns aici. Viața pe care o duceam la Londra nu m-a mai interesat. Tot ce doream, a fost să mă stabilesc aici. Totul mi s-a părut atât de familiar, ca și cum m-aș fi întors acasă. Mă întreb dacă există într-adevăr acea viață anterioară?

Râse pentru sine, în timp ce Kay se străduia din răputeri să înțeleagă poziția prietenei sale.

— M-am dus la Naresht și l-am întrebat ce se întâmplă dacă servitorii lui mă consideră prințesă. Dacă tribul m-ar accepta ca prințesă. Mi-a spus că dacă vreau să fie așa, dacă vreau să mă bucur de responsabilitățile și privilegiile unei prințese, trebuie să renunț la ideea de a mă întoarce în Anglia.

— Și-ai făcut asta?

— Atunci aș putea deveni o adevărată prințesă Kel-Azawa, iar dacă aș avea un fiu, el ar fi moștenitorul lui Naresht. Cu alte cuvinte, mi-a propus să fiu eu cea care duce la bun sfârșit alianța celor două triburi prin căsătorie.

— Terry ce-a spus?

— La început s-a înfuriat, dar după ce s-a mai potolit, a înțeles ce m-a determinat să fac asta. Dar în același timp, a spus să renunț la idee dacă nu-mi place prințul Renas.

Kay o privi cu atenție. Deși înțelegea ce o determinase pe Leigh să ia o asemenea decizie, consecințele i se păreau

extraordinare.

– Dacă e bătrân? Întrebă, mirată de propria reacție.

– Nu, este cam de o vârstă cu Terry. L-am întrebat pe Naresht.

– Măcar atât, murmură Kay. Dar dacă te îndrăgostești de altcineva?

Leigh pufni în râs, ca și cum se gândise deja la acest aspect.

– Mă tem și eu de asta. Sau că... s-ar putea să nu...

Roși puternic și plecă fruntea, iar Kay o ajută:

– Să nu suporti atingerea lui? Pentru Dumnezeu, Leigh, situația mi se pare imposibilă!

– Te referi la căsătoria cu un tuareg?

– Nu la asta mă refeream! zise Kay. Ca popor, sunt extraordinari. La urma urmei, și eu m-am îndrăgostit de unul din ei.

Surâse, dar reuși să-și ascundă durerea din suflet. Bineînțeles, Leigh se gândea la Terry.

– Mă refeream la faptul că ai acceptat să te măriți cu un bărbat pe care nu-l cunoști. Promite-mi un lucru, o rugă, luându-i mâinile într-ale ei. Dacă îl găsești dezgustător, nu te încapățâna să mergi mai departe.

– Nu-ți pot promite nimic acum, se smuci cealaltă. Mă simt atât de confuză... Dar în adâncul sufletului, aș vrea să merg mai departe.

Nu prea mai era altceva de făcut, cel puțin până când Leigh nu făcea cunoștință cu viitorul soț. Nu puteau decât să spere că

totul va fi spre binele lui Leigh, cu toate că în acea noapte o visă pe Leigh zbatându-se să scape din brațele unui bătrânel uscățiv care o urcase pe o cămilă care urma s-o ducă departe.

Cam la o săptămână după sosirea englezilor la Zafala, se anunță că în curând urma să sosească și caravana prințului din tribul Kel-Gharus. Leigh pări instantaneu și se închise câteva ore în camera ei. Ieși abia seara, când era așteptat prințul. În cinstea acestuia, se organiza o mică ceremonie de primire. I se spunea ahal, iar Kay bănuia că trebuia să semene puțin cu ceremoniile din lumea occidentală.

Pentru această ocazie, Kay alege singura rochiță pe care o avea la ea. Oricum, era mai bine decât o pereche de pantaloni și o cămașă, iar despre o rochie elegantă nici nu putea fi vorba. În plus, era o rochiță decentă, care-i acoperea destul de bine umerii și decolteul.

Leigh intră în camera ei tocmai când se pregătea să se îmbrace. Avea pe braț mai multe șaluri de mătase. Leigh însăși purta o rochie lungă până-n pământ, de culoare verde, iar părul scurt, negru, îi era acoperit cu un șal auriu care sclipea în lumină.

– Asta vrei să porți? o întrebă pe Kay.

– Da.

– Am crezut că poate vrei să porți o rochie tradițională, să fii ca mine.

– De ce aş face asta? Tot mai ai emoții? adăugă cu un surâs.

– Nici nu știi, își mușcă cealaltă buzele.

Kay vru să accepte propunerea prietenei, apoi se răzgândi.

– Poate par ciudată.

– Am întrebat-o pe verișoara lui Naresht, pe Neela care s-a arătat încântată de idee.

– Bine, aprobă Kay. Sper doar să nu fac un pas greșit.

Alese o rochie albă, dar Leigh o opri.

– Mai întâi asta. Îi întinse una de un albastru-închis, cu margini argintii, căzută pe un umăr. Pe celelalte le-am adus în caz că asta nu ți se potrivește.

După ce se îmbracă, tânăra se admiră în oglindă.

– Se vede că nu sunt din neamul lor, strâmbă ea din nas.

Dar rochia i se potrivea de minune. Materialul vaporos o făcea să pară mai înaltă, iar culoarea se potrivea perfect cu blondul părului ei. Își lăsa buclele să-i cadă pe umeri, cu toate că Leigh insistă să le prindă.

La un moment dat, se auzi o bătaie puternică în ușă.

– Grăbiți-vă! strigă Terry de dincolo. E târziu.

– Poți să intri, îl chemă sora lui. Kay e gata.

Așteptă cu sufletul la gură și cu un surâs poznaș reacția

fratelui ei.

Kay se întoarce spre el și constată cu regret că deși avea în fața ochilor același bărbat de care se îndrăgostise acasă și pe care acum nu-l mai iubea, nu mai era același. Purta pantaloni de mătase de culoare albastră, o haină tradițională din același material, și un turban negru pe cap.

– E minunată, nu-i așa? triumfă Leigh.

– Îmi trebuie timp să mă obișnuiesc cu ăsta, zise el, dând turbanul la o parte.

– Mai bine n-o faci de față cu ceilalți.

– Nu cred. Apoi o măsură pe Kay. Frumos, cred că voi avea concurență, în seara asta.

Kay se îmbujoră, nu pentru compliment, ci reamintindu-și că nu-l mai iubea. Oricum, Terry n-ar fi avut concurență din partea lui Enian, cel pe care-l iubea, fiindcă acesta nu era interesat de ea.

Coborâra în holul principal, unde erau câteva persoane. Toți bărbații purtau costumul tradițional, fie albastru-închis, fie albastru cu alb. Femeile, în schimb, aduceau o pată de culoare prin rochiile lor multicolore. Kay scrută mulțimea în căutarea unei figuri familiare între toți acei bărbați înalți, cu capetele acoperite. Însă i-ar fi fost imposibil să-l recunoască. Leigh o prinse de braț. Și prietena ei căuta cu mult interes pe cineva, însă din cu totul alte motive.

O cuprinse mila pentru ce era în sufletul lui Leigh. O însoți

prin mulțime, Terry urmându-le în spate. În celălalt capăt al încăperii, pe un mic pedestal, se aflau conducătorul tribului, Naresht, Neela, verișoara sa, și încă o fată. Discutau cu un alt tuareg îmbrăcat în pantaloni albi, haină neagră cu broderie frumoasă de argint la umeri și la mâneci. La brâu avea o sabie cu pumnal frumos încrustat. În picioare avea sandale cu franjuri argintii. La gât purta un lanț cu o piatră albastră, iar la mână un inel cu aceeași piatră. Întreaga imagine îi trăda bogăția.

De altfel, uitându-se în jur, Kay observă că toți invitații purtau un fel de bijuterie. O amuză, mai ales știind că la tuaregi se obișnuia ca femeia să ceară bărbatul în căsătorie, însă atunci când un bărbat dorea o anumită femeie, îi oferea un colier. Știa că fata trebuie să accepte cadoul fără obligația de a accepta și relația. În plus, în funcție de numărul de coliere pe care le avea, o fată își dovedea popularitatea.

Leigh o luă din nou pe Kay de braț, iar când aceasta se întoarse, citi groază pe chipul prietenei sale.

– Oare a venit? întrebă Leigh.

În acea clipă, bărbatul bogat cu care discutau ceilalți patru conducători se întoarse spre ele, și Kay înțelese că acela era cel pe care-l căutau. Naresht veni imediat la ele, urmat de invitat.

Într-adevăr, el era prințul Renas ibn Deralketh din tribul Kel-Gharus, viitorul soț al lui Leigh.

Ca niciodată, sclipirea din ochii lui Leigh dispăru. Pe Kay aproape că o pufni râsul amintindu-și visul ei: contrasta atât de

puternic cu realitatea. Prințul nu era deloc bătrân, chiar și cu turbanul pe cap; dimpotrivă, avea o notă atrăgătoare, adică ceea ce probabil se regăsea la toți tuaregii, acea agilitate de felină. Avea un glas grav, dar melodios, o expresie arogantă pe chip, o privire albastră, distantă. Kay o compătimi din nou pe prietena sa. Prințul era un bărbat frumos, însă ca om se putea dovedi la fel de rece ca acea privire. Or, Leigh era o tânără care dorea să iubească și să fie iubită cu aceeași intensitate.

Un timp, cei patru discută despre nefericitul eveniment din urmă cu o săptămână. Leigh aproape nu deschise gura. Kay vorbi puțin și controlat, ceea ce o miră, căci de regulă, în preajma străinilor era nesociabilă.

La un moment dat, apărură un grup de muzicieni. Nu dansară – probabil nu era cazul la astfel de ceremonii – dar cântară frumos. În timpul spectacolului își făcu apariția și Enian. Când o descoperi pe Kay în mulțime, se arătă surprins. Fiindcă îmbrăcămintea ei nu mirase pe nimeni până atunci, Kay îl salută din cap cu mândrie.

Deși crezuseră că seara va continua formal, ca mai toate ceremoniile din occident, invitații uitară de formalități după un timp. Având în vedere că era o recepție cu lideri și cu oameni importanți în trib, Kay asistă cu mult interes la transformarea lor în conformitate cu informalitatea situației. Ba chiar jucă și un joc cu pedepse, la care toată lumea râse și se distra. Până și Leigh își recăpătă strălucirea de altădată. Kay câștigă un fel de pumnal

de la un bărbat, desi încă nu-și dădea seama cum.

– Trebuie să-l păstrez, sau să-l returnez? îl întrebă pe Terry.

– Habar n-am, zise el în engleză.

Combinația dintre costumul său și limba de acasă îi părură lui Kay total nepotrivite în acea situație. Nefiindu-i de niciun ajutor acest răspuns, Kay îl observă pe Enian în apropiere. Se duse la el și-i explică totul.

– Nu-l returna, s-ar simți ofensat, o lămuri Enian.

Nu continuară conversația, fiindcă Neela anunță cu entuziasm că urma un joc numit Lakatet.

– Ce e ăsta? întrebă Kay.

– Este un fel de... de-a v-ați ascunselea, explică Neela. Se sting toate luminile, cu excepția celei de aici, toată lumea se ascunde, iar cel care rămâne trebuie să-i caute pe ceilalți. Dacă găsește pe cineva, trebuie să-i ghicească identitatea. E uluitor ce mult înseamnă simțul tactil pe întuneric, adăugă ea cu un surâs viclean.

– Excelent! se entuziasmă Terry. Ne ascundem împreună.

Kay se întoarse spre Enian, care aparent nu auzise nimic, pentru că era atent la Neela.

Cu coada ochiului, Kay o observă pe Leigh dispărând împreună cu Renas și se rugă în sinea ei ca totul să iasă cum trebuie.

În a doua repriză a jocului, Kay rămase în camera luminată, să-i găsească pe ceilalți. În câteva secunde, toată lumea dispăru

din sală. Kay rămase împreună cu o fată, care stătea lângă un gong. Când fata bătea gongul, ceilalți înțelegeau că începea căutarea.

Simțindu-se cam ridicol, Kay începu să caute. Din încăpere se deschideau trei uși. Oricum, nu știa cum este proiectată clădirea așa că o deschise pe prima. Spera să găsească fete, pentru că bănuia că toată lumea așteaptă cu interes momentul în care o fată găsea un bărbat și trebuia să-l pipăie. Fetele din trib așteptau cu nerăbdare aceste episoade, și chiar le doreau. Nefiind obisnuită să flirteze, Kay nici măcar nu știa cum să reacționeze dacă dă peste un bărbat. În intimitate, poate că tuaregii erau romantici, însă într-o situație de joc ca aceasta, probabil reacționau ca orice bărbat, atunci când se pomenea cu o femeie pe întuneric.

Înaintând pe coridorul întunecos, i se păru la un moment dat că aude pe cineva tușind, un bărbat. Imediat, se întoarse de unde plecase.

– Nu e vremea să vă întoarceți, îi spuse fata de acolo.

– Știu, zise Kay, și o luă pe altă ușă.

De data asta păși mai precaut, pipăind peretele, care făcea o curbă la stânga. Îl urmă și ajunse la o perede de catifea. Se opri, gândindu-se să rămână acolo, pe întuneric, până când gongul suna întoarcerea. Chiar și dacă se întorcea fără nimeni, tot era mai cuminte decât să se pomenească în fața unui bărbat pe care trebuia să-l pipăie.

Fiindcă totul era cufundat în liniște, despărți perdelele. Merse înainte prin încăperea întunecoasă, fără să dea de mobilă. Abia într-un târziu presimți că nu era singură.

Într-adevăr, când întinse o mână întâlni materialul fin din care erau confecționate hainele bărbaților, iar prin acesta simți un trup ferm, masculin. Când îi atinse pieptul, simți un fior în tot corpul și înțelese imediat cine era acel bărbat.

Își lăsă mâna să cadă. Tremura toată. Încercă să-și recapete stăpânirea de sine înainte să-i rostească numele, pentru ca tonul ei să pară indiferent și jovial, cum se presupunea că trebuie să fie într-un astfel de joc. Dar mâna lui îi cuprinse deodată talia. Ea scoase un țipăt înăbușit, însă nu de teamă. Fremăta toată în brațele lui puternice, cu inima gata să-i sară din piept, așteptând urmarea. El îi prinse bărbia cu o mișcare sigură și o sărută posesiv.

Abia atunci înțelese ce se întâmplase. Probabil o confundase cu o altă fată din cauza rochiei tradiționale, cu o fată pe care o iubea și o dorea. Altfel nu-și putea explica un astfel de sărut.

Se gândi la Terry și poate că ar fi trebuit să se împotrivească, însă nu reuși. Într-un moment de nesăbuiță, se gândi că putea profita. Enian o confundase, dar n-avea cum să știe pe cine are în brațe. Putea deci să se bucure de acest moment trecător de fericire, fie el dedicat unei alte fete.

Sângele îi alerga mai repede prin vine, din cauza săruturilor sale pasionale. Mai era însă și durerea pricinuită de confuzia lui.

Kay închise ochii și-i dădură lacrimile. El coborî mai jos, spre gât, cu aceleași atingeri fierbinți, lipind-o de el tot mai strâns.

Ea visase la o astfel de scenă, însă visele nu deveneau niciodată cu adevărat realitate.

Aproape când era pe punctul de a-i șopti numele, Kay se desprinsese din îmbrățișare, rușinată că-și abandonase astfel mândria.

Ieși în fugă din încăperea, fără să-și dea seama încotro merge și nu se opri până când nu ajunsese în grădina scăldată în lumina lunii. După câteva minute încă mai tremura, speriată de forța propriilor sentimente pentru Enian, rușinată de lipsa ei de mândrie când era vorba de a fura ceea ce aparținea altcuiva.

Rămase acolo mult timp, nici ea nu știa exact cât. Retrăi de zeci de ori scena, până când reuși să se calmeze și să se întoarcă în casă. În cele din urmă, când consideră că poate apărea în fața tuturor cu nonșalanță, intră în încăperea principală cu un surâs larg pe chip, anunțând că nu găsisese pe nimeni.

Pe parcursul serii, încercă să nu se mai gândească la acea scenă. Simțul vinovăției o determină să-l sărute pe Terry mai apăsător la despărțire, însă în singurătea camerei, retrăi încă o dată scena cu Enian, cu sufletul la gură.

Îi era atât de ușor să-și amintească totul, să simtă din nou săruturile lui fierbinți și răspunsul pe care ea și-ar fi dorit atât de mult să i-l ofere, dacă el l-ar fi primit știind pe cine are în brațe. Aceasta era singura ei consolare, confuzia lui. O trădase rochia

tradițională.

I se părea totuși ciudat că un bărbat putea face o astfel de confuzie. Ea, de exemplu, ar fi recunoscut oricând îmbrățișarea sau sărutul celui pe care-l iubea, dar probabil bărbații erau altfel. Enian reapăru la recepție mult mai târziu, când totul era aproape de final. Probabil își găsisse fata și rămăseseră împreună.

Terry nu reușise niciodată să-i trezească asemenea sentimente puternice, ca Enian. Cum să continue logodna, acum? El era decis să rămână la Zafala, iar dacă ea rupea legătura, putea pune totul pe seama inadaptării. Dacă el insista să se întoarcă în Anglia cu ea, Kay putea refuza, mai ales că noua lui viață însemna atât de mult pentru el. Chiar dacă ar fi vrut să-i spună adevărul – că i-ar fi plăcut atât de mult să rămână acolo, să devină soția unui anume tuareg – nu putea să-i spună că nu-l mai dorea pentru că-și alesese un alt drum în viață.

Exista desigur și alternativa să nu spună nimic, să continue logodna, deși nu știa cât ar fi putut continua, pentru că-l iubea atât de mult pe Enian. Poate ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă, să-și caute de lucru și să se adâncească în muncă, să uite de el. Desigur, n-ar fi uitat niciodată, pentru că Enian devenise o parte din ea, cum și lumea lui o captivase în totalitate. Aparținea acestui ținut plin de soare, aparținea lui Enian ibn Ifouran, indiferent care era viitorul lor împreună.

Capitolul 8

Kay se trezi târziu după noaptea frământată în care își plânsese propria nefericire. Deși soarele strălucea încurajator pe cer, nu simțea nimic din energia pe care i-ar fi inspirat-o altădată. O dureau teribil capul, iar inima ei tânjea după ceva ce nu putea avea.

Se așază la măsuța de toaletă, să-și pieptene părul. Uitându-se în oglindă, la un moment dat avu impresia că o privesc doi ochi albaștri. Își întoarse repede privirea, întrebându-se dacă va reuși vreodată să-i uite cu adevărat. Însă asta îi demonstra că nu se putea căsători cu Terry. Despărțirea probabil îl va afecta, dar era mai bine decât o viață trăită în minciună.

Dragostea ei pentru Enian nu avea o finalitate fericită, așa că mai bine păstra distanța față de el. Cât timp stătea acolo și era

aproape de el, orice încercare va părea imposibilă. Dar în Anglia, departe de toate senzațiile de fericire sau de agonie provocate de prezența lui, spera ca experiența să devină doar un vis frumos, iar cu timpul, doar o amintire.

Cineva bătu la ușă. Era Leigh, de data asta zâmbitoare, mult diferită de persoana din ziua precedentă. Intră, se așază pe canapea și se întinse în voie.

– Ce obosită mă simt!

– Se vede! aprobă Kay, continuând să-și pieptene părul. Iar ceilalți cred că sunt la fel de obosiți. Acum, este totul în regulă... cu prințul?

– Da, cred că da, răspunse cealaltă, cu seriozitate. Făcu o pauză și-și lăsă bărbia în palme. E un bărbat ciudat, adăugă ea.

– Adică?

– Pare foarte detașat, rece, dar... îmi amintește de un vulcan în acțiune, adugă pe un ton sugestiv. De fapt, un vulcan care stă să erupă, care clocotește.

– Vulcanii erup când te aștepți mai puțin, observă prietena ei.

– Știu, roși Leigh. Dar nu cred că m-ar deranja.

Kay îi aruncă prietenei o privire mirată, iar cealaltă se grăbi să explice:

– Nu mă întreba ce vreau să spun, nici eu nu înțeleg. Dar asta am simțit cât am stat cu el. Poate a fost doar o reacție după tot ce mi-am imaginat despre el.

– Sau poate începi să te îndrăgostești...

Leigh nu negă, ci doar clătină din cap.

– Nici nu știi dacă să fiu bucuroasă sau tristă.

– Dar el?

Leigh schiță din nou acel surâs jucăuș, atât de sugestiv.

– Știi când un bărbat e atras de mine. Probabil că lucrurile se vor rezolva de la sine.

– Deci, vrei să mergi mai departe?

– Da. Dar tu? Întrebă pe neașteptate. Mai vrei să te măriți cu Terry?

– Crezi că n-ar trebui? Încercă cealaltă să evite un răspuns.

– Nu, dacă nu-l mai iubești, răspunse Leigh foarte serios, luând-o prin surprindere pe Kay. Te-ai îndrăgostit cumva de Enian?

Kay pâli instantaneu și simți un fior rece pe șira spinării. Fusesse mai degrabă o afirmație decât o întrebare, și probabil că prin expresia feței se trăda fără scăpare. În plus, constată cu groază că ceea ce crezuse a fi doar secretul ei, era de fapt atât de vizibil. Oare și Enian știa? Căci ar fi însemnat umilirea totală.

– Nu-ți face griji, o liniști Leigh. Sunt sigură că nimeni nu și-a dat seama. Dar eu am știut de la început că n-ai să ajungi cu Terry în fața altarului.

– De ce?

– Să nu mă înțelegi greșit, mi-ar fi plăcut foarte mult să fim rude...

– Mă rog, se ridică Kay de la oglindă, mă bucur că știi. Cu

puțin înainte să vii, m-am decis să-i spun lui Terry că nu mă pot mărita cu el.

– E cea mai bună soluție. Și mă bucur că ai să te măriți cu un tuareg!

Kay își mușcă buzele și-i întoarce spatele.

– Mai degrabă cred că mă voi întoarce în Anglia. Pe Enian nu-l interesează persoana mea.

Leigh tăcu, poate cel mai clar semn de confirmare a propriilor bănuieli.

– Nu știu dacă ai dreptate, spuse totuși după un timp. El știe că ești logodită cu Terry. Poate din cauza asta.

Kay ridică din umeri. Îi zvâcneau tâmpile, se simțea rău și nici nu era de acord cu Leigh, așa că puse capăt discuției.

După micul dejun, musafirii vizitară mica școală din oraș. Orele se țineau într-o clădire mică, iar copiii erau chemați la școală printr-un clopoțel atârnat la ușa de la intrare. Imaginea o încântă nespus de mult pe Leigh.

Îi întâmpină un omuleț adus de spate, cu ochelari cu rame groase pe nas. Se numea Jules Perrin, era învățătorul, și stătea în oraș de câțiva ani buni. Prinții, dar și Enian, îi vorbeau cu multă căldură, semn că se bucura de mult respect în Zafala.

În momentul vizitei lor, Perrin predă la o clasă de vârste mixte. Băieții se apropiau de treisprezece ani, vârsta la care urmau să înceapă să poarte turban. Aveau trăsături frumoase, fețe albe, cu ochi mari expresivi. Mulți dintre ei promiteau să

devină bărbați foarte chipeși, îi mărturisii Leigh prietenei sale, mai târziu. Păcat doar că acest aspect fizic trebuia acoperit de turban.

Învățătorul îi lăsa pe copii să plece și-i duse pe musafiri înăuntru, unde îi servi cu ceai. Ca de fiecare dată, Kay urmări fascinată cu câtă iscusință reușesc tuaregii să bea ceai fără să-și dea turbanul jos de pe cap. Terry, pe de altă parte, încă nu ajunsese la această performanță. În timp ce-l urmărea amuzată, privirile li se întâlneau și el îi surâse jucăuș.

Inevitabil, discuția ajunsese la episodul răpirii ei. Învățătorul își exprimă regretul față de aceste evenimente nefericite, care continuau să-l surprindă, chiar și după atâția ani în deșert.

— L-ați recunoaște pe cel care v-a răpit, mademoiselle?

— Mă îndoiesc. Pentru mine, tuaregii seamănă toți între ei, cel puțin până ajung să-i cunosc mai bine. Oricum, nu i-am văzut fața aproape deloc și eram atât de speriată, încât n-am mai ținut seama de detalii.

Din acest punct conversația nu-și mai avea rost, așa că schimbară subiectul.

adesea în grădină, lângă un râu, și lucra. Ea și cu Kay aveau un loc preferat, de unde se vedea tot orașul.

Într-o zi, ieșiră împreună în grădină. Leigh se duse să-și caute geanta cu lucrul de mâna, pentru că o lăsa întotdeauna afară, unde nimerea. Kay rămase singură un timp, până la apariția lui Terry. Apropierea lui pe alee nu-i aduse nici bucurie, nici iritare. Căuta de mult ocazia să-i vobească între patru ochi despre problema căsătoriei, însă acum nu voia să deschidă subiectul. Totuși, știa că la un moment dat tot se va ajunge la o discuție. Iar dacă el voia să continue relația și fără să-l iubească, era dispusă să accepte.

— Ce e cu fața asta tristă? o întrebă când ajunse lângă ea.

Kay plecă privirea. Se jucă puțin cu tivul rochiei, apoi ridică ochii spre el. Terry se așează alături, bănuind ceva.

— E vorba despre noi, nu?

Ea tăcu, mirată. Nu apucă să răspundă, deoarece el i-o luă înainte.

— Nu mă întreba de ce, Kay. Totul s-a schimbat. Nu mă mai iubești, nu-i așa?

— Am încercat să nu se ajungă aici..., admise ea, mușcându-și buzele.

— Dar se întâmplă. Îi luă o mână într-a lui și o liniști. E la fel de imprevizibil ca atunci când te îndrăgostești. Ce facem, atunci?

— Nu știu, ridică ea din umeri. Am simțit nevoia să-ți spun. Altfel n-ar fi fost cinstit față de tine. Dar dacă vrei, putem

continua cu nunta.

Terry o privi tăcut un timp, apoi clătină din cap.

– Nu neg că mi-aș dori să ne căsătorim, recunosc el. Dar mai este ceva. Îi ridică bărbia și o privi în ochi: poți jura că nu există altcineva?

Involuntar, Kay pufni în râs, sperând să dea impresia de nonșalanță.

– Cine să existe?

– Enian?

Kay încremeni. Mai întâi Leigh, acum și Terry! Era chiar atât de evident? Se gândi din nou, cu groază că probabil și Enian realizase, deși Leigh o asigurase de contrariul.

Dar și Terry? Îi venea să intre în pământ de rușine, nu doar pentru că nu-l mai iubea, ci mai ales pentru că se îndrăgostise atât de repede de altcineva.

– Deci, este Enian! spuse Terry calm. Biata de tine! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Îmi pare rău... murmură. Nu contează dacă e Enian. Mă mărit cu tine, dacă vrei.

– Enian n-are un cuvânt de spus?

– Nici măcar nu e interesat, pufni ea în râs.

– Ești sigură? făcu el, enigmatic. Știe că erai logodită cu mine.

Deci, logodna lor era deja de domeniul trecutului. Dată fiind repeziciunea cu care Terry puneă totul la trecut, poate făcuse bine că-i mărturisise totul. Ar fi fost o greșală să continue și să

trăiască în minciună. L-ar fi rănit mai tare dacă adevărul ieșea la iveală mai târziu.

Terry se ridică brusc și-i întinse mână.

– Hai să facem o înțelegere. Ești liberă să faci ce vrei. Dar dacă el nu te iubește, și preferi să rămâi aici decât să te întorci în Anglia, o să te cer din nou de soție.

– Ești... foarte generos...

– Da? o tachină el. Ar fi și timpul. Cred că am fost o pacoste pentru toată lumea, multă vreme.

– Te-am înțeles.

– Sper. Ți doresc numai bine, Kay. Țin la tine îndeajuns de mult încât să-mi doresc să te văd fericită, chiar dacă nu alături de mine.

– Mulțumesc, își mușcă ea buzele. Dar să știi că nu mă ajută...

– Nu mai fi atât de pesimistă, spuse el, nu fără regret. Nu ești chiar de trecut cu vederea.

Cuvintele lui o mai înveseliră. Conștientiză faptul că și dacă ar fi cerut-o din nou în căsătorie, ea n-ar fi acceptat, din cauza lui Enian. De fiecare dată când ar fi sărutat-o, și-ar aminti scena din camera întunecată, de îmbrățișarea lui, ceea ce-ar fi însemnat să-l mintă.

Porniră pe alee, lăsând totul în urmă, iar la un moment dat îi văzură pe Leigh și pe prințul Renas. La apropierea lor, Leigh scoase o exclamație de fericire și se aplecă să-și ridice geanta cu lucrul de mână.

O deschise să scoată ceva, însă în clipa următoare se petrecu ceva uluitor: prințul o lovi peste mână cu o mișcare sigură. Cu mâna liberă ridică un băț și începu să lovească geanta cu putere. Apoi aruncă bățul și scoase de la brâu pumnalul pe care-l înfipse de câteva ori în geantă. Când se potoli, deschise geanta și scoase tot ce era înăuntru, inclusiv un șarpe dungat, care se zbătea să supraviețuiască.

Leigh, care se temuse întotdeauna de șerpi, scoase un țipăt și se albi la față, încât Kay crezu că va leșina. Renas crezu la fel, pentru că o luă imediat în brațe pentru a o sprijini, și-i șopti ceva pe limba lui.

Starea de șoc a lui Leigh dură mai mult decât ar fi fost cazul, constată Kay, care o cunoștea prea bine pe prietena ei. Ca pentru a-i confirma bănuielile, la un moment dat o observă pe Leigh făcându-i cu ochiul, pentru ca apoi să se cuibărească mai bine în brațele lui Renas. Kay surâse în barbă și-i înțelese jocul.

Când tânăra își reveni, chipurile, povesti că-și lăsase geanta acolo peste noapte și probabil șarpele intrase nestingherit.

— Mă tem că n-a fost întâmplător, zise posomorât Renas.

Nu era nevoie de explicații. Știau cu toții ce se întâmplase în deșert, iar Kay își aminti privirea de reptilă a răpitorului ei.

Probabil că cel care ordonase răpirea găsisese o metodă de a strecura un șarpe în geanta viitoarei prințese. Dacă ar fi fost singură, Leigh ar fi deschis geanta fără să-și dea seama, ar fi dus mâna înăuntru și ar fi fost mușcată, poate chiar mortal. Există posibilitatea de a trata mușcătura de șarpe în Zafala, însă încercarea dușmanului ar fi putut să fie fatală.

Se întoarseră împreună în casă, unde-i întâmpinară Naresht și Enian. Li se povesti întâmplarea, iar Enian începu să pună întrebări. La final, făcu o serie de sugestii, pe care prinții le acceptară imeidat, încât Kay se întrebă care era totuși statutul prinților în trib, din moment ce ascultau de un simplu om.

– De-am găsi o metodă să-i dăm de urmă! rosti Enian printre dinți.

– Deci, n-ai reușit să dai de el în Zafala? întrebă Kay.

– Din păcate, nu. I-am interogat pe toți cei care au fost plecați recent din Zafala. Mai sunt cei care sunt plecați de mai multe zile, cu caravane, dar am trimis călăreți să se intereseze și de ei.

Deși călăreții pe cămile albe erau mult mai rapizi decât caravanele, puteau trece săptămâni întregi ca să apară vești, or ei trebuia să știe ceva concret cât mai curând, înainte ca dușmanul să încerce o nouă lovitură.

– Am afla dacă vreunul din cei plecați cu o caravană s-a întors, zise Naresht. Pe de altă parte, dacă e cel pe care-l căutăm, cu siguranță s-a ascuns.

– Poate fi cineva care era însărcinat să plece, sugeră Leigh.

Cineva în care aveai prea multă încredere ca să-l bănuieți. Ești sigură că nu l-ai recunoaște? o întrebă din nou pe Kay.

– Nu-mi amintesc nimic, răspunse ea, nesigur. Dar dacă l-aș vedea, poate aș avea o sclipire de moment.

– Atunci, trebuie să te prezentăm și mai multor persoane din Zafala, zise Naresht. Să nu te temi să vorbești, oricare ar fi poziția lui, dacă îl recunoști.

Următoarele zile veniră fiecare cu ceva nou. Musafirii onorară mai multe invitații la recepții, asemănătoare cu cea dată în casa lui Naresht. La rândul său, prințul organizează alte evenimente. Pretextul era că poporul trebuia s-o cunoască pe viitoarea prințesă Kel-Azawa, însă întotdeauna era și Kay prezentă. Încerca să caute sau să recunoască măcar un detaliu. Dacă i-ar fi auzit glasul, l-ar fi recunoscut cu siguranță, deși se putea înșela, pentru că mai toți tuaregii vorbeau o franceză stâlcită, amestecată cu termeni din limba proprie.

Multe din evenimentele la care erau invitați nu durau mult, doar cât era nevoie să bea cele trei ceaiuri obligatorii. Plecau imediat după aceea. Enian îi însoțea întotdeauna și, foarte des, Kay îl surprindea urmărind-o. Ea îi arunca în schimb o privire mândră.

Capitolul 9

Într-o seară cu lună plină, Kay ieși pe balcon. Pe terasa de sub ea zări un punct roșu, capătul aprins al unei țigări. I se părea ciudat că și tuaregii fumau, iar Leigh remarcase odată că e o minune cum de nu-și dau foc, pentru că fumau cu turbanul pe față. Oare bărbatul de pe terasă își dăduse jos turbanul, acum că era singur?

Kay surâse pentru sine. Știa prea bine cine era acel bărbat, chiar dacă nu-și vorbiseră sau nu se priviseră. El nu-i simțea prezența deasupra.

Oare cum arăta fără turban? Curios că se îndrăgostise de un bărbat ale cărui trăsături nu le văzuse niciodată, cu excepția ochilor foarte albaștri, care puteau părea reci și impenetrabili. Dorința ei cea mai mare era ca într-o zi acei ochi s-o privească blând, deși știa că era imposibil.

Câteodată, o încerca gelozia pe femeia necunoscută pe care el o căutase în noaptea primei recepții, în camera întunecată. Încă se rușina de ușurința cu care se abandonase în brațele lui. Pe de altă parte, femeile tuarege nu aveau o reputație prea bună până la măritiș, când deveneau foarte fidele soțului. Din acest punct de vedere, reacția ei n-ar mai fi fost condamnată, ci una foarte naturală.

El își termină țigara și intră în casă. Kay oftă adânc, amintindu-și că în curând trebuia să piece din Zafala. Mai avea puțini din banii lăsați de părinții ei, dar era încrezătoare în capacitatea de a-și găsi din nou de lucru la întoarcere. Era eficientă în munca ei și putea câștiga îndeajuns cât să trăiască destul de confortabil.

N-o întrista faptul că s-ar reîntoarce la vechea rutină, ci mai degrabă faptul că lăsa în urmă atâtea frumuseți, atâtea amintiri, unele de neuitat. Dacă vreodată se va duce la munte în Anglia, își va aminti inevitabil de dealurile roșietice din Hoggar, de legenda minei părăsite de atâtea ani și exploatată intens de tribul reginei Maqueda din Dealurile Albastre, cunoscută de mulți ca Regina din Saba. Kay se amuzase când auzise legenda pentru prima oară, dar cel care i-o povestise se arătase aproape indignat de atitudinea ei. Mai erau și Dunele Pierdute, undeva între Hoggar și Aghdar, unde se spunea că diamantele sunt atât de multe încât le poți culege de pe jos. Uneori, străinii luau diamante ca să le ducă acasă, dar puțini erau cei care reușeau să iasă din labirintul

de dealuri. Unii europeni care vedeau smaraldele și auzeau poveștile, le credeau o minciună, însă locuitorii deșertului credeau cu strășnicie în ele, pentru că Sahara era un tărâm misterios și romantic, unde orice era posibil.

Kay intră în cameră cu gândul de a coborî pe terasă. Voia de ceva vreme să coboare, dar așteptase ca Enian să se retragă, ca nu cumva să creadă că-l caută pe el.

Își luă haina pe ea și coborî repede. Abia după ce ajunse pe terasă și se sprijini de un perete, văzu pe cineva mișcându-se în umbră, și realizează că Enian nu plecase.

– Ah! Am crezut că nu mai ești aici, zise ea, regretându-și cuvintele care probabil păreau lipsite de tact.

– Îmi cer scuze, răspunse el cu un aer de superioritate. Se poate remedia.

Vru să plece, dar Kay se repezi spre el.

– Nu, te rog! N-am vrut să sune așa!

Enian se opri și se întoarse încet, arogant. Cum putea fi atât de distant, când umblaseră zile întregi lipiți unul de celălalt, pe cămila lui?

– N-am vrut să sune atât de lipsit de tact, imouchar. Am crezut doar că vrei să fii singur.

– E o noapte atât de frumoasă, încât ar fi o pierdere de timp s-o petreci singur, zise el.

Tonul său nu lăsa să se înțeleagă dacă îl deranja sau nu prezența ei.

Curios că deși se cunoșteau de multă vreme și uneori trecuseră prin experiențe intime împreună, conversațiile lor începeau întotdeauna într-o notă aproape formală.

Kay se întoarse spre grădină și mângâie o floare care creștea în ramificații bogate de-a lungul peretelui. Era foarte parfumată și avea petale fine, mătăsoase.

– Cum se numește floare asta? Întotdeauna am vrut să știu.

El rupse una și i-o oferă, așteptând s-o miroasă.

– I se mai spune și floarea iubirii. Se spune că dacă un bărbat și o femeie miros aceeași floare împreună, vor rămâne îndrăgostiți pe viață.

Ea ridică repede privirea. Sângele îi urcase în obraji, dar spera ca întunericul nopții să-i ascundă emipia.

– Crezi în superstiții?

Ea negă din cap.

– Câteodată, e bine să crezi. Poate ar trebui să-l faci pe cel pe care vrei să-l iei de soț să miroasă floarea, ca să fii fericiți toată viața.

Urmă o lungă tăcere, în care timpul păru că se oprește. Apoi, ea spuse timid:

– Nu mă mărit, imouchar.

– Îmi cer scuze. Am crezut că erai logodită.

Kay încercă fără succes să surprindă un înțeles ascuns în cuvintele lui.

– Trebuia să mă mărit, recunosc eu.

Simțea nevoia să-i explice, dar nu știa dacă-l interesează subiectul. Chiar și după atâta timp, nu știa cum să reacționeze în fața lui.

– Ne-am despărțit.

– De ce? Din cauză că el a ales să rămână cu sora lui la Zafala?

– Nu. Pur și simplu am ajuns la concluzia că nu ne potrivim.

Enian ridică din umeri, spre dezamăgirea lui Kay, care înțelegea că subiectul era astfel închis.

Rămaseră mult timp tăcuți. Ea se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se scuze și se plece, dar pe neașteptate, Enian veni alături și-i arată cu degetul în zare, un foc de tabără de dincolo de grădini.

– Vezi focul acela?

– Chiar mă întrebam ce este.

– Unii și-au păstrat vechiul stil de viață. Locuiesc tot în corturi, aprind focuri și primesc musafiri sub cerul liber. Te-ar interesa să vezi?

Propunerea o luă prin surprindere, dar acceptă fără să stea pe gânduri.

– Ai haine tradiționale. Te sfătuiesc să te îmbraci cu ele. Vei fi mai în largul tău.

În timp ce urca scările spre camera ei, Kay încercă să-și dea seama dacă visează sau nu. Pentru că Enian tocmai îi propunsesese un fel de întâlnire și câteva ore în doi. Firește că era "interesată", mai degrabă să fie cu el, decât să stea la foc cu niște străini.

Se duse direct la Leigh, care o pofti în curtea interioară care se deschidea din camera sa.

– Am venit să-mi împrumuți o rochie tradițională de-a ta.

– Sigur că da. O conduse înapoi în cameră, deschise un cufăr și scoase mai multe rochii lungi, elegante.

– Ceva mai simplu, te rog.

Leigh îi întinse una albă cu un voal negru, dar nu se putu abține să nu întrebe.

– La ce-ți trebuie?

– Mă duc la un ahal.

Răspunsul o lăsă pe Leigh fără cuvinte, deși Kay înțelese că ardea de curiozitate.

– Cu Enian, completă ea, cu jumătate de gură.

– Cu Enian? repetă Leigh, din ce în ce mai mulțumită. Perfect! De mult am zis că-l interesează persoana ta, dar că nu vrea s-o arate.

– Nici vorbă, încercă să se apere Kay. S-a gândit că poate mi-ar plăcea să văd stilul tradițional de viață al unora, pentru că e vorba despre un fel de întrunire sub cerul liber.

Leigh surâse cu subînțeles, semn că nu se lăsa păcălită.

– M-a întrebat din senin, fără nicio pretenție.

– Termină cu explicațiile astea! exclamă Leigh. N-a pierdut timpul degeaba! Mă bucur atât de mult, Kay! zise ea și veni s-o îmbrățișeze. Să nu-ți faci griji pentru Terry; își revine el. Lipsește doar ca o fată de pe-aici să fluture din gene spre el și problema

e rezolvată!

Kay râse și se îndreptă spre ușă, ca să meargă în camera ei.

– Sper! Cum rămâne cu tine și cu prințul Renas?

– M-am îndrăgostit de el! Iremediabil, desigur!

– Și el?

Leigh surâse și foarte grăitor, mai ales după scena din grădină. Kay îi arătă floarea roșie.

– Ar fi bine să te duci să iei una din astea. Am auzit că dacă un bărbat și o femeie miros aceeași floare, rămân împreună pe viață.

Ieși în grabă din cameră, înainte ca Leigh să-i dea o replică.

Se schimbă repede în rochia tradițională și-și prinse floarea roșie la brâu, pentru că n-o putea prinde în păr din cauza voalului. Apoi coborî din nou pe terasă. Inima îi bătea cu putere și se simțea ridicol de emoționată când îl văzu pe Enian așteptând-o aproape în același loc unde îl lăsase. Pe un braț avea haina sa lungă, neagră, semn că nu rămăsese acolo tot timpul.

Nu o conduse prin oraș, ci pe o cărare care traversa dealul din fața casei. Vegetația era bogată, mai ales pentru că prin apropiere curgea un pârâiaș. El o susținea de un cot, din cauza terenului accidentat. Într-un fel, modul cum o strângea de braț nu i se mai părea lui Kay la fel de impersonal ca în alte dăți. O dată, ridică ochii spre el, întrebându-se la ce se gândește. Enian îi surprinse privirea.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, eram doar curioasă, răspunse ea, în speranța că el va prelua conversația.

– Pot să-ți satisfac curiozitatea?

– Nu știu...

Luată pe nepregătite, spuse primul lucru care-i veni în minte, rugându-se în sinea ei să nu fie o gafă:

– Mă întrebam de ce tuaregii poartă turbanul și pe față. Aparent, nimeni n-a știut să-mi răspundă.

– Sunt niște superstiții, dar din câte îmi amintesc, tu nu crezi în ele, zise el amuzat.

– Lasă răspunsurile astea! îl muștră ea.

– Arabii spun că demult, i-au provocat la luptă pe tuaregi. Aceștia din urmă nu voiau să se lupte, dar au făcut-o totuși, de gura femeilor lor. Nefiind amatori de luptă, au pierdut, iar cei care au supraviețuit au fost aspru umiliți. Când s-au întors acasă, femeile lor și-au rupt voalurile de pe față și i-au obligat pe bărbați să le poarte în schimb, ca să-și răscumpere rușinea.

– E versiunea arabilor? întrebă Kay, pufnind în râs. Nu prea vă au la suflet.

Dat fiind răspunsul lui binevoitor, considera că întrebările ei nu erau deplasate, și că nu era niciun pericol să-și arate buna dispoziție.

– Nici noi nu-i avem la suflet.

De data așa Kay zâmbi pentru sine, impresionată de aroganța cuvintelor lui.

– Și care ar fi explicația voastră?

– Sunt mai multe, dar cea adevărată cred că s-a pierdut.

Pe măsură ce se apropiau de tabără, murmurul glasurilor devenea tot mai clar. Ajunși acolo, se așezară la foc alături de ceilalți. Conversația se întrerupse puțin, apoi li se serviră cele trei ceaiuri tradiționale. Treptat, Kay fu acceptată în grup. O întrebară multe lucruri, iar ea răspundea în franceză sau în engleză și apoi cineva traducea, pentru că mulți dintre acești oameni simpli nu cunoșteau franceza.

La un moment dat, o fată scoase un instrument asemănător cu vioara – i se spunea imzad – și începu să cânte acompaniată de un bărbat care bătea ritmul într-o piele de capră. Totul părea foarte simplu, primitiv chiar, neschimbat de sute de ani. Cântecul era lungi ca o poveste, și erau interpretate de mai multe persoane. Kay nu înțelese mare lucru, însă întreaga atmosferă o fermeca. Rămaseră acolo, cu ceilalți, în jurul focului. Se formară pe rând mai multe cupluri. Ea și cu Enian rămaseră izolați, probabil să formeze și ei un cuplu.

Treptat, luna dispăru după dealuri. Focul începu să se stingă și se lăsă răcoare. Fetele se cuibăriră în hainele bărbaților aleși, iar la un moment dat se ridicară să se piardă în noapte. Enian se ridică și el după un timp și întinse mâna spre Kay. Avea haina trasă pe umeri, iar Kay se abținu cu mare greutate să nu se lipească de el, cum făceau celelalte fete, în speranța că o va cuprinde cu un braț protector după gât. Însă Enian preferă să-i

dea ei toată haina. Era caldă și tână și-o înfășură în jurul trupului mulțumind, conștientă că el habar n-avea cât de fericită era și cu acest mic dar. Dacă nu se putea bucura de îmbrățișarea lui, era de-ajuns o haină încălzită de el. Abia dacă-și vorbiră în drum spre casă. Se opriră pe terasă.

– Sper că nu te-ai plictisit.

– Deloc. Mulțumesc pentru această seară.

Întinse mâna spre el, neștiind ce să facă mai departe. El îi luă mâna și-și atinse fruntea de ea. În acel moment, ceva îi scăpă lui Kay pe jos. Era floarea roșie, pe care el se aplecă, făcu o pauză și o ridică. I-o returnă, îi ură noapte bună și dispăru.

Kay urcă, puțin nedumerită de scena la care asistase: înainte să-i dea înapoi floarea, Enian o mirosise intenționat!

A doua zi, Kay coborî pe terasă la fel de neliniștită ca în seară precedentă. Se gândea la gestul inexplicabil făcut de Enian când se aplecase să miroasă floarea. Încercase să înțeleagă, și singura explicație era că o făcuse din impuls, un gest foarte natural pentru a încheia o seară în compania unei tinere pe care probabil o găsea interesantă, însă nu de-ajuns pentru a merge mai departe. Chiar și așa, era mai bine decât nimic, își zise Kay.

Dacă reușea să creeze aceeași impresie de neimplicare în mintea lui, se salva de umilința unei iubiri neîmpărtășite.

În timp ce ea stătea la umbra unui copac înalt cu flori rozalii, apăru Enian. O observă și se îndreaptă spre ea, cu un salut din cap.

– Bonjour, mademoiselle! Ai dormit bine?

– Da, foarte bine, surâse ea.

– Mă bucur. Întinse mâna și culese din părul ei o floare roz, care căzuse probabil din coroana bogată de deasupra. Se pare că tot mai primești flori.

– De data asta din greșeală, răspunse ea, puțin rușinată și roșie în obraji. Sper că nu există superstiții legate și de florile astea?

– Și dacă ar fi? întrebă el amuzat. Oricum, nu crezi în ele.

– Nici tu, din câte îmi dau seama, răspunse ea cu îndrăzneală.

– Poate, dar e bine să fii precaut cu superstițiile.

Conversația se opri aici. Kay plecă ochii și începu să se joace cu tivul voalului pe care-l purta. Încercă să găsească un răspuns potrivit, apoi auzi pași pe terasă. Naresht apăru cu pas silențios, urmat de învățătorul Jules Perrin, pesemne auzise de fapt tocurile pantofilor săi europeni.

Francezul salută politicos și-i întinse lui Kay trei cărți în limba franceză.

– M-am gândit că v-ar plăcea, dumneavoastră și prințesei Leigh, să exersați limba.

– Mulțumim, zise ea. Mă tem că nu le-am început nici pe celelalte pe care ni le-ați dat. Au fost atâtea evenimente aici.

– Sper că numai evenimente frumoase, altfel s-ar putea să vă faceți o impresie greșită despre acest ținut minunat.

– Cred că niciodată nu voi avea o părere proastă despre acest ținut.

Ceea ce era foarte adevărat. Oricât de multe neplăceri puteau rezulta din traiul în deșert, ar fi fost oricând gata să rămână, sau să se întoarcă, în cazul în care pleca. Amintirile frumoase vor fi întotdeauna mai numeroase decât cele neplăcute.

Perrin se întoarse spre Enian.

– Nu se mai aude nimic despre cei care au îndrăznit să atenteze la viața prințesei?

– Mă tem că nu.

– Foarte rău! Foarte rău! spuse învățătorul, ca și cum vorbea despre niște copii neascultători.

Kay abia își stăpâni amuzamentul. Ce era mai rău, faptul că atentaseră la viața cuiva, sau că nu erau de găsit?

Perrin își scoase ochelarii pentru a-i șterge de praf și... Ochii lui!

Fără ochelari privirea lui nu mai era la fel de blândă sau de visătoare. Deși avea privirea plecată, Kay observă o notă de răutate și de dispreț, încât fără să vrea, scoase un mic țipăt. Realizând greșeala aproape instantaneu, știind că se poate trăda, simulă un râs voios.

– Cred că m-a înțepat ceva, zise ea și se aplecă spre gleznă.

Enian se aplecă și el imediat și cu o mișcare sigură o pișcă intenționat, lăsând o urmă roșie.

– Da, cred că e ceva, zise el și se ridică aparent preocupat. Mai bine vii cu mine înăuntru să dezinfectăm locul.

Kay nu protestă, ci se lăsă condusă în casă. Enian nu se opri în hol, ci merse mai departe de terasă. Între timp, tânăra realizează cât de fantastică era întreaga întâmplare, deși în loc să aibă îndoieli, devenea tot mai sigură că Perrin era cel care organizase răpirea din deșert.

– Ce este? o întrebă Enian după ce se opri.

– Perrin... El este!

– Perrin?

– Știu că pare imposibil, dar sunt aproape sigură. L-am recunoscut când și-a dat jos ochelarii. Poate dacă...

Cercetă ochii albaștri ai lui Enian și constată seriozitatea cu care el trata problema.

– Perrin, repetă el. Se poate. Am bănuir că e european, cineva de încredere din Zafala. N-a fost în oraș în zilele acelea; anunțase că pleacă la Tuat. Desigur, se poate să fi fost și acolo...

– Și apoi să se fi întors pe altă cale, interveni Kay. Iar servitorul lui, cel care ne-a adus cărțile ieri, poate că a avut legătură cu șarpele din geanta lui Leigh.

– Ar fi prea simplu, răspunse Enian. Sunt oameni pe care nu i-aș fi bănuir niciodată. Au un oarecare statut în Zafala.

– Ce facem?

– Deocamdată nimic, se încruntă el. Trebuie să avem dovezi concrete. Dacă îl arestăm fără motiv, iscăm discuții.

– Dar cine e acest om, pe lângă faptul că e învățător aici?

– Are oarecare stare socială și când trăia în Franța, era foarte cunoscut.

– De ce a venit aici?

– Din motive de sănătate, ceea ce poate fi adevărat. Am verificat trecutul tuturor străinilor care s-au stabilit aici. Probabil el a avut grijă ca activitățile lui să rămână ascunse.

Kay îl privi curioasă, dar nu întreabă nimic. Replicile lui Enian dovedeau că știa mult mai multe despre această situație decât lăsase să se înțeleagă și că avea, într-un fel sau altul, legături cu autoritățile, deși nu voia să admită.

– Ar fi bine să ne întoarcem, zise Kay, să nu creadă că am leșinat din cauza mușcăturii.

– Trebuie să insistăm că a fost o mușcătură. Stai puțin aici, am în cameră o trusă de prim-ajutor.

Kay îl ascultă, amuzată. Probabil că Enian era atât de valoros în preajma lui Naresht tocmai pentru eficiența de care dădea dovadă în orice situație. Încă nu-și dădea seama cum reușise s-o găsească după acea furtună de nisip, în ciuda faptului că vântul spulberase orice urmă a celor care o răpiseră.

Enian se întoarce câteva minute mai târziu și-i aplică un pansament. Din poziția aplecată în care se afla, cu mâna pe

glezna ei, ridică o privire cu un licăr malițios în ochii albaștri.

– Să sperăm că pișcătura nu este veninoasă.

– Sunt sigură că nu este veninoasă, răspunse ea, incapabilă să-și desprindă ochii de ai lui.

El se ridică și se întoarseră împreună pe terasă. Naresht era singur. Prințul se arată preocupat de starea ei, iar Kay, simțindu-se ca o răufăcătoare, îi mărturisi toate bănuielile ei.

– Unde e Perrin? întrebă Enian la final.

– A plecat la scurt timp după ce ați intrat în casă, zise Naresht pe un ton foarte grav. A zis că a uitat să-și pregătească următoarea lecție.

– Poate ar fi bine să punem oameni să-l supravegheze, sugeră Enian după o pauză.

– Oamenii mei sunt la dispoziția ta. Le poți ordona orice.

Enian mulțumi și se făcu nevăzut.

Nimeni nu se așteptase să-l vadă pe Perrin îngrijorat. Totuși, când gardienii se instalează în fața școlii, fără ca nimeni să le ceară socoteală, apărură bănuielile. Iar când oamenii intrară, nu găsiră pe nimeni. Atunci, începură căutările. Aparent, Perrin părăsise orașul, probabil chiar după vizita la Naresht. Zafala era înconjurată de un zid înalt, însă nimeni nu-i oprise pe învățător și pe servitorul lui, care declaraseră că duc haine unei familii nevoiașе din afara cetății. Servitorul călărea într-adevăr o cămilă încărcată serios cu ceea ce păreau a fi haine. Nimeni nu verificase ce se află sub haine, pentru că Jules Perrin era un om de

încredere.

Enian, împreună cu cei doi prinți, cu Kay – care refuzase să rămână acasă – și cu alți câțiva oameni aleși atât din tribul Kel-Azawa cât și din Kel-Gharus, formară un grup de căutare. Nici nu ieșiră bine din vale când Enian îi opri pe călăreți cu un semn din mână. Numai el coborî și alergă spre o persoană care venea din față târându-și picioarele, și chiar căzu în genunchi. Toată lumea încremeni, căci o recunoscuseră pe Ishta, servitoarea lui Leigh.

Prinții descălecară și ei. Îl ajutară pe Enian s-o așeze pe fată pe o lespede. Era în stare de șoc, semiinconștientă, dar încă în puteri să anunțe că Leigh era prizonieră în mâinile lui Perrin.

– Spune-ne ce s-a întâmplat, o îndemnă Enian foarte calm.

Fata începu să povestească repede, aproape pe nerăsuflăte. Spuse că Leigh se oprise în piață după ce plecase de la Renas. Era însoțită de Ishta și de doi oameni pe post de gărzi de corp. Însă Perrin se dovedise mai agil decât toți. Probabil intuise motivul reacției lui Kay pe terasă, și în drum spre școală începuse să-și pună la cale planul de scăpare. O întâlnise pe Leigh în piață și o invitasese la ceai. Bineînțeles, fără a bănuși nimic, Leigh acceptase. Atât gardienii, cât și Ishta rămăseseră afară, însă cineva se furișase prin spate și-i lovise pe toți trei. Ishta își pierduse cunoștința, iar când se trezise, Perrin părăsise Zafala. De aici încolo, nu era greu de înțeles ce se întâmplase. Dacă cineva s-ar fi uitat ce era în hainele fugarilor, ar fi descoperit două trupuri.

– Mi-a zis să vă transmit că dacă nu-l urmăriți, îi dă drumul printesei la Tombouc. Dacă nu, continuă planul pe care-l are și o omoară.

Naresht se uită la Enian.

– Crezi că putem avea încredere în el?

Enian nu răspunse; era o decizie grea.

– Mă tem că nu, zise el într-un final. O ține în viață până la Tombouc, ca să aibă garanția că el rămâne în viață, dar apoi, ca să-și asigure pielea și față de cei mai sus de el, va trebui să îndeplinească ordinele. Iar cei mai sus de el nu cruță viața celor care dau greș. Fără îndoială, Perrin se așteaptă să primească ajutor în Tombouc ca să iasă din țară, iar ca să primească ajutorul, trebuie să dovedească mai întâi că merită.

Naresht clătină aprobator din cap. Renas asculta nemișcat.

– O salvăm noi cumva, încercă să-l liniștească Enian.

Unul din bărbați o luă pe Ishta cu el pe cămilă, pentru ca fata să-i ducă la locul unde o abandonase Perrin. Nu putea fi prea departe. Tânăra povesti că francezul se aprovizionase din acel loc, unde avea ascunse niște lucruri printre stânci, deci și acolo pierduse ceva timp. În mod evident, Perrin avusese totul asigurat pentru o fugă de urgență. Nu avansase prea mult, încât se așteptau să-l ajungă din urmă până seara. Dar se dovedi mai ușor decât speraseră, pentru că după câteva ore îl zăriră de pe culmea unui deal cum intra într-o zonă de chei, la doar câteva sute de metri mai jos de ei.

Grupul se opri, iar Enian analiză terenul. Cărarea pe care o urmase Perrin ocolea periculos stâncile și-l întârzia pe călător, însă era singura cărare pe care o puteau urma cămilele. Însă Enian găsi o altă cale. Arată cu degetul spre stâncile ascuțite care străpungeau cerul.

– Dacă o luăm pe sus, pe acolo, îi putem tăia calea.

– E periculos, dar l-am ajunge, admise Renas.

Deciseră să se despartă. O parte din ei descălecară și lăsară cămilele în grija unui om, care mormăi nemulțumit că rămânea pe dinafară. Ishta și Kay rămaseră de asemenea pe loc.

Terry, care insistase să vină, descălecă și se alătură grupului de bărbați care urca stâncile. Enian îl fulgeră cu privirea, dar Terry refuză cu încăpățănare.

– Nu-ți face griji, nu vă țin în loc. Am urcat mult pe munte, inclusiv în Himalaya.

Kay urmări cu sufletul la gură grupul care începu să urce în frunte cu Enian. Nu aveau niciun fel de echipament pentru cățărare, se foloseau doar de mâini și de picioare. Terry se strădui din răputeri să țină pasul cu ceilalți, oricât de grea părea ascensiunea. Dacă cineva i-ar fi cerut să ducă la bun sfârșit o misiune pentru a fi acceptat în tribul mamei sale, această ascensiune putea fi considerată una din marile lui realizări.

Când ajunseră sus, observară mișcare în vale, acolo unde era Perrin. La prima vedere, părea că Leigh reușise să se dezlege și sărise jos de pe cămila care continua să meargă. Tânăra părea

rănită la un picior, dar fugea cât de repede putea spre stânci.

Terry strigă câteva cuvinte în celtă, și Leigh schimbă rapid direcția. Nu părea surprinsă, nu-i căută din priviri pe salvatori, ci pur și simplu urmă instrucțiunile ca să fugă de Perrin. Într-o clipă dispăru în crăpătura unei stânci, tocmai când francezul și servitorul său scosese răștile.

În acel moment, grupul lui Enian deschise focul, iar cei doi fugari se văzură atacați din toate părțile. În câteva minute se liniști totul: servitorul era doborât, iar Perrin se prăbușise inconștient, din cauza unei răni la umăr.

Leigh ieși din ascunzătoare. Renas coborî rapid la ea și o luă în brațe, ignorând poziția sa de prinț și demnitatea pe care aceasta o presupunea.

Capitolul 10

După acest incident, liniștea se așternu din nou peste casa lui Naresht. Leigh se alesese doar cu o gleznă scrântită din experiența nefericită. Dacă până atunci auziseră doar că tuaregii își răsfățau femeile, acum o trăiau pe viu, căci toată lumea roia în jurul lui Leigh, să-i ofere de toate. Iar tânăra nu refuza nimic, ba chiar zâmbea ștregărește spre Kay de câte ori privirile celor două prietene se întâlneau.

Oare nu exista nimic care să întunece buna dispoziție a lui Leigh? se întreba Kay, fiindcă ea se simțea extenuată fizic și psihic. Nu pentru că ar fi depus vreun mare efort, ci pentru că își făcuse atâtea griji că bărbatul pe care-l iubea își riscase viața ca s-o salveze pe ea. Se gândise mai mult la viața lui Enian decât a prietenei sale, ceea ce o jena. Nu se liniștise până când Enian și ceilalți bărbați nu reveniseră la restul grupului.

Acum că se restaurase liniștea, Kay simțea că aventura ei e pe sfârșite. Leigh urma să se mărite cu prințul, Terry își va găsi probabil o fată, iar ea se întorcea în Anglia. Nu mai putea rămâne prea mult. Chiar dacă Terry ar fi cerut-o din nou în căsătorie, n-ar fi acceptat din cauza sentimentelor ei pentru Enian. El în schimb, continua să se arate la fel de dezinteresat.

Enian urma să plece la Tamanrasset cu Perrin, pe care urma să-l predea autorităților. Lipsea câteva zile, poate cu atât mai bine. Până la întoarcerea lui, Kay putea găsi o scuză acceptabilă pentru a pleca din Zafala. Dacă ar fi lipsit mai mult timp, poate reușea să plece înainte de întoarcerea lui, pentru a nu fi nevoită să treacă prin calvarul de a-și lua adio.

Kay coborî pe terasă pentru a ieși dintre cei patru pereți ai camerei, unde orice încerca nu reușea să se gândească decât la Enian. Sub tufele cu florile roșietice și parfumate despre care se spunea că-i unesc pe doi îndrăgostiți, rupse una și o strivi între degete. Era revoltată pentru imprudența de a se fi îndrăgostit de un bărbat care nu vedea în ea decât o distracție de moment. Brusc, cineva o prinse de mână.

– N-ai voie să faci asta cu floarea dragostei!

Se întoarce și-l descoperi pe Enian în spatele ei, ca și cum l-ar fi chemat acolo telepatic.

— Am uitat că am floarea...

El i-o luă din mână și-i netezi petalele.

— Înseamnă că te gândeai departe, poate la orașe mai civilizate. Ți se pare plictisitor aici, în Zafala?

— Plictisitor? se miră ea. După câte s-au întâmplat?

— Așa este, au fost multe încât nu aveai cum să te plictisești.

Vorbea ciudat, ironic aproape. Și avea un aer diferit de alte seri, poate mai relaxat.

Kay tremură ușor, cuprinsă de fiorul plăcut pe care orice femeie îl simte atunci când are în față un bărbat pe care-l admiră foarte mult. Lui nu-i scăpă această slăbiciune.

— Ți-e frig?

Luă haina ei și i-o înfășură imediat în jurul umerilor, cu toate că tânăra nici nu apucase să-i răspundă. Intuia că Enian bănuia motivul acelui fior, pentru că după ce-i aranjă haina, o întoarse spre el.

— Cred că ar fi timpul să-ți mărturisesc ceva. Ții minte prima ta recepție aici?

Kay dădu din cap. Cum să uite?

— Eu am fost cel care te-a sărutat în camera întunecată. Și cred că aș vrea s-o fac din nou... Pot?

— Da, șopti ea.

Cu celălalt brăț, Enian o îmbrățișă. Kay închise ochii și nu-l văzu când își dădu turbanul jos. O sărută lung, însă lipsit de ardoarea nestăvilită de altădată. Un sărut ciudat, potolit, care-i

dădu tinerei impresia că este amăgită. La final, rămase cu un gust puțin amar, cu o dorință neîmplinită. În plus, se simțea umilită, ca și cum printr-un astfel de sărut, își bătea joc de sentimentele ei.

Încercă să se desprindă din îmbrățișare, dar Enian o reținu lângă el.

– Nu asta doreai? Întrebă el ironic. Puțină distracție? Să vezi cum știu tuaregii să iubească. Să ai o amintire pentru atunci când te vei întoarce acasă.

Vorbele lui ascundeau o notă de amărăciune. Mândria o îndemna să-i răspundă cu același cinism, să se arate la fel de ironică. Dar nu reuși.

– Asta vrei să crezi?

– Nu...

O eliberă și după câteva clipe scoase dintr-un buzunar un colier sclipitor. Deși era noapte, safirele luceau ca jăraticul în bătaia lunii.

– Dacă ți-l ofer... vei înțelege semnificația darului?

Ea dădu din nou din cap, pentru că nu era în stare să-i răspundă. Iar când el îi puse colierul în jurul gâtului, o cuprinse o fericire imensă. Aproape fără să-și dea seama, îi sări în brațe.

– Am crezut că pentru tine e doar o distracție...

Nu termină, căci el o sărută din nou, total diferit de data asta, tandru și pasional în același timp.

Rămaseră îmbrățișați mult timp, fericiți că dragostea pe care

fiecare o purta celuilalt nu mai era un secret.

– De atâta timp așteptam să te pot strânge în brațe și să te sărut, murmură Enian. În acea primă noapte, am simțit că nu mai rezist. În clipa când ai intrat în cameră, am știut că ești tu și când m-ai atins nu m-am putut abține, chiar dacă știam că aparții unui alt bărbat.

Îi mângâie umerii și bucele ei blonde.

– La început, ai crezut că sunt logodnicul tău și mi-ai răspuns cu aceeași pasiune, dar apoi ai realizat că te-ai înșelat și ai fugit de mine. Iar eu am rămas singur, cu speranța că nu vei ști niciodată cine te-a sărutat.

– De ce? întrebă Kay, amintindu-și cum o frământaseră și pe ea aceleași gânduri și cât de fericită ar fi fost să știe adevărul.

– Pentru că n-a fost un gest demn de mine. Singura scuză a fost că te iubeam atât de mult, încât nu m-am putut stăpâni.

– Deci, credeai că te-am confundat cu Terry? întrebă ea cu un surâs. Crezi că o femeie nu recunoaște atunci când o sărută cel pe care-l iubeste? Și eu am știut că ești acolo, în momentul când am deschis ușa.

Ce ciudat că amândoi gândiseră la fel, se simțiseră reciproc, profitaseră de acel moment și de o aparentă confuzie a celuilalt. Amândoi rămăseseră cu jena de a-și fi arătat slăbiciunea, însă fără regrete, căci experiența fusese atât de prețioasă.

Se plimbară mult timp prin grădină, îmbrățișați. Afară se răcorise, însă Kay nu simțea frigul, ocrotită fiind de brațul lui

Enian.

– Nu te temi să te măriți cu un tuareg? întrebă el după un timp.

– De ce să mă tem? se miră ea.

– Aici, e foarte diferit de ce știi tu despre căsătorie...

– Nu mă interesează. Oricum, m-am îndrăgosit de țara asta... de Zafala. Chiar nu ți-ai dat seama că nu vreau decât să fiu unde ești și tu? mărturisi în cele din urmă.

Enian încremeni și spuse ceva în limba lui. Kay nu înțelese, dar trebuia să fie o vorbă de alint, după tonul lui blând. Dar mai rămânea un amănunt.

– Pentru cine era voalul pe care mi l-ai dat la începutul călătoriei?

– Pentru tine, răspunse el, satisfăcut.

– Pentru mine?

– Da. Ne-am cunoscut în cartierul rău famat din Touggourt și mi-am dat seama că nu-mi pot lua gândul de la tine. În aceeași zi, am cumpărat voalul. N-am înțeles de ce. Apoi, când te-am văzut a doua zi, am înțeles că tivul aurit îmi amintea de părul tău blond.

Se aplecă și-i sărută părul, iar Kay îl privi distrată.

– Felul tău de a mi-l oferi n-a fost foarte politicos.

– Nu intenționez să mă îndrăgostesc, dar s-a întâmplat, cu toate că m-am împotrivit. O strânse mai tare în brațe și continuă: după acea furtună de nisip, am simțit că ceva se rupe în mine.

Știam că și dacă te găsesc teafără, va trebui să te duc înapoi unui alt bărbat. Atunci, mi-am dorit să te fi cunoscut în alte vremuri, să fi fost eu cel care te răpește de la el. Poate nici ție nu ți-ar fi plăcut asta... keleket.

Era pentru prima oară când folosea acel cuvânt străin, pe care ea îl repetă de câteva ori. Știa că este o formă de alint. În acea seară se plimbară multe ore împreună, împărtășindu-și în puține cuvinte, dragostea unuia față de celălalt.

Cele câteva zile în care Enian lipsi i se părură lui Kay o veșnicie. Leigh se amuza pe seama nerăbdării ei, însă Kay trăia exclusiv pentru clipa întoarcerii lui Enian. Până într-o dimineață, când Leigh veni în camera prietenei sale cu o figură puțin șocată, anunțând-o că este căutată de un anume domn Pierre Raveneau.

– Pe mine? se miră Kay.

– Cred că e în legătură cu Enian.

Kay nu aștepta invitații speciale și coborî. Străinul o aștepta într-o încăpere de la parter. Era un bărbat înalt, destul de chipeș, cu trăsături acviline, cu pomeți înalți și o gură cu buze subțiri. Părul negru era pieptănat pe spate, iar privirea albastră îi păru lui Kay vag familiară. Purta un costum de safari și arăta destul de ciudat, între atâția tuaregi în haine tradiționale. Străinul o privi curios, surâzător, iar ea, găsindu-l destul de atrăgător, se grăbi

să-l între întrebe:

– Domnul Raveneau?

– Da, mademoiselle, răspunse el. Cred că vi s-a spus că vreau să vă vorbesc despre Enian ibn Ifouran.

Vorbea o franceză frumoasă, fără accent.

– Da, mi s-a spus... Sper că nu s-a întâmplat ceva? întrebă ea, îngrijorată.

– Depinde cum priviți problema...

– Nu înțeleg.

Nu putea fi ceva serios, din moment ce continua să-i vorbească la fel de surâzător.

– M-a trimis să vă întreb dacă nu ați prefera să mă acceptați pe mine de soț în locul lui, zise el, iar surâsul lui deveni mai generos. Până și privirea lui râdea.

– Enian? exclamă Kay, ghicind oarecum despre ce e vorba.

– La dispoziția dumneavoastră, mademoiselle, răspunse el, cu accentul pe care ea îl cunoștea.

Kay nu făcu nicio mișcare, căci era complet bulversată. Până când își veni în fire și înțelese că Enian și Pierre Raveneau erau una și aceeași persoană.

– Contează diferența? întrebă el.

– Dă-mi... dă-mi puțin timp de gândire, murmură ea. Pari... un străin...

– Un străin?

Înainte ca ea să-și dea seama, Enian o luă în brațe și o sărută

apăsat, posesiv, încât Kay îi răspunse imediat la fel. Apoi ridică ochii spre el și-i zâmbi, înțelegând că Enian nu putea fi niciodată un străin pentru ea.

– Kay, ești sigură că ești gata să te măriți cu un tuareg? o întreabă el, redevenind serios.

Ea îl privi oarecum nedumerită, însă nu putea să-l mintă.

– Da. Contează?

– Foarte mult. Eu am fost crescut ca un tuareg, în tribul Kel-Azawa, explică el.

Din nou o luă prin surprindere, mai ales având în vedere noua lui înfățișare.

– Nu înțeleg.

– Nici nu mă așteptam... cel puțin nu încă. Totuși, sper că nu te vei răzgândi.

O invită să se așeze pe o canapea. El rămase în picioare, întors pe jumătate spre ea.

– Sunt un experiment. Tatăl meu a fost frate de sânge cu un tuareg, care a devenit tatăl meu adoptiv. Locuia într-o tabără, nu în Zafala. Tatăl meu natural, Jules Raveneau, a fost militar francez, delegat cu divizia sa în Tamanrasset. Se întâlneau adesea. Câteodată, și tatăl meu adoptiv primea un post în armata franceză, pe perioadă limitată. Când tata a murit într-o bătălie minoră, eu eram destul de mic. Mă aflam la Tamanrasset pentru că aveam piciorul rupt. Mama murise de câțiva ani. Nu mai aveam pe nimeni. Femeile din trib m-au luat sub aripa lor și

m-au crescut ca și cum aş fi fost unul de-al lor. După ce am mai crescut, m-au trimis în Franța, pentru că șeful tribului a considerat că trebuie să mă familiarizez cu poporul meu.

– De ce te-ai întors? întrebă Kay când el se opri din povestit. Și aproape imediat realizează motivul. O fată?

– M-am logodit, dar la un moment dat, involuntar, i-am spus că am fost crescut printre tuaregi și că mă simt tuareg măcar prin educație, dacă nu prin rădăcini. Apoi, am aflat că ea a rupt logodna. Se pare că n-a suportat că sunt unul din sălbaticii deșertului.

– Groaznic din partea ei! murmură Kay. Ai iubit-o mult?

Enian îi ridică bărbia și o sărută blând.

– Când iubești, uiți aproape tot ce a fost înainte.

La fel se întâmplase și cu ea: când relizase că-l iubește pe Enian, sentimentele ei pentru Terry căpătaseră o cu totul altă semnificație. El îi povesti mai departe despre cealaltă fată, însă în termeni atât de duri, încât Kay înțelese că niciodată nu va trebui să-și facă griji în privința unor nostalgii față de prima lui iubire.

– Dacă tot m-a numit un sălbatic al deșertului, am decis să mă întorc în deșert, încheie Enian. Eram tânăr, iar tinerii nu prea privesc spre viitor. Am venit la Zafala, liderul tribului mi-a pus turbanul pe cap ca să devin ca ei și am rămas un timp aici. Mă atrăgea foarte mult viața în deșert, dar după un timp mi-am dat seama că nu pot continua să trăiesc aici tot timpul. Mă obișnuisem prea mult cu civilizația. Așa că am început să lucrez

pentru guvernul algerian. Le-a folosit faptul că puteam trece cu mare ușurință de la viața simplă a tuaregilor la cea rafinată a unui francez. Cea mai mare parte a misiunilor mele constau în spionaj, episoade pentru care îmi luam numele tatălui meu, Enian ibn Ifouran, din tribul Kel-Azawa.

– Și accentul stâlcit, completă ea.

Enian făcu un gest evaziv din mână.

– N-am întâlnit încă tuaregul care să vorbească franceza la perfecție. Foarte puțini știu că Enian ibn Ifouran și Pierre Raveneau sunt una și aceeași persoană, așa că încerc să păstrez cele două personalități diferite. Un tuareg poate afla mult mai ușor unele lucruri, spre deosebire de un cetățean obișnuit.

– Cred că ți-e greu cu accentul. Sunt sigură că cei din Kel-Azawa știu asta. Dar de ce te-au trimis să ne escortezi ca tuareg și nu ca reprezentant al guvernului?

Întrebarea îl amuză atât de tare, încât izbucni în râs, ceea ce nu mai făcuse niciodată. În acea clipă, părea cât se poate de european, încât lui Kay îi era greu să creadă că-l avea în fața ochilor pe Enian de la început.

– Accentul mi-e greu să-l obțin uneori, dar e necesar, pentru ca nimeni să nu aibă bănuieli că un tuareg a ajuns să învețe o franceză atât de curată. Și da, cei din Kel-Azawa cunosc rolul meu, dar rareori vorbesc despre el.

– Nu le place?

– Nu neapărat, dar îmi dau seama că este vital pentru mine ca

ceea ce fac să rămână secret. În plus, sunt conștienți că tot ce fac este pentru siguranța lor. Cât despre desemnarea mea să vă escortez până aici.... așa s-a hotărât, ca să aveți timp să vă obișnuiți cu traiul tuaregilor până ajungeți la Zafala.

– Ca să nu gafăm prea mult?

– Cam așa ceva. Ca să vă protejăm interesele.

Făcu o pauză, apoi luă mâna lui Kay.

– Înțelegi de ce nu vreau să plec din Hoggar? Nu e faptul că n-aș putea trăi în ambele lumi, deși trebuie să recunosc că înseamnă foarte mult pentru mine faptul că mă simt în sfârșit împlinit aici. Munca mea înseamnă foarte mult pentru mine, adăugă el. Poate sună cam egoist...

– Nu-i adevărat. Este nevoie de tine. În viitorul apropiat sau în cel îndepărtat se vor schimba multe, iar tu vei putea privi totul din dublă perspectivă.

Enian o strânse în brațe și-i sărută părul mătăsos.

– Mulțumesc că mă înțelegi, keleket.

Înțelegea, într-adevăr, că e mult mai norocoasă ca altele. Probabil el nu-și dădea seama de unicitatea lui, că era un occidental capabil să pătrundă tainele Orientului. Odată, și ea visase la un bărbat capabil să oscileze între aceste două lumi. La vremea aceea era cu Terry, însă Enian – sau Pierre – se dovedise până la urmă cel ales. Iar acest lucru nu făcea decât să-i inspire mai mult respect pentru bărbatul pe care-l iubea și care urma să-i devină soț. Pentru că dorea, fără îndoială, să devină soția lui.

Cu siguranță, își ascunsese adevărata identitate pentru ca ea să-l vadă drept un tuareg; dar chiar dacă nu s-ar fi întâmplat așa, niciodată nu l-ar fi putut respinge atât de brutal cum o făcuse cealaltă fată. Întotdeauna considerase că iubirea poate trece peste orice granițe. Ridică o privire afectuoasă spre chipul pe care nu apucase să-l vadă ca lumea. Nu i se părea ciudat că se îndrăgostise de el fără măcar să-i fi văzut fața, fără să-și dea seama dacă e chipeș sau nu. Se îndrăgostise pur și simplu de el, fie că-și spunea Enian sau Pierre. Dar mai era un lucru de lămurit.

— Eu unde o să stau?

— Tocmai am aflat că o să fiu transferat la Tamanrasset. E un oraș destul de mare, cu facilități cu care ești obișnuită. Cred că o să-ți placă.

— Aș sta oriunde cu tine, și în deșert, se grăbi ea să spună, și ceva din glasul ei îl convinse.

— Mulțumesc, keleket.

De ce-i mulțumea? Ea ar fi trebuit să-i mulțumească, pentru că-i oferea ocazia să rămână în acel ținut minunat, alături de cel pe care-l iubea atât de mult. Ce-ar fi putut să-și dorească mai mult de la viață?